

မြန်မာ့

BURMESE
CLASSIC
COM

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
မြောက်-မြောက်
ဆောင်းလှ

Laet

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချစ်အမြင်အာသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်တအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံတော်အဖြစ် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဓနုပျက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး ထူးချွန်မှုများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်
ဆောင်းည

အပုံးဒီရိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- Lလင်း
- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်ရွှေ (မြ - ၀၂၀၇၉)
- သာပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ်(၁၄၀) ၄၅-လမ်း(အထက်)
- ဝိဇယာတောင်

အတွင်းဖလှယ်

- ဦးထွန်းသိုင်း

စာအုပ်ချုပ်

- ကိုသန်းဌေး

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ

အုပ်စု

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

မြပုလဲသွယ်

ဆောင်းည / မြပုလဲသွယ်။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၉၀ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ၊

(၁) ဆောင်းည

အခန်း (၁)

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း

ဆောင်းရင်ကို ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ စုပြီး ဒီနေရာမှာ စုပုံရိုက်ချိုး

အသလားမသိ။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန့်ကျဲနေ

သည့် ပစ္စည်းတွေက ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမကျန်။ အဆိုးဆုံးက

ဆောင်း တီးနေကြ ဂစ်တာလေးကို ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အပိုင်းပိုင်း

ပြုတ်နေတာ မြင်ရတော့ မထိန်းနိုင်သည့် ဒေါသစိတ်က ဆောင်း

တံကို ဝုန်းခနဲ လာဆောင်သည်။

အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ

အမှောင်ဖြစ်သည့် ပုံနှင့် ခပ်အေးအေးထိုင်နေသော အဖေ့ကို စီးကရက်

သက်မပျက် တွေ့လိုက်ရတော့ ဆောင်းရင်ထဲက ဒေါသအစိုင်အခဲက

ပြီးသွားသည်။

အဖေ့

ဆောင်း ခေါ်သံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

စိုးမိုးစာပေ

ဒေါသနှင့် တင်းမာနေသည့် မျက်နှာကလည်း ခပ်ထန်ထန်၊
ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည့် ပစ္စည်းအကျိုးအပဲ့ ဖရိုဖရဲ
ကြားမှာထိုင်ရင်း ဆောင်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်သည့် အဖေမျက်နှာက
ဘာတစ်ခုမှ မထူးခြား။ သူ့ကိုခေါ်၍ ဆောင်းမျက်နှာကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်ဆိုရုံပဲ ရှိသည်။

“ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဖေ”

“မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ကျစ်”

ဆောင်းအသံက ဒေါသနှင့် ဆူဝေနေသလောက် အဖေထံ
တုံ့ပြန်လာသည့် လေသံက ရေခဲက အဘခေါ်ရအောင် အေးစက်စက်
ဆိုတော့ ဆောင်းရင်ထဲ ပိုအခံရခက်သွားသည်။

ဒါ အဖေစတိုင်။

အဖေပုံစံအစစ်ဆိုတော့ ဆောင်းလည်း မတတ်နိုင်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ပျာယာမခတ်တတ်သည့်
အဖေပုံစံကို ဆောင်း အလွတ်ရပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အဖေ
အဖေအမူအယာကိုပဲ ဆောင်း စိတ်အပျက်ကြီးပျက်မိတာ ဝန်ခံသည့်

“ခင်မျိုးမေ ထွက်သွားပြီ”

အဖေထံမှ အေးစက်စက် ထွက်လာသော စကားသံက ဆောင်း
သိချင်သောအဖြေထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံထိရောက်သည်။ ခင်မျိုးမေဆို
တခြားမဟုတ်။ အဖေယူထားသည့် အဖေမိန်းမ။ ဆောင်း မိသားစု
အခု သူထွက်သွားပြီဆိုတော့ ဆောင်းရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ ပေါ့သ
သည်။

“အပြီးလား”

“ထင်ရတာပဲ”

အဖေအပြောက မရေရာ။

သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ခုံစွန်းမှာ ဖိခြေပြီး နေရာက
အရပ်လိုက်တော့ အဖေ အရပ်မြင့်ကြီးက ဆောင်းကို မိုးသွားသည်။

တစ်ချိန်က လူချောလူလှအဖေက သူ့ခေတ်သူ့အခါမှာ ပျိုတိုင်း
ညှက်နှင်းဆီခိုင်အဖြစ် မိန်းကလေးတွေကြားမှာ နာမည်ကြီး ရေပန်း

ခဲသည့် လူတစ်ယောက်။ အခုချိန်ထိလည်း အဖေရပ်သွင်က
အကျိုးပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောနေဆဲဖြစ်ပေမယ့် အဖေ
မိန်းမာရေးက သိပ်မကောင်း။

အိမ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အဖေက ဦးဆောင်သူဖြစ်ပေမယ့် အဖေ
အဖေက ဟိုတုန်းကလို မကောင်းတော့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ရသမျှ
အကုန် ခင်မျိုးမေကိုပေးပေမယ့် ခင်မျိုးမေက မကျေနပ်။ လင်

အနစ်ယောက် ရန်ဖြစ်စကားများကြတိုင်း ခင်မျိုးမေက အိမ်စီးပွား
ကို အရင်လို မရှာဖွေနိုင်သော အဖေကို ရန်လို အပြစ်ဖို့တတ်
သလို အဖေကလည်း ခင်မျိုးမေ၏ မိန်းမ မပီသမှု၊ အိမ်ထောင်

အသိမ်းတတ်မှုတွေ အပြန်အလှန် အပြစ်တင်ကြသည်။

ရန်ပွဲအဆုံးသတ်မှာ မိထွေးဖြစ်သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခြင်း၊
အသက် အဖေ အိမ်က ဆင်းသွားခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်နေကြသော်
လည်း အခုလို တစ်အိမ်လုံး ရိုဂိုသမျှပစ္စည်းတွေ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးသည်
ဆိုတော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူး။

“မင်းဂစ်တာကို အဖေ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

ဆောင်း ဘာမှ မပြောရသေး။

အဖေက ဆောင်းကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား၏။

“အဖေ... နေဦး”

ဆောင်းခေါ်သံကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေအနံ့ကရပ်ပြီး အဖေက ဆောင်းဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရာက ဘာလဲဆိုသည့်သဘော။ ဆောင်း အဖေကားကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားပြီး အဖေ အင်္ကျီ အိတ်ထဲကို ငွေစက္ကူတစ်ထပ် လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်၏စီးပွားရေးကို အဖေ ဦးမဆောင်နိုင်တော့သည့် အချိန်ကတည်းက အိမ်စီးပွားရေးကို အစစအရာရာ ဦးဆောင်သူအဖြစ် ဆောင်းတာဝန်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဖေကုန်းမာရေးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ စရိတ်အစ အားလုံး ဆောင်းတာဝန်။

“အဖေ မိုးချုပ်မယ် ဆောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆောင်း ဒါမဲပြောလိုက်သည်။

စောစောကလို ဆောင်းရင်မှာ ဒေါသတွေ မရှိတော့။ ဒါလည်း အဖေကို သနားလို့ ဆောင်းရင်ထဲက တောက်လောင်နေသည့် ဒေါသတွေကို ပြေငြိမ်းလျော့ပေါ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိတ္ထေးတော် ခင်မျိုးမေကြောင့် အဖေ စိတ်ဆင်းရဲနေချိန်မှာ ဆောင်းကြောင့် အဖေကို နောက်ထပ် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သည်။ အဖေ အပေါ်ထားသည့် ဆောင်း၏ မေတ္တာစေတနာဖြစ်သည်။ အဖေ နေရာမှာ မိတ္ထေးတော် ခင်မျိုးမေဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ပွဲကြမ်းသွားနိုင်

မယ့်-အခုဟာက အဖေဖြစ်နေတော့ ဆောင်းစိတ်ကို တစ်ဝက်မက လျော့လိုက်ရ၏။

မွစာကြံနေသည့် အိမ်ကိုကြည့်ပြီး အဖေထိုင်ခဲ့သည့်ခုံမှာ ဆောင်းကိုယ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာခဲ့သမျှ အခုတော့ ပိုပြီး အမောဆိုစရာ၊ အာရုံနောက်စရာမြင်ကွင်းကို ဆက်မကြည့်ချင်၍ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ငွေ...။

ပိုက်ဆံ...။

လောကကြီးမှာ ငွေဆိုသည့် ပိုက်ဆံက အရာရခက်သလောက် သုံးတော့ဖြုန်းတော့လည်း ခဏလေးနဲ့ အကုန်လွယ်လွန်းလှသည်။ အဖေကို ပေးလိုက်သည့်ငွေ စက္ကူတစ်ထပ်အပြင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့်ငွေကို လက်နှင့် အသာဖိစမ်းရင်း ဆောင်း သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစနစ်နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည့် ဆောင်းဘဝက သူများတွေလို ပန်းခင်းသောလမ်းမဟုတ်ခဲ့။ ဆူးခင်းသောလမ်းမှာ ဆောင်းက ဘာတစ်ခုမှ အဖေကို အယူမကပ်။ ကိုယ့်ဝင်ငွေကိုယ်ရှာပြီး ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်တက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ ရှာဖွေလိုရသည့် ပိုက်ဆံထဲက အဖေကို တတ်နိုင်သမျှ ခွဲဝေပေးခဲ့ပေမယ့် အိမ်စီးပွားရေးက ထင်သလောက် အရာမရောက်။ စားနိုင်သောက်နိုင်ဘဝနှင့် ကြွေးကင်းကင်းနေရတာကိုပဲ မိတ္ထေးက မကျေနပ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျသည့် မိန်းမက အဖေနဲ့ စယူကတည်းက ဘာအလုပ်မှမလုပ်။ ထမင်းဟင်းပင် မဖြောင့်

အောင် မချက်တတ်။ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှုအပိုင်းကြံတော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။ ခင်မျိုးမေ သိတာ၊ နားလည်တာက သူမ ကိုယ်သူမ ကောင်းကောင်း စားမည်။ ကောင်းကောင်း ဝတ်မည်။ သုံးမည်။ ဖြန့်မည်။ အဖေ့နားကပ်ပြီး သူလိုချင်တာ မရရအောင် ခွဲမည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ဆောင်းက အဖေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

ပျော်စေချင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခင်မျိုးမေနှင့် အဖေတို့ကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ဖက်။ အဖေ စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရော သဘောနှင့် မိတ္တူ ဖြစ်သူအပေါ် ဘာပြဿနာမှ မရှာခဲ့။ သူ့အပေါ် ပြဿနာရှာလိုလည်း မရ။

တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဆောင်းက မိုးစုန်း စုန်းချုပ်မှ အိပ်ပြန်ရောက်တတ်၍ ခင်မျိုးမေကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို တွေ့ချင်၍ပင် မမြင်ရ။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေပေမယ့် ခင်မျိုးမေ ကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို မေ့နေတတ်သည်။

အခုတော့ ဘာက ဘယ်လိုဖြစ်ကြသည် မသိ။

တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံး ရစရာမရှိအောင် ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသလို ခင်မျိုးမေလည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပစ္စည်းပုံကြီးကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်ရင်း ဆောင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒါတွေ ရှင်းလင်းသွားပြီး သူ့နေရာသူဖြစ်သွား အောင် ဆောင်း မလုပ်တတ်။ အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ ဆောင်းအလုပ် မဟုတ်။ ဆောင်းအလုပ်က ငွေရှာဖို့ဆိုတာလောက်သာ မှတ်ထားသူမို့ အိမ်မှု

ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ ဆောင်းမလုပ်တတ်တာ ဘာမှမဆန်း။ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်းနေတုန်းက အဖေကပဲ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး လုပ်သွားပြီး ဆောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မခိုင်းခဲ့။ ထမင်းရှေ့ရောက် စားခဲ့ရသည့် ဆောင်းအဖြစ်။ အဖေ့အချစ်တွေနှင့် လူလားမြောက် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ဆောင်းဖြစ်၍ အဖေ့ကို ဆောင်းချစ်သည်။ သနားသည်။

အပြင်က မော့မော့နှင့် ပြန်လာပြီး ကိုယ့်အိပ်ခန်းလေးထဲကိုဝင်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ အနားယူလိုက်မည်ဆိုသော ဆောင်း၏စိတ်ကူးက လေနှင့် အတူ လွင့်ပြယ်သွားကာ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်နေသည့် အမှိုက်ပုံကို ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးဖွရင်း ပါးစပ်က ဂူးခနဲ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဆောင်းရေ”

အိမ်အပြင်က ဆောင်းအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် အသံ ကြောင့် စိတ်ညစ်နေသော ဆောင်းဦးခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ် သွားကာ စိတ်ထဲကလည်း ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ထိုအသံပိုင်ရှင်က တခြားသူမဟုတ်။

ဆောင်းသူငယ်ချင်း ဝေလအသံ။

“ဟိတ်ကောင်... ဆောင်း”

“အထဲမှာရှိတယ်၊ ဝင်ခဲ့”

ဆောင်းအသံအဆုံးမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် ဆောင်းမျက်စိရှေ့ ဖျတ် ခနဲ ရောက်လာပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်သွား၏။

“ဟ... ဒါတွေက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

အံ့မယ်...

ဒီတစ်ခါ ဆောင်းလေသံက အဖေလေသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သွားပါလား။ ဝေလက ဆောင်းရှိရာ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်ကာ တစ်အိမ်လုံး လှည့်ပတ်အကဲခတ်သည်။

“ဦးလေးရော ဆောင်း”

“အပြင်သွားတယ်”

“ဒေါ်ခင်မျိုးမေရော”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ”

ဝေလက တစ်အိမ်လုံး မှစာကြံနေသည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်း အကွဲအပြဲတွေ ပြန်ကျနေတာကိုကြည့်ပြီး သူသိချင်တာကို အဖြေရှာသလို အမေးမှာ ဆောင်းအဖြေကြောင့် သူသိချင်တာ သိခွင့် ရသွားသလို ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ဒါကြောင့်ကိုး”

ဒီလောက်ဆို ဝေလအခြေအနေအားလုံးကို သဘောပေါက်သွား ပြီးဟု သိလိုက်သည်။ ဝေလဆိုတာ ဆောင်းငယ်သူချင်းလည်းဖြစ်၊ ဆောင်းတို့မိသားစုအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမကျန် အူမချေးခါး အားလုံး သိထားသည့်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ပစ္စည်းအကျိုးအပဲ့တွေကို ကွင်းရှောင် ပြီးဆောင်းရှိရာ လျှောက်လာသည်။

“ကဲ... အခု ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဒါတွေ ဆောင်းမှ မလုပ်တတ်တာ၊ မင်းက ဒါမျိုးတွေ လုပ် နေကြပဲ၊ ဒါတွေ မင်းဘာသာမင်း ကြည့်ရှင်းလိုက်တော့”

“အောင်မယ်... မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ငါ့ကိုများ မင်း အခိုင်

အစေ မှတ်နေလား”

“မင်း မလုပ်ချင်လည်း ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်”

ပြောပြီး ဆောင်း နေရာကထသွားတော့ ဝေလမျက်ခုံးတွန့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီပုံစံ ဒီစတိုင်တွေက သူနဲ့ဆောင်းကြားမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်နေကြ ပုံစံတွေပါ။ ဆောင်းပုံစံက ငယ်ငယ်ကတည်းက အခုချိန်ထိ ဘာမှမပြောင်းလဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းကလည် ဆောင်းကို သနားတာရော၊ ချစ်တာရော ပေါင်းပြီး ဆောင်းအလိုလိုက်။ ဆောင်းအကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်။ နား... အခုလို လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီ အရွယ်ရောက်လာကြပြန် တော့လည်း ဆောင်းဒုက္ခ၊ ဆောင်းအခက်အခဲတွေကို မကြည့်ရက်တာ နှင့် ဝေလပဲ ဆောင်းပေးသမျှ ဒုက္ခအဝဝကို ရင်စည်းခံခဲ့သည်။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ဝေလက အကြီးဆုံးဆိုတော့ ကိုယ့် ဆက် အငယ်တွေအပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစစ အရာရာ အနစ်နာခံလာခဲ့သူမို့ ဆောင်းသူအပေါ်မှာ အခုလို ဗိုလ်ကျ၊ အနိုင်ယူတတ်သည့်အပေါ်မှာလည်း သူ့ဘက်က သဘောထားကြီးကြီး နှင့် ခွင့်လွှတ် အလိုလိုက်နိုင်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆောင်းမှာ အမေ မရှိ။

အဖေနှင့်သာ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရသော ဆောင်းမှာ အနည်းချက်တွေ ရှိနေခြင်းမှာ အပြစ်မဆိုသာ။ ဟိုတုန်းက ဝေလတို့ သားစုနှင့် ဆောင်းတို့သားအဖ ခြံချင်းကပ်လျက် အတူနေခဲ့ကြ၍ အဖေက အစ ဘယ်လိုနေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းဘက်က အမြဲ ရပ် ညည်းပေးတတ်၍ ဆောင်းကလည်း ဝေလအမေကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဆောင်းအလို လိုက်-လိုက်ပါ သားရယ်။

ဆောင်းလေးက သနားစရာပါကွယ်။

ဆောင်းခမျာ ဆိုးရွားမယ့်သူဆိုလို့ အမေတို့မိသားစုပဲ ရှိရှာတာပါ ဆိုသည့် အမေစကားတွေအောက်မှာ ဝေလ ဆောင်းကို အရှုံးပေးခဲ့ရ သည်မှာ ဟိုးအရင် ကလေးဘဝကတည်းက အခုချိန်ထိဖြစ်သည်။ ဝေလတို့အမေဘက်က အမွေရပြီး ဆောင်းတို့နှင့် တစ်လမ်းကျော်က အိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားရပေမယ့် ဆောင်းတို့သားအဖက အရင်အိမ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

ဆောင်းအဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့ ဆောင်းကို ဝေလတို့ မိသားစု သနားကြပေမယ့် ဆောင်းက သူ့ပုံစံအတိုင်း။ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော။ ထောင့်မကျိုးသည့် ပုံစံမပျက်။ သူ့မိထွေးကို သူ့အဖေ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောပုံစံနှင့် လက်ခံကြဆိုပြီး သူတို့ အိမ်လေးအပေါ် တင်ထားခဲ့သည်။

စိတ်ညစ်တိုင်း ဝေလတို့အိမ်လာပြီး အမေဆီလာပြီး ရင်ဖွင့်တတ် ပေမယ့် နောက်ပိုင်း ဆောင်း ရောက်မလာ၍ အမေက ဝေလကို လွှတ်ပြီး ဆောင်းကို အခေါ်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီရောက်တော့ ဆောင်းကို အခုပုံအတိုင်း တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းနှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် ဆောင်းစိတ်ညစ်နေမှာကို ဝေလ သိသည့်အတွက် သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေသည့် ဆောင်းကိုယ်စား ဝေလပဲ တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ရသည်။

“ဦး... မောလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ကို ရေလေးဘာလေး ခပ်တိုက်

စမ်းပါဦး”

“လက်ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ရေဆာရင် ကိုယ့်ဘာသာယူ သောက်၊ ဒီလောက်လေး လုပ်ပေးတာနဲ့ပဲ မင်းကိုငါက ရေခပ်တိုက် နေရဦးမှာလား”

ပြောပုံက စီးစီးကျောကျော။

ဒီလောက်လေး လုပ်ပေးရုံနဲ့ဆိုတာကပါသေးသည်။ သူကဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ကူလုပ်ပေးတာမရှိဘဲ သူ့အစား ဝင်လုပ်ပေးသည့် ဝေလကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိ။ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေပုံကြောင့် ဝေလမှာ မောမောနှင့် ဆောင်းကို နှလုံးတီးပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။

“ဆောင်းနော်... ဆောင်း၊ မင်းဟာ ဆောင်းဖြစ်နေလို့ အခုလို ပြန်ပြောခွင့်ရနေတယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်”

“မှတ်မထားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းနော်... မင်း၊ အလုပ်လုပ်လို့ မောရတဲ့အထဲ ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်အောင် လာဆွဲမနေနဲ့”

ဝေလ သူ့ဘာသာသူ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းကို ဆွဲယူ မော့သောက်လိုက်သည့်အချိန်မှာ ဆောင်းက သူ့လက်က နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

“ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ထမင်းသွားစားမှာ၊ ဝိုက်ဆာနေတာ ကြာလှပြီ”

“ရော... ဒီမှာ သော့ခတ်ပြီးရင် ယုံက်ခဲ”

ဆောင်း လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သော သော့ခလောက်ကို လှမ်းဖမ်း

ယူလိုက်ချိန်မှာ ဆောင်းက ဝေလကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူက အရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား၍ ဝေလမှာ ဆောင်းလုပ်ပုံကို မကျေမနပ် အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့် သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့် သော့ခလောက်နှင့် အိမ်တံခါးဝကို တအားဆောင့်ဆွဲပြီး ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ဒေါသကို ဆောင်းသိအောင် ပြလိုက်ပေမယ့် ဆောင်းက ဂရုမစိုက်။

သူ့ရှေ့က ခပ်အေးအေးပုံစံနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး စတိုင်လ်အပြည့်နှင့် လျှောက်သွားနေပုံက ရှိုးလျှောက်သည့် မော်ဒယ်ထက်ပင် ပိုကြည့်လို့ကောင်းနေလိုက်သေးသည်။

ဆောင်းက ဤသို့ ကုသိုလ်ထူးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည့် အတိုင်း ဝေလတို့အိမ်ထဲ ဆောင်းလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝေလ အမေ အပါအဝင် တစ်အိမ်လုံး ဆောင်းအမည်ကို ဝမ်းသာအားရခေါ်ရင်း ဆောင်းနားမှာ ပတ်ချာလည်ဝိုင်းလျက် ဝေလကိုပင် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မည့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆောင်း...

မင်းလောက် အချစ်ကံကောင်းတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာရှိရင် ငါ့ကို ပြစမ်းပါလို့ ပြောလိုက်ချင်တယ်ဟု ဝေလစိတ်ထဲ ဆောင်းမကြားအောင် ပြောရင်း သူ့မိသားစုအလယ်က ဆောင်း၏ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောမောလှပသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“ဟိုတစ်ခါ အလုပ်ကရော ဆောင်း”

“မကြိုက်လို့ ထွက်လိုက်ပြီ”

ပီကေဝါးမပျက်။

အေးစက်စက် ပြန်ဖြေလိုက်သည့် ဆောင်းပုံစံက သက်တောင့်သက်သာဖြစ်သည်။ ကြားထဲက ထောင့်မကျိုးသည့် ဆောင်းပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဆောင်းကိုယ်စား ရင်လေးနေမိသူက ဝေလဖြစ်သည်။

ဆောင်းအတွက် အလုပ်ရှာပေးရသည့် တာဝန်က ဝေလတာဝန်ပေးမယ့် ဆောင်းက ဘယ်အလုပ်မှာမှ နေရာမမြဲ။ အမြဲ သူ့သဘောသူ အလုပ်ကထွက်လာတတ်၍ ဆောင်းအကြိုက်နှင့် ကိုက်ညီမည့်အလုပ်ကို ကြာလေရှာမရလေဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်းက ဘယ်တုန်းကမှ မပျက်။

“အလုပ်တွေပေါ့ပါတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်က ဆောင်းတို့က ဆော့ရုံးပဲ”

ဆောင်းက ဤသို့ အမြဲ ကြွေးကြော်နေပေမယ့် ဆောင်းသွား ဆွဲချက် တကောက်ကောက်လိုက်သည့်လူက ဝေလချည်းဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။ ဆလက ပြောသည့်အလုပ်ကို ဆောင်းက သဘောမကျ သလို ဆောင်းပြောသည့် အလုပ်မျိုးကြပြန်တော့လည်း ဝေလက သဘောမကျဖြစ်နေရတာနှင့် တစ်လမ်းလုံး ဆောင်းနှင့်ဝေလ အဆင် ခြေဖြစ်နေဆဲ ဝေလကိုယ်တစ်ခြမ်းကို အနီးကပ် ပွတ်ဆွဲလိုက်သည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ဝေလခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာခပ်ပြင်းပြင်း ရသွား သည်။

“ဝေလ”

“ဘေးမှာ... ကား”

“ကျွီး”

“ဟာ”

“အား”

ဆောင်းအချိန်မီ ဝင်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မမှီလိုက်တော့။ ဝေ လကိုယ်ကြီး နာကျင်မှုအရှိန်၊ တွန်းတိုက်ခံလိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာနှင့် ဆောင်းဘက်ကို လဲပြုလာချိန်မှာ ဝေလကို ဝင်တိုက်သည့်ကား ကျွီးခနဲ ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြေးဆင်းလာ၏။

“ဆောရီးနော်... ဝသန် အရမ်းအရေးကြီးလာလို့ပါရှင်၊ ဘာဖြစ် သွားလဲဟင်၊ ဝသန် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကောင်မလေး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်စကားဆိုရင်း ဝေလနှင့် ဆောင်းမျက်နှာကို တစ်ရှုသည့်စီကြည့်သည်။ အသက်က ဆောင်းတို့နှင့် မတိုင်းမယိမ်း သက်တူရွယ်တူလောက်ဖြစ်ပေမယ့် ခြေဖျားကနေ

ဆံဖျားအထိ လူကုတ်ဆိုသည့် အသွေးအရောင် အသုံးအဆောင်တွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

မိုးပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ။

အဖြူရောင်တိရစ္ဆာန်ဝတ်ထားပုံက လှပစမတ်ကျသလို ပြောစဉ် မည်းခက်သည့် ဆံပင်လေးတွေ ဝဲခနဲ ခါသွားပုံက လူကို ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစေလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အားကောင်းသည်။

“ရတယ်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဝေလထံမှ အားတုံ့အားနာထွက်လာသော အသံကြောင့် ဆောင်း မျက်နှာစာင်းသွားပြီး ဝေလမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။

ဒါက ဘာအထာလဲ။

မိန်းကလေးချောချောလှလှမြင်တာနဲ့ ကိုယ့်မှာရထားတဲ့ဒဏ်ရာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ပစ်စရာ လိုအပ်လို့လား။ ဝေလကို ဆောင်းမကြိုက်တာ အဲဒါတွေဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲရှိတာကို ဘယ်တော့မှ မပြော။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က အနစ်နာခံ။ အဆုံးရှုံးခံလိုက်တာတွေ ကိုချည်း မြင်တွေ့နေရတာကို ဆောင်း မုန်းသည်။

“တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း...”

“ဖြစ်တယ်ကွ... ဖြစ်တယ်”

“ဒီမှာ... သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကိုကြည့်”

“ဟိတ်ကောင်... ဆောင်း”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဘာမှမပြောတော့ဘူးလို့ ဆောင်း ငြိမ်နေပေမယ့် မရ။ ဝေလ

လုပ်နေပုံကို ကြည့်မရတာ။ သူ ဝတ်ထားသည့် ပုဆိုးစကို ဆွဲလှန်ပြီး ကားနှင့်ဝင်တိုးမိ၍ စုတ်ပြတ်သွားသော ဒဏ်ရာကိုပြလိုက်တော့မှ ဝေလမျက်နှာ နာကျင်မှုနှင့် ရှုံ့မဲ့သွားပုံက လက်သီးနှင့်ထထိုးချင်စရာ ဖြစ်သည်။

“ဒဏ်ရာ တော်တော်ရသွားတာပဲ။ ဝသန့် စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှင်၊ သွားရမည့်ကိစ္စကလည်း သိပ်အရေးကြီးနေလို့၊ ဟို... ဒီက အစ်ကိုတို့ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ဝသန့်ဘက်က အစ်ကိုတို့ကို ဆေးဖိုးဝါးခ လေးပေး...”

“ဘယ်လောက်ပေးပေး မကျေနပ်ဘူး”

“ရှင်”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဝင်ပြောလိုက်သော ဆောင်းကြောင့် ဝသန့်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး မျက်နှာ ပျက်သွား ကာ ဆောင်းမျက်နှာချောချောကို အလန့်တကြားလေး မော့ကြည့် သည်။

“ဝသန့် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဝသန့် အပြုအမူရိုင်းသလိုဖြစ် သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အစ်ကိုတို့ကျေနပ်အောင် ဝသန့် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲပြောပါ”

“အစ်ကိုတို့ ကျေနပ်တဲ့အထိ...”

“ဒါဆို မင်း ထိုင်ကန်တော့မလား”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“တကယ် မိုက်ရိုင်းတာက မင်း၊ ကားမမောင်းတတ်ရင် မမောင်းနဲ့၊ ကားနဲ့ဝင်တိုက်ပြီး ပိုက်ဆံလျော်ကြေးပေးရရုံနဲ့ ပြီစတမ်း

ဆိုရင် မင်းကို ငါ့ကားနဲ့ ပြန်ဝင်တိုက်ပြီး ပိုက်ဆံပေးမယ်၊ မင်း ကျေနပ်လား”

“ဆောင်း”

ဝေလအသံက အားနာသံ။

တစ်ဖက် မိန်းကလေးက ဆောင်းကို ဒေါသလေးနှင့် ပြန်ကြည့် တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝသန့် အမှားကို ရှင်တို့ကို တောင်းပန်နေပြီပဲ၊ ဒါကိုမှ ရှင်တို့ က မကျေနပ်ရင်...”

“ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဟောဒီမှာ... ကြည့်”

“ဖြူ”

“ဟင်”

“အို”

ဆောင်းက လက်မြန်ခြေမြန်သမားပီပီ သူ့နားမှာရပ်ထားသည့် ဝသန့်ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ မော်ဒယ်မြင့် ကားလှလှလေး၏ ဘော်ဒီ ကို သူ့လက်ထဲ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရှိနေမှန်းမသိသော သံမဏိဓား သွားထက်ထက်နှင့် တအားဖိခြစ်ပြလိုက်၍ ဝေလနှင့် ဝသန့်တို့ထံမှ ပြိုင်တူ အသံထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့မျက်စိရှေ့မှာပင် ကောင်မလေးကားမှာ ဓားခြစ်ရာခပ်နက် နက်က အရပ်ဆိုးစွာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာသည်။

“ကဲ... မင်းသွားလို့ရပြီ”

“ရှင်တို့... ရှင်တို့... အလကား အဆင့်အတန်း မရှိဘဲ”

လူတွေ”

“မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ”

“ဆောင်း... တော်ပြီကွာ၊ မင်းကလည်း... ဟိုက တောင်းပန်နေတာဟာကို”

ဝေလအသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။

ဆောင်းက သူတို့နားက ဝန်းဝိုင်းကြပြီး မောင်းထွက်သွားသကဲ့သို့ ကားလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့လက်ထဲက စတီးဓားလေးကို သွေးအေးစွာ ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။

“ဆောင်းကို ဒီလို လာကျောလို့မရဘူး ဝေလ၊ လောကကြီးက ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ ငါလုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့လူတွေက ပညာပေးတာ၊ ဆော့ရီးဆိုတိုင်း မင်းက ကျေအေးနိုင်ပေမယ့် ဆောင်းကိုတော့ လာမစမ်းနဲ့၊ မရဘူး”

“ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ”

“လာ... သွားမယ်”

မည်းနက်သည့် ဆံပင်တိုလေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှုတ်ဆောင်း၏ မထိမဲ့မြင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝေလမှာ သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆောင်းကို လှူကြားထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး တခြားဝေးရာဘက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဒါတောင် ဆောင်းက ဝေလဆွဲခေါ်ရာကို ငြိမ်ငြိမ်မလိုက်။

“ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိဆင့်တဲ့နေရာ ရှိပေးရတယ် ဝေလ၊ မင်း အခုလိုလုပ်နေပုံနဲ့ လူတွေက မင်းကို နိုင်စားသွားမယ်... နားလည်လား”

“နိုင်ချင်တဲ့သူ နိုင်ပါစေကွာ၊ မင်းသာ နေရာတကာ ခြေမြန်လက်မြန် လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ပျောက်စမ်းပါ၊ ဒီပုံနဲ့ တစ်နေ့ မင်းဒုက္ခ ရောက်မယ်ကွ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

“ဆောင်းပါးကွ၊ ဆောင်းဆိုတဲ့ကောင်မှာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိဘူး” သတ္တိရှိရှိ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ စိန်ခေါ်လိုက်သော ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝေလ မျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားဟန်တို့ မဖုံးဖိနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဒေါသတွေကို လျော့ဦးဆောင်၊ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ တခြား ကောင်တစ်ကောင်ဆို ရန်ဖြစ်တာကြာလှပြီ၊ တော်သေးတယ်၊ ကားမောင်းတဲ့လူက ကောင်မလေးဖြစ်နေလို့”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီကောင်မလေး ချောတာလှတာကိုမြင်ပြီး မင်း ဘူးကျတာ ငါမသိဘူးထင်လို့လား”

“နာဘူးကျတာ”

“ဘာ...”

ခြေထောက်ကဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းနေရာက ဆောင်းစကားကြောင့် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဆောင်းကို ဘုန်းအကြည့်... ဆောင်းက မိုက်ကန်းကန်းမျက်နှာပေးနှင့် ဝေလမျက်နှာကို ခပ်တည်တည် ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက တော်ရုံလူ ဖျားသောက်သည့် အနေအထား ဖြစ်သည်။

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို ကိုယ့်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားဇာန်သားနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ မပြောဘူး”

ဆောင်းက သူပြောချင်တာပြောပြီး ဝေလနားကထ ထွက်သွား၍ ဝေလ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲ နေရာမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“အန်တီထွေး... ဆောင်း ပြန်ပြီ”

“ဟဲ့... ဒါက ဘယ်လဲ၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်၊ အန်တီထွေး ကိုယ်တိုင် ဆောင်းအကြိုက် ငါးရုံအူဟင်း သေချာချက်ပေးထားတာ မစားဘဲနဲ့ မပြန်ရပါဘူး”

“သားကြီးနဲ့အတူ ထမင်းစား၊ အန်တီထွေးကိုယ်တိုင် ထမင်း ခူးပေးမယ်၊ လာ... လာ”

အန်တီထွေးက ဆောင်းလက်ကို ဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ခေါ်လာ၍ ဆောင်း ပါလာသည်။ အန်တီထွေးက အမှေ့သုငယ်ချင်း ဆောင်းကို သူ့သားတွေနဲ့အပြိုင် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရ၍ ဆောင်း အပေါ်မှာ အချစ်ပိုတာ ဆောင်း သိသည်။

တခြား ဘယ်သူ့စကားကိုမှ ဆောင်းနားမထောင်ပေမယ့် ဝေလ အမေ အန်တီထွေးပြောလျှင် ဆောင်း နားထောင်တတ်တာကိုလည်း ဝေလ အမေက ချစ်သည်။ သဘောကျသည်။ သူ့သားတွေကို ဆုံး လျှင်ပင် ဆောင်းလိုသာ အမေ့စကား နားထောင်ရင် ဘယ်လောက် လိမ္မာလိုက်မလဲဆိုတာ အမြဲပါသည်။

ဝေလအောက် အငယ်နှစ်ယောက် ဆောင်းကို သဘောလည်းကောင်း ချစ်လည်း ချစ်ကြသည်။ သူတို့နဲ့ကြတော့ ဆောင်းက ဆရာကြီးဖြစ် သည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းထံမှ ဂျစ်ကန်ကန်စတိုင်၊ မိုက်ကန်းကန် လုပ်တတ်ပုံတွေကို ဝေလညီငယ်နှစ်ယောက်က သဘောကျ၊ လိုက် အတုယူကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေလက ဒါကို မကြိုက်။ ညီတွေကလည်း

ဝေလစကားကို နားမထောင်။ ဆောင်းလုပ်သမျှ အထင်ကြီး၍ ဆောင်း ပြောသမျှ နားဝင်ကြ၍ ဝေလထံမှ ဆိုဆုံးမစကားမှန်သမျှ ဘာတစ် ခုမှ အရာမရောက်။

အမေကအစ ဆောင်းလူဆိုတော့ ဝေလပြောမရတာ သိပ်တော့ မထူးဆန်း။

“သားကြီးကလည်း... ဆောင်းပြောလည်း ပြောလောက်တယ်၊ နေရာတကာ အားနာနေတာနဲ့၊ သနားနေတာနဲ့၊ ကိုယ်ပြောရမယ့်စကား မပြောရဘူး၊ အခုဥစ္စာက အသက်ကွဲ့”

“အသက်အန္တရာယ် ကြုံလာရင် ဘယ်သူမှ ငဲ့ညှာနေစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ် ငွေနဲ့ပိုင်းဖြတ် ဆက်ဆံတာမျိုးလုပ်လာရင် ငဲ့ခံမနေနဲ့”

“ဟာဗျာ... အမေလုပ်တာနဲ့ ဆောင်းကို ပိုမြှောက်ပေးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အံ့မယ်... ငါက ဘာကို ပိုမြှောက်ရမှာလဲ၊ မင်း ဘူးကျတာ ဆည့်ပြော”

ထမင်းအတူစားရင်း ဝေလနှင့်ဆောင်း ထမင်းပွဲမှာ စကားများ ကြပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ဝေလက အလျော့ပေးသမား ဖြစ်သည်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ငါမင်းကို အရှုံးပေးပြီ၊ အဲဒီစကား မှာရပ်လိုက်တော့၊ မင်းပြောတဲ့ ဘူးဆိုတဲ့စကားကြီး ငါမခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဆောင်းက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်အပြိုးနှင့် ဝေလမျက်နှာကို ခြည့်လိုက်တာ သိပေမယ့် ဝေလ မသိသလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်၍

ရန်ပွဲက ထိုနေရာမှာ အဆုံးသတ်သွားသည်။

ဆောင်း...

မင်းတော့ကွာ။

အခန်း (၃)

“ဝသန် မှားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ အခု ဥစ္စာက ဝသန် တောင်းပန်နေတဲ့ကြားက တမင်သက်သက် ဝသန် ထားကို ဓားနဲ့ ခြစ်သွားတာ”

ဝသန် မျက်နှာလှလှ ဒေါသစိတ်နှင့် နီမြန်းနေသလို လှပသော ဇက်နှာလေးမှာ သူမ ကားအသစ်စက်စက်လေးကိုမှ မညှာမတာ။ ဓားနှင့်ခြစ်သွားရက်သောလူကို မကျေနပ်စိတ်နှင့် တင်းမာနေသည်။ သူပျံ့ချောချောနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တက မလိုက်ဖက်လိုက်တာဟု တွေးရင်း နီလိုလူတွေနဲ့ သွားပတ်သက်မိသည့် သူမကိုယ်သူမ စိတ်ထဲ အပြစ်တင် နေမိသည်။

“လောကမှာ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ရှိကြတာ ဝသန်လည်း ကြားဖူးနေတာပဲ တူမကြီးရယ်၊ တချို့လူတွေက ငွေစကားပြောရင် မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့မှာလည်း သူတို့အယူအဆနဲ့သူဆိုတော့ တပ်ယောက်

သဘောထားနဲ့တစ်ယောက် မကိုက်ညီတဲ့အခါ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်တတ်တာလေးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်”

“နောက် ကိုယ့်ဘက်က မမှားအောင် ဆင်ခြင်လိုက်ရင် သူတို့လိုလူတွေနဲ့လည်း ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့်...”

“တော်ပြီ၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်တော့ ဝသန့်၊ စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့တော့”

အန်ကယ်သိဒ္ဓိက တရားသမားပီပီ တရားနဲ့ဖြေခိုင်းနေပေမယ့် ဝသန့်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်က ပျောက်မသွား။ ဆောင်းဆိုသည့် လူကိုလည်း မမေ့။ သူမကို အားနာနေသည့် ကာယရှင် ကိုလူချောနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိလေ ဆောင်းဆိုသည့်လူကို ပိုဒေါသဖြစ်လေဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကို မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လူချောတွေပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချောပုံခြင်းက မတူ။ ဒဏ်ရာရသွားသည့်လူက အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်မားမား၊ ထွားထွား ကြိုင်းကြိုင်း အားကစားသမားတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ဆောင်းဆိုသည့် လူကြတော့ နဖတ်ဝင်းစိုနေသည့် အသားက ယန်းရောင်လဲ့နေပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းအောက်မျက်ဝန်းအစုံက ယောက်ျားတန်ဖိုး မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေနှင့် လှပဝိုင်းစက်နေပုံက မှတ်မှတ်ထင်ထင်။ ဘယ်လိုမှ မေ့မရ။

နှုတ်က ဟိုတစ်ယောက်လောက် မြင့်မားထင်ရှားခြင်း မရှိပေမယ့် လှပပြောင်စင်းသော နှုတ်အောက်မှာ နီမြန်းထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်း

နှစ်လွှာ တင်းတင်းရင်းရင်းစေ့လျက်။ ဝသန့်အပေါ်မှာ ရန်လိုသော အကြည့်၊ ရန်လိုသော အပြုအမူတွေနှင့် တည့်တည့်ထိအောင် ပညာပေးရာမှာ တော်တော် ရက်စက်သည့်လူဖြစ်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ကို ရန်မပြုဘဲ ကားကို ခြစ်ပစ်လိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်”

လုပ်ပြီ။

အန်ကယ်သိဒ္ဓိကတော့...

ဘယ်တော့မှ သူများအပေါ် မကောင်းမမြင်။ အယ်လိုက်စွဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်သိဒ္ဓိနှုတ်ဖျားက တော်သေးတာပေါ့တို့၊ ကျေးဇူးတင်စရာတို့ ဆိုသည့်စကားတွေကို ဝသန့်ကြားနေကြဖြစ်သည့်အတိုင်း ခုလည်း ထိုစကားပဲ ဝသန့်ကြားရသည်။

“ဝသန့် အခုလိုဖြစ်တာ စောမညသိရင် သူညီမကို ကားမောင်းခွင့်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို သိအောင် အန်ကယ်က သွားမပြောနဲ့နော်၊ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ ပြောလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုစိတ်က တစ်မျိုး”

“သူသာ ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၊ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်း နေတာ၊ သေနံ့ကိုကြတော့ ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာ မလုပ်နဲ့ဆိုတာတွေ တားမြစ်ထားတာ တစ်ပုံကြီး”

“ဒါကတော့ စောမညက သူညီမကို ချစ်တာကိုး၊ ပြီးတော့ သူချစ်သူကိုယ်တိုင်လည်း ကားအက်ဆီးဒန့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးထားတာဆိုတော့”

“ဝသန် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝသန်ကိစ္စ ကိုကိုကို အသိ မပေးပါနဲ့လို့ အန်ကယ်ကိုပြောတာ”

“အေးပါ၊ မပြောနဲ့ဆို မပြောဘူး၊ ညည်းလည်း နောက်ကို ကားမောင်းတာ ဆင်ခြင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ နောက်ထပ် ဒီလိုမဖြစ်စေရတော့ပါဘူး”

အန်ကယ်သိသွား ကျေနပ်အောင် ဝသန်ဘက်က ခပ်မြန်မြန် ကတိ ပေးလိုက်သည်။ ကိုကိုစောမညကိုတော့ ဝသန် ပိုကြောက်ရသည်။ ကိုကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လျှင် မလွယ်။ နေရာတကာ သူ့သဘောချည်း ဖြစ်နေ၍ သူ့ကိုဘယ်သူမှ ဘာမှပိုမပြောရ။

ဝသန်တို့မှာ မိဘတွေ မရှိ။

မိဘတို့ ကျန်ခဲ့သည့် စီးပွားကို စောမညက ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ လူငယ်ဆိုတော့ သတ္တိရှိသည်။ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ စွန့်စားရသည်။ သူတို့မိဘတွေ လက်ထက်တုန်းကထက် စောမညလက်ထက်မှာ စီးပွား ပိုဖြစ်သည်။ ပိုအောင်မြင်သည်။

စီးပွားရေးလောကမှာ စောမညကို စွန့်စားရသူအဖြစ် နာမည် ကြီးသလို လူပျိုလည်းဖြစ်၊ လူချောလူခန့် တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၍ နာမည်ကြီးသည်။

စောမညကို လိုချင်သည့် သမီးရှင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် စောမညက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူနှင့် လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ ချစ်သူဟောမန် ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် ဆုံးပြီးနောက်မှာ စောမည ပုံစံက ပိုပြီး အေးစက်သွားသည်။

ပိုပြီး စိတ်တို စိတ်ဆုတ်လာသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပုံစံနှင့် ပစ်ထား၍ မျက်နှာ ချောချောမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် လူကြမ်းကြီးဖြစ်မှန်း ခသိ ဖြစ်နေသည်။ တချို့ မိန်းမတွေက စောမည၏ အခုစတိုင်ကို ပိုနှစ်ခြိုက်ပိုသဘောကျနေကြ၍ စောမည ဖြစ်သလိုနေထိုင်ပုံကပဲ စတိုင် ဘစ်မျိုးအဖြစ် ကြံဖန် နာမည်ကြီးရလေသူ။

ဟောမန် ဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်။

အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားသစ် မထား။

စောမည သွားလေရာမှာ ဟောမန်ဓာတ်ပုံလေး အမြဲပါနေတတ် သလို သူ့အိပ်ခန်း၊ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာလည်း ဟောမန်ပုံက အခုထိ နေရာ မူထားဆဲဖြစ်၍ ဝသန်အပါအဝင်အားလုံးက စောမည အခုလို ဖြစ်နေ ခဲ့ကြည့်ရင်း သနားလည်း သနားသည်။

ပြောင်းလဲပစ်လိုရရင်လည်း စောမညဘဝကို ပြောင်းလဲပေးချင် ကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စောမညကို နောက်ထပ်ချစ်သူအသစ်၊ သဝသစ်၊ စိတ်သစ်လူသစ် ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ချင်တွေ့ချင်နေကြပေ သည် စောမညက သူတို့ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်။

စိတ်ညစ်လျှင် အရက်သောက်မည်။

ပြီးလျှင် ဟောမန်ဓာတ်ပုံကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်မည်။ တော့ ဟောမန် အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်ဟု တတ္တတ်တွတ်ပြောပြီး စောင်းပန်မည်။

ကြေကွဲနာကျင်မည်။

ထိုအစွဲကို ဘယ်လိုဖျောက်ရမှန်း မသိ။

ဟောမန်ဆုံးသည့်နေ့က ဟောမန်ယူစီးသွားသည့်ကားက ဟောမန်

ကား မဟုတ်။

စောမညကားဖြစ်နေခြင်းက သူ့ကို ဖြေဆေးမရှိ ဖြစ်စေခဲ့ဟန်တူသည်။ စောမညမှာ ကားသုံးစီး ရှိသည်။ တစ်စီးက ဝသန်စီးသည့်ကား။ ကျန်နှစ်စီးက စောမညစိတ်ကြိုက် စီးနေသည့်ကားဖြစ်ပြီး ထိုထဲက ကားတစ်စီး ဘရိတ်သိပ်မကောင်း၍ ပြန်ပြင်ရမည့်ကား ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဟေမန် စီးလာသည့် ကားက စောမညအိမ်ရောက်မှ ဘက်ထရီ ပျက်သွားသည်။ စက်နိုးမရ။ အိမ်မှာ အရေးတကြီး အိမ်ကကားကို အလွယ်စီးသွားဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘယ်ကားစီးသွားဟု မပြောလိုက်ရ။

ကံဆိုးချင်တော့ ဟေမန်စီးသွားသည့်ကားက ဘရိတ်မကောင်း၍ ပြန်ပြင်ရမည့်ကား ဖြစ်နေသည်။ သူ သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ အရာအားလုံး နောင်တတွေနှင့် နလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဟေမန် မရှိတော့။

စောမညက သူ့ကြောင့်ဆိုသည့် ယူကျုံးမရစိတ်နှင့် အကြာကြီးပေတေလေလွင့်ပစ်သည်။ ဖြစ်သလိုနေသည်။ ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုသွားပေမယ့် တစ်ခုတော့ ချိုးကျူးစရာကောင်းသည်က သူ့အလုပ်အပျက်မခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အခြေအနေမှာ စောမညက ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဲသည့် စီးပွားရေးတွေ လုပ်သည်။ ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်တာတွေကို ဆုံးဖြတ်ပြီး အလုပ်တွေ နှစ်ဆ ပိုလုပ်ပစ်သည်။

ဘိုအတွက် အကျိုးအမြတ်က ကြောက်စရာကောင်းအောင်

သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ သောင်းချီ၍ အမြတ်ရနေပေမယ့် စောမညမပျော်။

အချစ်ဆုံးချစ်သူကို သေမင်းလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရပြီးနောက်မှာ စောမညဘဝက ဘာလုပ်လုပ် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသလို ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်းပျောက်ကွယ်နေသူအဖြစ် ဘယ်လိုခံစားချက်မှ သူ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို မကျော်လွှားနိုင်ပဲဖြစ်နေ၏။

အခုလည်း စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်နေသည်မှာ ပြန်မလာသေး။ ဦးသိဒ္ဓိက သူ့တူကို အမြန်ဆုံးအိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းတိုင်း စောမညက ရယ်သံအက်အက်ကြီးနှင့် ရယ်မောပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်တတ်သည်။

ကြာတော့ ဦးသိဒ္ဓိလည်း စောမညကို လက်လျှော့ထားလိုက်သည်။ လောကကြီးက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်။ သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ဖြစ်တတ်သည့် သဘောကို နှလုံးသွင်းပြီး တရားနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်သက်စာ စားမကျန်သည့် ငွေကြေး နှစ်သားမှုတွေ ရှိနေပေမယ့် လိုအပ်သည့် မိသားစုကမ္ဘာလေး မရှိတော့အိမ်ကြီးက နန်းတော်ကြီးသမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေမယ့် အမြဲလိုလို ဆိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေခြင်းက လွမ်းသူကို ပိုလွမ်းစေ၍ အထီးကျန်သူကို ပို၍ အထီးကျန်ဆန်စေဖို့ ဖြစ်နေ၏။

ဦးသိဒ္ဓိက ထိုသို့မဖြစ်စေချင်။ ဝသန်ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ ခြည်ပြန်တော့ ဝသန်မှာက အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိတော့ပါ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။

ဝသန်ကို ကြိုက်၍ လိုလားနှစ်သက်စွာ မိဘတွေကတစ်ဆင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံလာသည့် သတို့သားလောင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးစားဖို့ ကြံပြန်တော့လည်း ဇွတ်အတင်းအကျပ် မလုပ်ရက်။

“ဝသန်ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ချင်တယ် အန်ကယ် သိဒ္ဓိရယ်။ ဝသန်တို့ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ မလိုတော့ဘူး။ တကယ်လိုအပ်နေတာက ဝသန်တို့နှလုံးသားနဲ့ တကယ်ရင်းပြီး ချစ်ရမယ့် အချစ်ပဲလိုတာပါ။”

“ကိုကိုနဲ့ ဝသန်တို့ နှလုံးသားကို တကယ်လှုပ်ခတ်နိုင်မယ့် တကယ်ချစ်ရမယ့် ချစ်သူမျိုးသာ တွေ့ချင်ပါတယ်။”

ဝသန်ပြောခဲ့သည့်စကားတွေက မှန်နေတော့ ဦးသိဒ္ဓိ ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေခဲ့ရသည်။ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာဆိုပေမယ့် တချို့ကိစ္စတွေက လူက လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်မရတာတွေလည်း ရှိသည်။

မကြာခင် စောမည ပြန်လာတော့မည်။

အသက်အရွယ်တွေလည်း မငယ်တော့။

ဝသန် အိပ်ထောင်ရေးအပိုင်းမှာ ဦးသိဒ္ဓိ ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် သူ့တူ စောမညကိုတော့ သူ့မှာ ပြောစရာစကားတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ရှိနေပြီဆိုတာ ပြန်တွေးမိတိုင်း ဦးသိဒ္ဓိ သက်ပြင်းဟင်းခနဲမြည်အောင် ချလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။

တိုက်ဆိုင်တာက ဒီနေ့ဟောမန်ဆုံးတာ သုံးနှစ်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။ ညက သူ ဟောမန်ကို အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဟောမန် သူ့ဆီပြန်လာသည်တဲ့။

စောမညရင်ထဲ ပျော်နေသည့် စိတ်လေးက အိပ်မက်က လန့်နာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းအောင် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး မွကြေသာ နှလုံးသားမှာ ဟောမန်ပုံရိပ်တွေ လှိုက်ဟာနှင့်စို့ကျန်ခဲ့သည်။

ဟောမန်ရယ်...

မင်းကို ရည်စူးပြီး ကိုယ်ဟောမန်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပေးနေပါတယ် အချစ်ရယ်။

ရောက်ရာဘုံဘဝ ကိုယ့်အချစ် သာဓုခေါ်ပါ။

ဟောမန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်။

ဟောမန် ပြန်မလာနိုင်တော့မှန်း သိသိနဲ့ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဆီကို ဟောမန်တစ်ယောက် အသွင်တစ်မျိုးနဲ့ ပုံဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရောက်လာစေချင်နေမိတာ ကိုယ့်အပြစ်များလား ဟောမန်ရယ်။

ကားတစ်စီးပေါ်က ဟောမန် ဆင်းလာမလား။

ဒါမှမဟုတ် လေယာဉ်ကွင်းမှာများ ဟောမန်ရောက်လာမလား ခါတိုင်းလို ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာကိုရှာပြီး ကိုယ်ပျော်သွားအောင်၊ အံ့ဩသွားအောင် “ကိုရေ... ဟောမန်ဒီမှာ” လို့များ တစ်နေရာရာကနေ ကိုကိုလှမ်းခေါ်လိုက်မလားလို့ ထင်နေမိတာ ကိုယ် ရူးနေလို့များလား ဟောမန်ရယ်။

ဟောမန်ဓာတ်ပုံလေးကို သူဖွဖွ နမ်းလိုက်သည်။ တစ်ချိန်ချိန် ဟောမန် သူ့ဆီပြန်လာမည်လို့ ထင်နေမိသည်က သူ့စိတ်ကို လှည့်စားခြင်းတစ်မျိုးဟုသိပေမယ့် ထိုစိတ်ကို သူဖယ်ရှား၍ မရ။

စောမညနှလုံးသားထဲမှာ ဟောမန်ပုံရိပ်တွေ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသ၍ နောက်ထပ် အချစ်သစ်ရှာဖို့ဆိုတာ စောမည အိပ်မက်ထဲမှာပင်မရှိ။ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီးစောမည သူ့ပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတို့ ရေးရေးထင်နေသည့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်လူချောတစ်ယောက်က စောမညကို ရယ်ပြီးခြင်းကင်းဝေးသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ရီဝေဝေငေးကြည့်နေ၍ သူသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ဟောမန်သာရှိလျှင် သူ့မျက်နှာဝေါ်က အမွှေးအမျှင်တွေကို ဘယ်လောက် မုန်းလိုက်ရှာမလဲ။ တစ်ခါတလေ အချိန်မအားလို့

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေ မရိတ်သိမ်းဘဲ အလုပ်ဖိလုပ်ရင်း မေ့ထားမိခဲ့ရင် ဟောမန်က သူ့ကို သတိပေးတတ်သလို တစ်ခါတလေ သူ့အင်မတန်မှန်းသည့် ထိုအမွှေးအမျှင်အတွက်နှင့် ချစ်သူရည်းစားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ပြီး တော်တော်နှင့် မခေါ်မပြောခဲ့တာတွေလည်း ရှိသည်။

သူမချစ်သူကို အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ချောမောခန့်ညားနေတာကိုမှ သဘောကျနှစ်သက်တတ်သော ချစ်သူ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတို့ ရိတ်သိမ်းပြီး စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖြစ်နေသည့် သူ့မေးဖျားကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးနမ်း၍ ရှက်စနိုး ရယ်မောနေတတ်သည့် ကလေးမ။

သူ အသည်းယားတိုင်း ဟောမန်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တွေးပွေ့မွေ့ရမ်းပြီး ချစ်အနမ်းတွေ ဟောမန်မျက်နှာလှလှလေးထက် နေရာလပ်မကျန်အောင် ရွာချခဲ့တာတွေ ပြန်အမှတ်ရတော့ ဟောမညမျက်နှာမှာ အုံ့မှိုင်းခြင်းတွေ ဆွတ်ပျံ့ရီဝေသွား၏။

ဟောမန်ကိုလွမ်းတိုင်း အလုပ်တွေ ပိုလုပ်ဖြစ်သည်။

ခရီးတွေ ပိုထွက်ဖြစ်သည်။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဟောမန်က သူ့အာရုံထဲက ပျောက်မသွား။ သူ သွားလေရာတိုင်းမှာ ဟောမန်ရှိသည်။ အမြဲ အတူပါနေသည်။

အခု သူ ရန်ကုန်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဟောမန်ကို သတိရစိတ်က ပိုဆိုးသည်။ ခါတိုင်းလို သူ့အာရုံကို အလုပ်ထဲမှာ စွဲနစ်ထားချင်စိတ်လည်း မရှိ။ သူ့အလုပ်အားလုံးကို သူ့လူယု ဦးသစ်မော်နှင့် လွှဲထားသည့်အတွက် စောမညမှာ အလုပ်မရှိ။

အန်ကယ် ဦးသိဒ္ဓိက သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုပါဟု အခုအခေါက်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်တွန်းသည်။ ထို့အတွက် အကြောင်းပြချက် ကလည်း နိုင်လှသည်။ အန်ကယ်မှာ အချိန်မရွေး သေစေနိုင်သည့် သွေးကင်ဆာ ရှိနေသည်။ ဆေးကုသမှုခံယူနေသည်ဆိုပေမယ့် အခြေ အနေမရှိ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့ဆိုသည့် ဆရာဝန် ကြိုးစားမှုကို နားမှာ ပြန်ကြားယောင်လာတော့ သူ ရင်မောသွားသည်။

အန်ကယ်သိဒ္ဓိက လူပျိုကြီး။

သူ့မှာ တွယ်တာစရာ စောမည (၃) မောင်နှမပဲ ရှိသည်။ သူ မျက်စိမမှိတ်ခင် သူ့ဆန္ဒက စောမညကို စိတ်ချသွားချင်သည်။ အတည် တကျ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် စောမညကိုမြင်မှ မျက်စိမှိတ်နိုင်ပါ မည်။ စိတ်ဖြောင့်နိုင်ပါမည်ဟု ဆိုလာတော့ စောမည ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

အပ်ကြောင်းထပ်နေသည့် အကြောင်းအရာတွေကို အန်ကယ်ကို ထပ်မပြောချင်တော့။ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အန်ကယ်က သူတို့မောင် နှမအတွက် မြှုပ်နှံပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ အန်ကယ်ဘဝက နောက်ဆုံး အချိန်တွေမှာ စောမညအန်ကယ်ကို နောက်ထပ်စိတ်မညစ်စေချင်တာ နှင့် အန်ကယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် အိမ်ထောင် အမြန်ဆုံးပြုပါမည်ဟု သဘောတူ ကတိပြုပေးခဲ့ရသည်။

သို့သော် အပြောမှအပြောဖြစ်၍ လက်တွေ့မှာ အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ ညီမလေးဝသန်ကို သူ့ကိုယ်စား အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စိတ်ကူးကြည့်သည်။

ဝသန်က သူ့ မချစ်မနှစ်သက်သူကို မယူလိုပါဆိုတာနှင့် ဝသန်

ကိုသနားပြီး သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသား စောမညမှာရှိ၍ အချစ်အကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်သည်။ ဝသန် အပေါ် ကိုယ်ချင်းလည်း စာသည်။

စောမညလိုအပ်သည့် သတို့သမီးလောင်းတွေက စောမညနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စောမည စိတ်မဝင်စားတော့ ခက်သည်။ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံမည့်သူတွေ ချည်းဖြစ်နေပေမယ့် ထိုမိန်းကလေးတွေအားလုံး သူ့ဘဝနှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ပတ်သက်သူတွေမဟုတ်ဟု သူ့စိတ်က ထင်နေသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်”

“မိုးရွာကြီးထဲသွားမှာဆိုတော့ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူနေသည့် မျက်နှာကို မြင်နေရပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ခရီးကရောက်တာ မကြာသေးပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ အောင်း ပြီး မနေနိုင်။ ဘယ်ကို သွားရမည်ရယ်လို့လည်း ဦးတည်ချက် မရှိ။

လမ်းပိတ်နေသည့် ကားလမ်းတွေကို ရှောင်ကွင်းပြီး လူရှင်း ကားရှင်းသည့်နေရာကို ရွေးပြီး သူ့ကားကို ဦးတည်ရာမှ လျှောက် မောင်းနေမိ၏။

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာကောင်းနေဆဲ။ အန်ကယ်ဦးသိဒ္ဓိစကားကြောင့် ကားကို အရှိန်ဒပ်ဖြည်းဖြည်းလျှော့ချပြီး လမ်းတစ်ခုသို့ ညင်သာစွာ ချိုးအကွေ့... ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ကား ဘရိတ်ကို တအား ဖိနင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်း”
“ကျွန်း”
“ဒုန်း”
“ဟာ”

ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးလမ်းအတိုင်း လျောပါပြီး ရပ်တန့်သွားသလို သူ့ကားရှေ့ရောက်လာသည့် သဏ္ဌာန်ကလည်း ပြေးလာသည့် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရပ်ထားသည့် သူ့ကားကို အရှိန်နှင့် ပစ်ခတ်တိုက် ဆောင့်ပြီး လမ်းပေါ်လဲကျသွား၍ စောမည မျက်လုံးထဲ ပြာသွားကာ မိုးရေထဲ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားသည်။

လူတစ်ယောက်...

မိုးသည်းထန်စွာရွာနေသော လမ်းပေါ်မှာ ပက်လက်လေး လဲနေသည်။ မျက်နှာကို ဆွေချာစွာ မမြင်ရ။ မည်းနက်သော ဆံပင်တွေ က ဖြူဖွေးနေသည့် မျက်နှာကို စိုကပ်ဖုံးအုပ်လျက်။

“ဟေ့... ဟေ့လူ”

သူ ပြေးသွားပြီး လဲနေသူကို မိုးရေထဲက ထူပွေပြီး ထိုလူကိုယ် တစ်ပိုင်းကို ဆွဲယူထူအပ်မှာ မိုးရေထဲရပ်ပြီး သူတို့ကြည့်နေသည့် လူတစ်စုထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

စောမညက ရန်လိုသည့် မျက်နှာထားသည့် လူစုကို လှမ်းမေးပေမယ့် ထိုလူစုက စောမည အမေးစကားကို တစ်ခုမှ မတုံ့ပြန် သူတို့အချင်းချင်း နားလည်သည့် အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်ပြီး စောမည မျက်စိရှေ့က မိုးရေထဲတိုးဝင်၍ ကျောခိုင်းထွက်သွားကြသည်။

ဒီလူတွေ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ စောမည မသိ။ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပစ်ခတ်ကျသွားသည့် လူနောက်ကို ထိုလူစု လိုက်လာခြင်း။ ရန်ပြု ဗုဒ္ဓခြင်းဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ့ကားနှင့် ထိုလူစုလိုက်ခံရသည့်လူ ဝင်တိုက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ သတိလစ်သွားတာမြင်မှ အခြေအနေမဟန်၍ နောက်ကြောင်းပြန်လစ် သွားခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

“ဟိတ်... ဒီမှာ”

“အာ... ချာတိတ်လေးပဲ”

မိုးရေထဲ သတိလစ်နေသည့် ချာတိတ်က မလှုပ်။ အလွန်ဆုံးရှိမှ အသက်က ဆယ့်ခွန်၊ ဆယ့်ရှစ်ထက်မပိုဟု တွေးရင်း မိုးရေထဲ သတိ လစ်နေသည့် ကောင်လေးကို သူ့ကားနောက်ပေါ် ပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ချီ တောင်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကြောင့်မဟုတ်ပေမယ့် သူက ကိုယ့်ကားကို ဝင်တိုးပြီး သူ့ဘာသာ သတိလစ်နေတော့ မိုးရေထဲ ပစ်ထားခဲ့၍ မဖြစ်။ နီးရာ ဆေးခန်းတစ်ခုကို ရှာဖွေပြီး အရောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ချာက ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မြတ်” ဆေးခန်း။

ဆေးခန်းရှေ့မှာ သူ့ကားရပ်လိုက်တော့ မိုးတိတ်စပြုနေပြီဖြစ် သည်။ ကားနောက်ခန်းထဲကလူကို ကြည့်ပြီး သူ့ကားပေါ်က ခပ် သွတ်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။

မိုးရေစိုရွှံ့နေသည့် ချာတိတ်ကို ဆွဲယူချီမပြီး ဆေးခန်းထဲအဝင်မှာ အရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမက စောမညတို့နှစ်ယောက်ကို ထူးဆန်း

လာသလိုကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဆရာဝန်က မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကားကို သူ့ဘာသာ မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်ပြီး သတိလစ်သွားလို့ပါ ဒေါက်တာ”

“ခုတင်ပေါ်လူနာကို ဖြည်းဖြည်းချပါ”

ဆရာဝန်က သူ့ကို မသင်္ကာသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လူမမာကို ပြန်ကြည့်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ လူနာမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ ရဲရဲသာ ကုပါ”

စောမညထံမှ အာမခံစကားကြောင့် ဆရာဝန်က လူနာမျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေ အရင်ဖယ်ပြီး သတိလစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သူ ကြည့်သလို စောမည လူနာမျက်နှာကို သေချာစေ့စေ့ အကြည့်မှာ သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“ဟေမန်”

စောမည နှုတ်ဖျားက သူ့ချစ်သူအမည်အလိုလို ခုန်ထွက်သွားသလို သူ့အကြည့်စူးစူးတွေကလည်း သတိလစ်နေသည့် မျက်နှာလှလေးကို စေ့စပ်သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်။

ဘယ်လိုနေနေ။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသူက ဟေမန်မှ ဟေမန်အစစ်။

တစ်ခုမှမလွဲ။ တစ်ခုပဲ ကွာသည်။ စောမည ဟေမန်က ပိုအသက်ကြီးသည်။ အခု သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် ဟေမန်က အသက်ငယ်ငယ်၊ နုနုဖတ်ဖတ်လေး။ ပြီးတော့ သူ့ဟေမန်က မိန်းမ။

အခု စောမည မျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေသူက ယောက်ျား။

“လူနာက ခင်ဗျား အသိလား”

“ဗျာ...”

“ခုနက ခင်ဗျား သူ့ကို ဟေမန်လို့ ခေါ်လိုက်သလားလို့”

“ဪ... အင်း”

သူ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

ဆရာဝန်အမေးကို ရောယောင်ခေါင်းညိတ်ရင်း သူ့မျက်လုံးအကြည့်က သတိလစ်နေသည့် ကောင်လေးမျက်နှာမှ တစ်ချက်မခွာ။ ဟေမန်ပေါက်စလေး စောမညမျက်လုံးရှေ့ ရောက်နေတာကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေသည်။

အိပ်မက် မက်နေခြင်းမဟုတ်သည်က သေချာသည်။

“ခင်ဗျားလူနာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လန့်ပြီး ရှောင်(ခံ)ရသွားတာ၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေစိုအဝတ်တွေ အမြန်ဆဲပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေဖို့ပဲ”

“ဆေးတစ်လုံး ကျွန်တော် ထိုးပေးလိုက်မယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် လူမမာကို နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပါ”

ဆရာဝန် နောက်ထပ် ဘာတွေပြောမှန်း မသိ။ ကားပေါ်တင်လာအံ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တာအားလုံး စောမညကိုယ်တိုင် အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ မောင်မည”

“ကျွန်တော် မသိဘူး အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“အခု အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိနေမှဖြစ်မယ်”

ဦးသိဒ္ဓိ စောမညကို ဘာမှထပ်မမေးတော့။ သူ့အိမ်အကူကို လှမ်းခေါ်ပြီး စောမညအခန်းကို ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ခိုင်းသံ ကြားနေရ သည်။

အိမ်မှာ ဝသန် မရှိ။

ကျောင်းသွားနေသည်။

စောမည အိပ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး သူ့ကိုယ့်ပေါ်က အဝတ် အစားတွေ အရင်မလဲနိုင်ဘဲ သတိလစ်နေသည့် ကောင်လေး ကိုယ် ပေါ်က အဝတ်တွေ အရင်လဲပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ ရေစိုနေသည့် ကောင်လေး ကိုယ်ပေါ်မှာ ဂျာကင်တစ်ထည်။ နောက် ရှပ်အင်္ကျီ အကွက်ကို ကြယ်သီးဆွဲအဖွင့်...

“ဟာ...”

စောမည မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

မြတ်စွာဘုရား...

သူထင်ထားသလို ဟေမန်အသေးစားလေးက ယောက်ျား မဟုတ်။ နုနုငယ်ငယ် လှလှပပ မိန်းကလေးအစစ်ဖြစ်နေတာကို သူ ဘာသာမယုံ။

ဟေမန်...

ဟေမန်...

စောမညရင်ထဲ ဟေမန်အမည်တွေ အထပ်ထပ်ပုံတင်ရှိက် သွားကာ လူကလည်း မလှုပ်မယှက်။ နေရာမှာ ငေးကြောင်ခိုင်းတွေ နေမိသည်။

ဟေမန်ပြန်လာပြီ။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမေးဘဲ စောမညနှုတ်ဖျားက ဟေမန်အမည် ထပ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါ်ပု... ဒေါ်ပု”

“လာပါပြီ မောင်စောမည”

စောမညထဲမှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဒေါ်ပု စောမညအခန်းထဲ အပြေးရောက်လာ၏။

“သူ့ကို ကျွန်တော်အဝတ်တွေ လဲပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ပု စောမည ခုတင်ပေါ်က ငြိမ်သက်နေသည့် ချာတိတ် နှုတ်နာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး နှုတ်မှ အလန်တကြား စောမညအမည်ကို အော်လိုက်သည်။

“မောင်စောမည”

“ဘာလဲ ဒေါ်ပု”

“သူ... သူ့ကို သေချာကြည့်ပြီးပြီလားဟင်”

“ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

“ဒါ... ဒါဆို...”

“ဟုတ်တယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူက ဟေမန်နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်”

“အိုကွယ်”

စောမညနှုတ်ဖျားက ဟေမန်အမည်ကို တမ်းတမ်းတတ ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်ပုကိုယ်တိုင် စောမညကိုယ်စား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“တူလိုက်တာကွယ်၊ ဒေါ်ပုဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဟေမန် ပြန်ရောက်လာပြီ ဒေါ်ပု”

လှိုက်လှဲယုံကြည်စွာ ပြောလိုက်သည့် စောမညအသံ။ စောမညဟန်တွေက ဟိုတုန်းကပုံစံနှင့် မတူ။ ထူးခြားစွာ အရောင်ပြောင်းသွားတာကြည့်ပြီး ဒေါ်ပု ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

“သူ့ကို အဝတ်လဲပေးပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ပုကိုထားပြီး သူ့အခန်းထဲက စောမည ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဖြစ်ပျက်နေပုံတွေက စောမညအတွက် အိပ်မက်ဆန်သည်။ အံ့သြဖွယ်ရာ ထူးခြားမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်တိုက်ဆိုင်နေခြင်းအပေါ် သူ့ကိုယ်တိုင် အံ့သြနေသည်။ မိုးရေစိုစွတ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူကြည့်လိုက်တော့ သူတွေ့မြင်နေသမျှ အရာရာတိုင်းက စောမညအတွက် အားထုံဆန်းသစ်သော အလှအပတွေနှင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်နေ၏။

ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် အားလုံး လှပစွာအသက်ဝင်သည်။

မြူးကြွစွာ လှုပ်ခတ်နေ၏။

“မောင်စောမည”

ဒေါ်ပုအသံကြောင့် သူ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ ယန်းနုရောင်ခင်းပနေသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်က သူ့ဒုတင်ကြီးပေါ်မှာ နတ်သမီးဆန်ပါးနှယ် လှပစွာ အိပ်ပျော်လျက် သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။

“ဒေါ်ပု သွားလို့ရပြီ”

စောမညအခန်းထဲက ဒေါ်ပုထွက်သွားသည်အထိ သူ မလှုပ်။ သော နဖတ်သန့်စင်သော မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နှစ်နှစ် သေချာစွာ ကြည့်သည်။

ဟေမန်ဟု သူထင်ထားသူက သေချာကြည့်တော့ ဟေမန်မဟုတ်။

သူမက ပိုပြီး လှလွန်းသည်။

နလွန်းသည်။

ငယ်လွန်းသည်။

ဟေမန်အလှထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်းသည့် အလှနှင့်ဖြစ်နေ၍ သူ့စိတ်တွေ ပိုလှုပ်ရှားလာသည်။

မင်း ဘယ်သူလဲ မိန်းမလှလေးရယ်။

သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလိုစိတ်က စောမညရင်ကို ပြင်းစွာ ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ သူမ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သေချာချစ်သူက သူမပဲဆိုတာ နှလုံးသားအသိနှင့် ပိုင်နိုင်သေချာ၍ သိသည်။

ဟေမန်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် နှလုံးသားက ဟေမန်နှင့်

ဆင်တူသော မိန်းမလှလေးကြောင့် ပြန်လည်ရှင်သန်လာပုံက လှပ
သည်။ ဘယ်အချိန်အထိ မျက်နှာလှလှလေးကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်
မသိ။

သူနား နီးကပ်စွာရပ်တန့်လာသည့် လူရိပ်ကိုမြင်မှ အသိတရား
တို့ သူ့ကိုယ်မှာ ပြန်ကပ်ငြိသည်။

“ရေစိုအဝတ်တွေ လဲလိုက်ပါဦး မောင်မည”

အန်ကယ်သိဒ္ဓိအသံက နူးညံ့ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ဦးသိဒ္ဓိအကြည့်တွေက စောမညလို အိပ်ပျော်နေသည့် မိန်းကလေးထံ
မှမခွာ။

“ဟေမန်နဲ့ မတူဘူးလား အန်ကယ်”

“သိပ်ကိုတူပါတယ် မောင်မည၊ သိပ်ကိုတူပါတယ်”

ဦးသိဒ္ဓိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စောမညအဆိုကို ထောင်
ခံလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ကျေနပ်ခြင်းပီတိက ဝင်းခနဲ ပြုံးဖြူ
သွားသည်။

“ကျွန်တော်ဆီကို ဟေမန်ပြန်လာတာပဲ အန်ကယ်”

ယုံကြည်မှုတွေနှင့် လေးနက်နေသည့်အသံ။

ခံစားမှုတွေ ပျော်ဝင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်။

ဦးသိဒ္ဓိ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းအင်္ကျီတွေ အရှင်လဲပါ၊ ပြီးမှ အန်ကယ်တို့ အေးအေး

ဆေး စကားပြောကြရအောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ စောမည မငြင်း။

သူ့ကိုယ်ပေါ်က ရေစိုအဝတ်တွေ လဲလှယ်ပြီး ဦးသိဒ္ဓိရေ

ချက်လာတော့ သူ့ပုံစံက အပျော်ဖြစ်ထဲဆင်းလာရသူလို ပုံစံပြောင်း
သွားသည်။

“ဒေါ်ပုပြောလို့ အန်ကယ်တက်လာတာ”

ဦးသိဒ္ဓိအသံက ခပ်တိုးတိုး။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်ထပ်မယ် အန်ကယ်”

စောမညလေသံက ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသည့်
သံဖြစ်သလို ချောမောခန့်ညားသော သူ့မျက်နှာမှာလည်း နက်ရှိုင်း

သော ခံစားချက်ကြောင့် အထူး တည်ငြိမ်နေတာ မြင်ရသည်။

“နောက်တော့မှ ဒီကိစ္စ ဆက်စဉ်းစားကြတာပေါ့ မောင်မည၊

ဒီကလေးမလေးကို...”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း သတိရလာပြီကွ”

အန်ကယ် ဦးသိဒ္ဓိစကားအဆုံးမှာ လှုပ်ရှားလူးလွန်လာသည့်
သွင်သဏ္ဌာန်လှလှကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်နေသည့်

နှုတ်ခမ်းထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်နေသူက စောမည။

မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ အဖွင့်မှာ
စောမည နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တားမနိုင်ဆီးမရ အရည်ပျော်စီးဆင်း
နေသည်။

အခန်း (၅)

“ဟ... ဒါကဘာလဲ”

ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ
နောက်မှ မော်ကြီးတို့ အုပ်စုနှင့် သူရဲန် ဖြစ်စကားများကြ။ ပစ္စည်းတွေ
ထုရိုက်ဖျက်ဆီးကြတာ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

ဆောင်းနှင့်အတူပါလာသည့် ပြေကျော်တို့အုပ်စု ဘယ်ရောက်
သွားမှန်း မသိ။ ပြေကျော် ပါးစပ်က ပြေး... ပြေးဆိုပြီး ခြေဦးတည့်
မိုးသည်းလေထန်ထဲ စွတ်အပြေးမှာ...

ကားတစ်စီးရှေ့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရောက်သွားတာ နောက်
မှတ်မိလိုက်သည်။

ကျန်တာ ဘာမှမမှတ်မိတော့။

သူ ပြန်သတိရလာချိန်မှာ ဆောင်းကို စိုးရိမ်နေသော မျက်စိ
အစုံနှင့် ကြုံနေသည့် အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသံ

ဆယ်ကျော်အရွယ် လူနှစ်ယောက်ကြား သွားခနဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
တွေ့လိုက်ရတော့ ဆောင်း လန့်ပြီး အိပ်ရာထ ဝုန်းခနဲထမိလျက်သား
သွားသည်။

“ဟာ... အိပ်ရာကြီးပါလား”

ဆောင်းနှုတ်ဖျားက အလန်တကြား ထွက်သွားပြီး သူမကိုယ်
လည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်
ချာချာလည်ထွက်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သူ့အဝတ်အစားတွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့ပါလား။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့ ဆောင်းကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“လူယုတ်မာတွေ”

“ဟေး... မလုပ်နဲ့လေ”

အဘိုးကြီးထံမှ တားမြစ်သံက ဆောင်းနောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဆောင်းသုံးပါးမရွေးသော ဆောင်းလက်သီးက ဘာအကာအကွယ်
မရှိဘဲ ဆောင်းကို ကြောင်ကြည့်နေသည့် စောမညမျက်နှာကို ထိထိ
ပြီး ပြေးဝင်သွားပုံက မြန်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

“ကဲကွာ... ကဲ... ကဲ”

“ဟဲ့... ကလေးမ... မလုပ်နဲ့၊ မှားမယ်”

ဦးသိဒ္ဓိအသံက အလန်တကြား။

အရှိန်ပြင်းစွာ သူ့ဆီ ပြေးဝင်လုံးထွေးပြီး စောမညမျက်နှာကို
အေးမိုး အဆက်မပြတ် ရွာချလိုက်သူကြောင့် စောမည ခဏတော့

ကြောင်ပြီး တတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည့် သူ့ကိုယ်ခံပညာက ငြိမ်မနေ
 ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင်လို မာန်ဖိုပြီး ပြေးဝင်လာသည့် သူ့
 တိုက်ကွက်တွေကို အသာဖယ်ရှားရှောင်တိမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည့်
 “လူယုတ်မာတွေ”

“သေစမ်း”
 “ဟိတ်... နေဦး၊ ကိုယ့် ရှင်းပြတာ အရင်နားထောင်ဦး
 “ကိုယ်တို့က မင်းထင်သလို လူယုတ်မာတွေ မဟုတ်ဘဲ
 လူကောင်းတွေပါ”

စောမညက ဒေါသလွန်ကဲနေသလိုမှ တိုက်ခိုက်မှုကို ပြေးလွှဲ
 ရှောင်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း သူတို့ကို အထင်လွဲနေတာ ခပ်မြန်
 ရှင်းပြလိုက်မှ တစ်ဖက်က မသင်္ကာအကြည့်စိမ်းတွေနှင့် တိုက်ခိုက်
 အသင့်အနေအထား ပုံစံအတိုင်း ငြိမ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”
 “ကိုယ့်နာမည် စောမည၊ မင်း ဝင်တိုက်မိတာ ကိုယ့်ကာ
 မိုးရေထဲမှာ သတိလစ်နေလို့ မင်းကို ကိုယ့်အိမ်ခေါ်လာတာ”

“ဒါ ကိုယ့်ဦးလေး ဦးသိဒ္ဓိ၊ မင်းကိုယ်ပေါ်က အဝတ်
 လဲပေးတာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်အလုပ်လုပ်တဲ့ ဒေါ်ပု၊ မင်း
 ရင် ကိုယ်ခေါ်ပေးမယ်”

“ဒေါ်ပု”
 “လာပါပြီ မောင်စောမည”

ဖြေရှင်းချက်တွေ ဆက်တိုက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ သူ့မျက်နှာ
 ရောက်လာသည့် ဒေါ်ပုဆိုသည့် အဘွားကြီးက တိုက်ခိုက်ရန် အ

နေအထားဖြစ်နေသည့် ဆောင်းကိုတစ်လှည့်၊ နှုတ်ခမ်းကွဲပြီး သွေး
 ထွက်နေပေမယ့် ဒေါသမျက်နှာ တစ်စက်မှမရှိသည့် စောမညကို
 ခေါ်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဦးသိဒ္ဓိကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူ့အဝတ်တွေ ညည်းလဲပေးတဲ့အကြောင်း ဒီကလေးမကို
 ငြိမ့်လိုက် မပု”
 “ဘာကလေးမလဲဗျာ၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော”
 “ဟင်”
 “အို”

ဒေါသထန်နေသည့် ဆောင်းလေးက မာသလို သူ့ကိုယ်သူ့
 သက်လုံး ယောက်ျားလေးအဖြစ် ခံယူထားသူကိုမှ ဘုမသိဘမသိ
 ကြီးတစ်ယောက်နှုတ်ဖျားက ကလေးမလေးဆိုသည့် စကား စိမ်း
 ဆာ ဆောင်းရင်ထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းလာထိပြီး အဆဲခံရတာထက်
 သတိရရာနာခြင်းမျိုးဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“နာမည်က... ဆောင်း”
 “မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျား”
 “ဟေ...”
 “အာ...”

စောမညအပါအဝင် အားလုံး ပါးစပ်ဟသွားကာ ဆောင်းဆိုသည့်
 ဘုမလေးကို ကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“စကားပြောရင်း ဆောင်းနာမည်ကိုပဲခေါ်ပါ၊ တခြားနာမည်စား
 သုံးနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”
 ဦးသိဒ္ဓိက ဘာမှမကြိုတင်သလို အကူအညီ တောင်းဟန်ဖြင့်

တူတော်မောင်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ စောမည ကိုယ်တော်ထား ပြောရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူပဲ သိသည်။
တိုင်လည်း လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် အရေးအခင်းကြောင့် ဆော
မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာမှာ ခံစားချက်မ
အမျိုးမျိုး ဖြစ်ထွန်းနေသည်။

သူတို့ထင်ထားသည်က တခြား။

ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေက တလွဲဆိုပေမယ့် စောမည မျက်နှာ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော ခံစားချက်သစ်တစ်မျိုးနှင့် သူ့ရင်တွေ ထိန်း
သိမ်းမရ အခုန်မြန်နေသည်။

“မင်းနာမည်က ဆောင်းနော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဆောင်းလေသံက ခပ်မာမာ။

မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တင်းတင်း။

အကြောင်းမသိရင်တော့ ဆောင်းပုံစံက တကယ့်ယောက်ျား
တစ်ယောက်လို ထင်နိုင်စရာရှိပေမယ့် စောမညအပါအဝင် အိမ်
ကုန်အားလုံးက ဆောင်းကို မိန်းကလေးမှန်းသိထားတော့ ဘယ်သူ
ယောက်ျားလေးလို့ မမြင်။

အလွန်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော ယောက်ျားစိတ်ပေါက်
သော မိန်းမလှလေးအဖြစ်သာ မြင်ကြပြီး သူတို့အားလုံးနှင့် အ
စိမ်းသက်နေသော ဆောင်းအပြုအမူက စောမညရင်ခုန်သံတွေကို
ချက်တစ်မျိုးနှင့် ဆွဲယူသိမ်းညှို့ခံရသလို ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ် မင်းကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ဆောင်း”

ထိုစကားကို စောမညကိုယ်တိုင် သေချာစဉ်းစားရွေးချယ်

ဆောင်းပုံစံက စကားအမှားမခံသည့်ပုံစံ။

သူမ သတ်မှတ်ပေးထားသည့် စကားလုံးထဲက ဆောင်းစိတ်
ညွှတ်ဖြစ်မည့် စကားကိုရွေးပြောရင်း လှပလွန်းသော ဆောင်းမျက်နှာ
အေးကို သတ်လက်လွှတ်ငေးမကြည့်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်း

နီးနေရသည်။

“အခု ဆောင်းရောက်နေတဲ့နေရာကို အရင်ပြော”

“ဒါ... ကိုယ့်အိမ်”

“အော်... ဟုတ်ပြီ”

“လမ်းက သံလွင်လမ်း၊ နေရာက ခြံအမှတ် (-)၊ စောဝသန်ခြံ
ဆိုရပြီလား”

“ရပြီ”

“ဆောင်းအဝတ်တွေ ယူလာခဲ့ပေးပါ ဒေါ်ကြီး”

“အဝတ်တွေက လျှော်လိုက်ပြီကွဲ့”

ဆောင်းအသံက အမိန့်သံ။

သူနားမှာ ဘယ်သူတွေရှိရှိ မရှိရှိ ဂရုမစိုက်။ သူပြောချင်တာ
ပြောပြီး သူလုပ်စရာရှိတာလုပ်နေသူ တစ်ယောက်ပုံစံနှင့် သူ့မျက်စိ
တ လူတွေကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ကိုးနာရီ”

“ဆောင်းပြန်မယ်၊ ဒီအခတ်တွေ နောက်မှ ပြန်လာပေးရင်
ဆောင်းအဝတ်တွေ ပြန်ယူမယ်၊ ဖြစ်မလား”

ဆောင်းက စောမညမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်
လေး မေးလာ၍ သူ ချက်ချင်းခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်တယ်”

“ခင်ဗျားကို ထိုးမိတာ ဆောရီး”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဆောင်းပြန်မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး။ ဆောင်းဘာသာ ပြန်မယ်၊ ဪ... နေ့
ခင်ဗျား ဆောင်းကို တွေ့တုန်းက ဆောင်းပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး”

“အာ... သွားပါပြီ၊ အိတ်ထဲမှာ ဆောင်း ဖုန်း၊ မှတ်ပုံတင်တွေ
ကားလိုင်စင်တွေ အားလုံးပါသွားပြီကွာ”

“ကျွန်”

ဆောင်းထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသံ။ နောက် လှည့်
သည့် မျက်နှာလေး စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် သူမ ဦးခေါင်းက ဆံ
တိုလေးတွေ ဝဲခနဲလွင့်သွားအောင် ခါလိုက်ပုံအစ စောမည အကြည့်
တွေက မျက်တောင်တစ်ချက်မခပ်။ ဆောင်းလှုပ်ရှားသမျှ မျက်
လက်လက်တွေနှင့် ချစ်စနိုးလိုက်ကြည့်နေတာကို ကာယရှင် ဆောင်း
ဘာမှမသိ မမြင်ပေမယ့် စောမညကို မပြတ်အကဲခတ်နေသည့် ဒေါ်ဌေး
ဦးသိဒ္ဓိက စောမညအကြည့်တွေက တစ်ဆင့် စောမည နှလုံးသားကို
ထွင်းဖောက်မြင်တွေ့နေကြသည်။

“ပြန်မယ်ဗျာ”

“ဆောင်းကို ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဒီက အန်ကယ်ကြီးနဲ့ အဒေါ်ကြီး... ဆောင်းသွားပြီ”

ဆောင်းက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွား၍ ဆောင်းနောက်က
စောမည ပါလာသည်။ အိပ်ပျော်နေတုန်းက တစ်မျိုးလှပသော သူ
ချစ်နတ်သမီးက အိပ်ရာကနိုးပြီး အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့လည်း
ချစ်ရာကောင်းအောင် လှပနေပြန်သည်။

“ဒီဘက်ကို ဆောင်း”

ဆောင်းက လမ်းမှားပြီး တခြားဘက်ကို ကွေ့ချိုးလိုက်၍
စောမညက ဆောင်းကိုလှေကားရှိရာသို့ လမ်းအညွှန်မှာ ဆောင်းက
ခန်းခန်း အဆောင်ဆောင် များပြားလှသော အိမ်၏အပြင်အဆင်မှာ
တစ်လည် လမ်းမှားရသည့် သူ့အဖြစ်ကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။
ဒီအချိန်ဆို မော်ကြီးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီမသိ။

သူပျောက်နေတာနှင့် အားလုံး ခေါင်းတောက်နေကြမှာ သေချာ
သည်။

“ဆောင်း ဖိနပ်ရော”

“ဗျာ...”

“ဆောင်းစီးလာတဲ့ ဖိနပ်လေ”

“ဪ... ဆောင်းမှာ ဖိနပ်ပါမလာဘူး”

“ဟာ...”

“သွားပါပြီကွာ၊ အခုဖိနပ်မပါဘဲ ဆောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြန်မှာ
ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားဖိနပ် ခဏငှားဗျာ”

“ကိုယ့်ဖိနပ်”

“ဟုတ်တယ်”

စောမည မျက်ခုံးအစုံ အထက်သို့ဆက်ခနဲ ပင့်တက်သွားကာ ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နုနယ်ရှင်းသန့်သည့် ဆောင်းမျက်နှာမှာ ဘာအခြယ်အသံမှ မရှိ။ ဘုရားဖူးထားသည့် သဘာဝအလှထဲမှာ ဆောင်းအလှက ထင်းလင်းစွာ ဝင်းလက်နေ၏။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားဖိနပ် ပေးမငှားချင်လို့လား”

ဆောင်းလေသံက စိတ်မရှည်သံ။

သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည့်လူကို ဆောင်းမကြည်သလိုလေး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းကိုကြည့်နေသော စောမညနှင့် အကြည့်ခြင်းဆိုသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဖိနပ်နဲ့ ဆောင်းနဲ့ဖြစ်ပါမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

သူပြောမှ ဆောင်း တစ်ချက်တွေသွားသည်။ စောမညဆိုသည့်လူက ဆောင်းနဲ့ ယှဉ်ရပ်နေချိန်မှာတောင် အရပ်က အမြင့်ကြီးခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။ မျက်နှာမှာ အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ လူပုံချောပေမယ့် ဆောင်းကိုကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေက စိမ်းသက်မနေပဲ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး နွေးထွေးနူးညံ့နေတာကို မကြိုက်

ဒါပေမယ့် သူက ဆောင်း ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာနဲ့ မကြိုက်တာတွေ သဘောမကျတာတွေ မေ့ထားပြီး ဖိနပ်ကိစ္စ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ရတယ်... ဖြစ်တယ်”

“ခင်ဗျားဖိနပ်ကို ဆောင်းကို ငှားလိုက်”

“ဟိုမှာ... ကြိုက်တာယူ”

စောမည ညွှန်ပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်တွေ ခုန်ငိုကြီးတစ်ခုနဲ့အပြည့်။ လှပစွာ စီထားပုံက ဖိနပ်ဆိုင်တွေမှာ တွေ့မြင်နေကျပုံစံအတိုင်း။ လှလှပပ။ စီရီခင်းကျင်းထားသည်။

ဖိနပ်အရံပေါင်းများစွာ ဆောင်းမြင်ဖူးပြီးသား အဖိုးတန်ဖိနပ်တွေပါသလို ဆောင်းမသိ ဆောင်းမမြင်ဖူးသည့် ဖိနပ်ပုံစံအမျိုးအမျိုး တခမ်းတနား။ ပြတိုက်တစ်ခုလို အစီအရီ မီးရောင်အောက်မှာ လင်းတောက်နေသည်။

ဆောင်းလိုချင်သည့် ရိုးရိုးခြေညှပ်ဖိနပ် တစ်ရုံမှမပါ။ အားလုံး တန်ဖိုးကြီးဖိနပ် အကောင်းစားတွေချည်းဖြစ်ပြီး ဖိနပ်ဆိုင်ကလည်း ဆောင်းခြေထောက်လေးနှင့် ဘယ်လိုမှ ဝတ်၍မတော်သော ဖိနပ်ဆိုင်ဖြစ်နေ၍ ဆောင်းနည်းနည်းတော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“ဘယ်ဖိနပ်လိုချင်လဲ၊ ယူလေ”

“ခင်ဗျားမှာ ရိုးရိုးခြေညှပ်ဖိနပ် မရှိဘူးလား”

“ကိုယ့်မှာရှိတာ ဒါအကုန်ပဲ၊ ဒီဖိနပ်တွေထဲက ဆောင်းမကြိုက် နှင် ဟိုဘက်မှာ ညီမလေး ဖိနပ်တွေ ရှိတယ်၊ ကြည့်မလား”

“မကြည့်ဘူး”

မိန်းမဖိနပ်။

ညီမလေးဖိနပ်ဆိုတာနှင့် ဆောင်းမျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားတာ စောမည သိသည်။

“ဒီဖိနပ် ယူမယ်ဗျာ”

“ဆိုခေ”

အလွန်အလိုလိုက်တတ်သော အစ်ကိုကြီးပုံနှင့် စောမညက ဆောင်း ညွှန်ပြသည့် ကုလားအုပ်သားရေနှင့် ချုပ်ထားသည့် အာရပ် ပြည်က သူဝယ်လာသည့်ဖိနပ်ကို သူကိုယ်တိုင်ယူပြီး ဆောင်း ခြေ ထောက်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

ဖိနပ်က လှပစွာ ပုံစံထုတ်ပြီး ချုပ်ထားသည့် ကွင်းထိုးဖိနပ်ဖြစ်၍ သူဝယ်ထားသည်မှာ မကြာသေးချေ။ သွေးရောင်လွန်းနေသော ဆောင်း၏ ခြေထောက်လေးတွေမှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာမှ မရှိ။ ပြည့်ပြည့် ဖောင်းဖောင်း ခြေချောင်းလှလှလေးတွေက စောမည ဖိနပ်က စီးလိုက် တော့ သူမခြေထောက်နောက်မှာ စောမညဖိနပ်က လက်နှစ်လုံးခန့် ပိုထွက်နေပုံက လူကြီးတစ်ယောက်ဖိနပ်ကို ကလေးတစ်ယောက်က စီးထားသည့် ချစ်စရာပုံဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားဖိနပ်က အကောင်းစားထင်တယ်”

“ထင်လို့ပါ၊ ဈေးသိပ်မကြီးပါဘူး”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားဖိနပ် လာပို့ပေးမယ်”

“မင်းသဘော”

“မပြီးသေးဘူးဗျာ၊ ကားငှားစီးဖို့ ပိုက်ဆံငါးထောင်ခဏပေး”

“ကိုယ့်လိုက်ပို့ပေးလို့ရမလား”

“ရတယ်၊ မပိုနဲ့”

“ပိုက်ဆံပဲချေး”

“ခဏစောင့်”

“ကိုယ် အခုပြန်လာမယ်”

စောမညလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအသင့် မရှိ။

ဆောင်းကိုထားပြီး သူ့အခန်းသူပြန် ပိုက်ဆံပြန်ယူပြီး ဆင်းလာ တော့ ဆောင်းကို မတွေ့ရတော့ စောမညရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်း...”

“ဆောင်း ဒီမှာ”

အပြင်ဘက်က ဆောင်းအသံလေးကြားမှ စောမညရင်ထဲက အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒီမှာ... ဆောင်း... ပိုက်ဆံ”

“သင့်ခံယူ”

စောမညပေးသည့်ပိုက်ဆံကို ဆွဲယူပြီး ဆောင်းက သူမကိုယ်ပေါ် မှာ ကိုယ့်ကားယာဇာနည်ထားသည့် စောမညကျာကင်အင်္ကျီထဲ ထည့် ခိုက်သည်။

“ဆောင်း သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဆောင်း ခြေလေးကို ကြည့်ရင်း စောမညရင်ထဲ ဆောင်းပျောက်သွားမှာ တွေးပြီး ကြောက်လာသည်။ အခုချိန်ထိ ဆောင်း ဘယ်မှာနေမှန်း သူမသိသလို ဆောင်းသူ့ဆီ တကယ်ပြန်လာမှာလား။ ပြန်မလာဘဲ ရှာလို့မရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားမှာလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် စောမည ရင်တွေ ခူလာသည်။

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။

ကားသွားကိုဆွဲယူပြီး ဆောင်းနောက်ကို မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“ဆောင်း...”

“ကျွန်း”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဆောင်းက သူမနား ရပ်လာသည့်ကားနှင့် ကားပေါ်က သူ့အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့် စောမညကိုကြည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားမှာ၊ လမ်းကြိုလို့ဆောင်းပါ၊ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လို့ ပြောမလို့ပါ”

“လမ်းကြိုတာဆိုရင်တော့ လိုက်မယ်လေ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ဆောင်းသွားမှာက ရန်ကင်းနော်”

“ကိုယ် သွားမှာလည်း ရန်ကင်းပဲ”

“အိုကေ... ဒါဆို ဆောင်းလိုက်ခဲ့မယ်”

သူ့ကားပေါ် လွယ်ကူချောမွေ့စွာ ဆောင်းရောက်လာအောင် ဆောင်းအကြိုက်လိုက်ပြောသော သူ့စကားမှန်သွား၍ စောမည ကျေနပ်သွားသည်။ ဆောင်းကားပေါ်ရောက်တာနှင့် သူ့ကားလီဗာကို တအားဖိနှင်းလိုက်သည့်အတွက် စောမညကားလေးက အသွေးအရောင်ခံစားရနေသည့် ကားတန်းကြီးထဲ အပြေးလေး ဝင်ရောက်သွားသည်။

အခန်း (၆)

“ဆောင်း စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကိုယ်ဆောင်းကို တစ်ခုမေးလို့လား”

“ခင်ဗျားက ဘာမေးမှာလဲ”

“မိုးရေထဲ ဆောင်းပြေးလာရတဲ့ အကြောင်း”

စောမည စကားအဆုံးမှာ ဆောင်းရင်ထဲက ဒေါသလှိုင်းက နေထိုင်နေသလိုဖြစ်လာသည်။ မော်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဆောင်းအဖော်လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာနှင့် ဆောင်းလိုက်သွားရာက အခုပြဿနာဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေလ မသိအောင် မော်ကြီးက ကျောင်းအားချိန်မှာ ကားပွဲစားသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ ဆောင်းက ကြားကန်လန်ပါရခြင်းဖြစ်သည်။ ကားအကြောင်း ဆောင်း သိပ်လည်ပေမယ့် ကားအကောင်းစား၊ ပုံစံ-၂လှ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။

အထူးသဖြင့် ပြိုင်ကားကို ဆောင်း သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည် ဆိုက်လာတာမြင်တော့ ဆောင်းလည်း ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ပြေးရှင်း မော်ကြီးက ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သူမဟုတ်တော့ တခြားလူနဲ့တွဲပြီး အလုပ်အကိုင်အဆင်မပြေ ကားနှင့် ဝင်တိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ရသည်။ ထိုလူစုက အခုမော်ကြီးတို့နှင့် ရန်ဖြစ်စကားများကြသည် အခုတော့ ကျော်ညစ်တို့ကောင်းမှုကြောင့် ဆောင်းပိုင်ဆိုင်သမျှ အနည်းငယ်လည်း ပျောက်။ ဆောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူ တွေလက်ထဲ ဆောင်းဘဝအမှန်လည်း ပေါ်နှင့်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း

ကျော်ညစ်ဆိုတာ သူ့နာမည် မဟုတ်။

နာမည်အရင်းက ကျော်ချစ်ဖြစ်ပေမယ့် နေရာတကာ သူများ ခေါ်ကုန်တာ ပြန်တွေ့မိတိုင်း ဆောင်း စိတ်မချမ်းသာ။

ထက် တစ်ကွက်သာရမူ၊ ညစ်ရမူဆိုသည့် ကျော်ချစ်ကြောင့် ကား၊ “ကိုယ့်မေးတာ လွန်သွားရင် ဆော့ရီး” ဆောင်းထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။

မော်ကြီးတို့ အသင်ပွဲစားနှင့် ဝါရင့်ကျော်ညစ်တို့ အတူတွဲလုပ် အကြာကြီး ငြိမ်သွား၍ စောမညက သူ့စကား ဆောင်း ထိုကဲ့သို့အထင်နှင့် အရင်ဆုံး တောင်းပန်လိုက်တော့ ဆောင်း မျက်ဝန်း ကြည့်တွေ့က သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

အတွဲတော့မပျက်။ “ခင်ဗျားမေးတာ မလွန်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်စကားများကြတာ

မော်ကြီးကြောင့် ကားတစ်စီး အလုပ်ဖြစ်သွားတော့ ပွဲခွဲကြန့်နဲ... “ဒါနဲ့... နေပါဦး၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူ” “စောမည” “ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားနာမည် စောမညနော်” “အင်း”

မော်ကြီးက ကျေအေးအောင် ပိုက်ဆံပေးလျှော်တာ ရိုးရိုးမဟုတ် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဆောင်း ပြောရမည့်စကားကို အပြေး သွား စဉ်းစားသည်။

မော်ကြီးက ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထအဆဲမှာ မော်ကြီးက ကျော်ညစ်

မော်ကြီးနှင့်ဆောင်း လူကွဲသွားသည်။ “မော်ကြီးက ပြေးဆို၍ ပြေးခဲ့ရသည်။ ဆောင်းအဖြစ်က အဆင်မပြေ ဆောင်းရင်ထဲ အတော်အခံရခက်နေတာ ဆောင်းပဲ သိသည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင် သူမအဝကို သူမ မေ့ထားသည့် ကိစ္စကြီး
ဒီလူ ဘာကြောင့် သိရတာလဲလို့ တွေးမိတိုင်းလည်း ဆောင်းကိုယ်
ဆောင်း မကျေနပ်။

ကျော်ညစ်တို့လူစုကို ဆောင်းစိတ်ထဲက သတ်ပစ်ချင်နေသည့်
သင်းတို့ ညစ်ပတ်လို့ အကျင့်မကောင်းလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ။

“ဒီမှာဗျာ... ခင်ဗျားကို ဆောင်း ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ”

တစ်ဖက်က ပြောပါဆိုတော့ ရုတ်တရက် ဆောင်းပြောရမယ့်
စကားလုံးကို ရှာမတွေ့။ ဆောင်းပြောချင်နေတာ ဆောင်းဖြစ်စေချင်
နေတာက သူ့နားမှာ အတူရှိနေသည့် စောမညအပါအဝင် အားလုံး
မေ့ပစ်လိုက်စေချင်တာ ဖြစ်သည်။

ခက်နေတာက သူနဲ့ဆောင်းက အခုမှ သိကြတွေ့ကြရတဲ့
တွေဆိုတော့ ဆောင်းစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း
ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ ဆောင်း ပြောပါ”

“ဟဲ့ဟာဗျာ၊ ဒီနေ့ဖြစ်တာတွေအားလုံး ခင်ဗျားဘဝမှာ တစ်ခါ
မဖြစ်ဖူးဘူး၊ မရှိဖူးဘူးလို့ သဘောထားလိုက်”

ဆောင်းစကားကို စောမည ရုတ်တရက် နားမလည်။ ဆောင်း
ကလည်း ဒီထက်ပိုပြောပြီး ရှင်းပြမနေချင်။

“ဆောင်းပြောတာ ကိုယ် နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်ရင်လည်း ထားလိုက်ဗျာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဆောင်းလေသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

မကြည်မသာယာနှင့် ဒေါသဖြစ်နေပုံရသော ဆောင်းကိုတစ်ချက်
ကြည့်ရင်း စောမည သူမ ဆိုလိုရင်းကို စဉ်းစားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆောင်းဆိုလိုသည့် အဖြေကို ရှာတွေ့တော့ စောမည
ဆောင်းမျက်နှာလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

ဆောင်းက သူမနှင့် စောမညတွေ့ခဲ့တာ၊ ဆုံခဲ့တာကိုမေ့လိုက်
တာလို့ ပြောချင်တာလားဆိုသည့် အတွေးအောက်မှာ ဆောင်းပျောက်
လွန်းမှာ သူ ပိုကြောက်လာသည်။

“ဆောင်း”

“ရပြီ၊ ခင်ဗျားကားကို ဒီမှာပဲရပ်တော့”

“ကျွန်း”

ဆောင်းအလိုကျ သူ့ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်
ထားတော့ ကားပေါ်က ဆောင်း ဆင်းသွားတာကို မတားနိုင် မဆီးနိုင်ပဲ
အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။

“ခင်ဗျား ဖုန်းနံပါတ်ပြော”

ဆောင်း ဘာလုပ်မလို့လဲဟု သူ မမေးရဲပါ။

သူမ သိချင်သည့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆောင်းကျေနပ်အောင်
ပြောလိုက်ရ၏။

“ဆောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အဲဒီကြမှ ခင်ဗျားဖိနပ်၊ အင်္ကျီနဲ့
အိမ်ပြန်လူ”

“သွားပြီ”

ဆောင်းက စောမညကို လှည့်မကြည့်။

လူစုစုရောထွေးနေသော လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်သွား၍ စောမည

သူကားပေါ်က အပြေးဆင်းလိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့။ ဆောင်းသူမျက်စိရှေ့မှာတင် လူတွေနှင့် ရောနှော ပျောက်ကွယ်သွားသွားဆောင်း။

စောမညရင်ထဲ ဆောင်းအမည်က ပဲ့တင်ထပ်သွားသွားဟောမန့်နဲ့တူသော ဆောင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက အသိရခက်ခဲမာန်မနကြီးသော၊ ယောက်ျားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော မိန်းမလှလေးနေတာကို သူ မယုံနိုင်။

စောမည အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဝသန် ပြန်ရောက်နေသည်။
“ဘယ်လိုလဲကိုကို၊ ဆောင်းဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ဟောတော်တော်တူတာပဲဆို”

“ဆင်တာပါ၊ ဟောမန့်ထက် ဆောင်းက အများကြီးပိုတယ်”

“သပ်လည်း ချောတယ်ဆို”

ဒေါ်ပု ပြောထားပြီးဖြစ်၍ သူခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဝသန် ရယ်သည်။

“ဝသန်ကိုကိုကြီး ဒီတစ်ခါတော့ ဈာန်လျောသွားပြီးမဟုတ်ဘဲ ဒါပဲနော်... ယူစရာရှိတာ မြန်မြန်ယူပြီး ဝသန်အတွက်-တူ၊ တူမလေးတွေ အများကြီး မွေးပေးရမယ်... ဒါပဲ”

ဝသန်က ပျော်နေသည်။

စောမည အိမ်ထောင်မြန်မြန်ကျစေချင်သူတွေထဲမှာ ဝသန်ထဲထိပ်ဆုံးကပါနေတာ အစ်ကိုဖြစ်သူအိမ်ထောင်မပြုရင် သူမထိုတာဝန်ဝတ္တရားဆိုတာကြီး လှည့်လာမှာ ကြောက်၍ပါ။

“သူ့အိမ်အထိ ပို့ခဲ့ရဲ့လား ကိုကို”

“နိုး”

“ကိုကိုကလဲ၊ ဘာလိုအပ်တိုက်မပို့ရတာလဲလို့၊ ဝသန်ဆို ဇွတ်လိုက်ပို့မှာ”

ဆောင်းအကြောင်း သေချာမသိ၍ ပြောခြင်းဟုသဘောပိုက်ပြီး ဝသန်ပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဒေါ်ပုပြောတော့ ကိုကိုဆောင်းက ယောက်ျားစိတ်ပေါက်တာဆို”

“အင်း”

“အာ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆောင်းနဲ့ ကိုကိုလက်ထပ်မှာဆို”

“ဒီလိုပဲ လက်ထပ်မှာပေါ့”

“ဟိုက ကိုကိုကို ယူပါမလား”

“ယူမှာပေါ့”

“ဟွန်း... သေချာနေလိုက်တာ ဟိုက မိန်းမချင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ ခြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဝသန်ထံမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းက စောမညထံချက်ချင်း ကူးလာသည်။

ဆောင်းဆိုတာ အဲဒီလိုလေးလား။

ဟင်အင်း...။

သူတော့ မယုံပါ။

အခုလည်း သူ့လိုလူကို ပထုတ်ထားခဲ့သည့် ဆောင်းလိုမိန်းမလေးမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု ရှိကိုရှိမှာပါ။

“ကိုကို အိပ်တော့မယ်”

“ငွတ်နီက”

“ငွတ်နီက”

ဝသန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ သူ့အိပ်ပေါ်မှာ ဆောင်းကိုယ်ပေါ်က သူ့ကိုယ်တိုင်ချွတ်ယူလိုက်သည့် ဂျာကလေး ရောက်နေသည်။ နောက်ဂျာကင်ပေါ်မှာ ရှိနေတာ တစ်ခုခု ယောက်ျားကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်မည်းလေးတစ်ခု။

စောမည ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆောင်းပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ဆောင်းမှတ်ပုံတင်နှင့် ဆောင်း ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းနှင့် ငွေအကြွေစာချို့ကို တွေ့ရသည်။ ဆောင်းဖုန်းကိုတော့ မတွေ့။

ဆောင်းက သူမပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားပြီဟု ထင်နေသည့်အခု စောမည လက်ထဲမှာ သူမပျောက်သွားပြီဟု ထင်နေသော သူ့ပိုက်ဆံအိတ်လေး ပြန်ရရင် ဆောင်း ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ။

ဓာတ်ပုံထဲက ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင် စောမည ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ သူ့အိမ်ကို သိမှာစိုး၍ သူ့လမ်းပေါ်ထားပြီး ထွက်သွားသည့် ဆောင်း။ အခုတော့ သူမ မွေးနေ့မွေးရက် မွေးလကအစ သူမ မိဘအမည်၊ သူမ အိမ်လိပ်စာအား စောမညလက်ထဲအရောက် ကံကြမ္မာက ပေးပို့လိုက်တာ ဘယ်လောက်

ဆန်းကြယ်လဲ။

မနက်လင်းတာနှင့် ဆောင်းဆီ အရောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်ချိန်။ စောမညရင်တစ်ခုလုံး မွေးထွေးမှုတွေနှင့် အလှုပ်ရှားနေတာကို အံ့သြစိတ်နှင့် သဘောကုသော သူ ပြုံးလိုက်သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။

ပြန်လည်သက်ဝင် ရှင်သန်ခွင့်ပြုလိုက်သော ကံဇာတ်ဆရာကို အရာကနေ စောမည ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ပြုဦးညွတ်လိုက်သည်။

ဥယျာဉ်မှာရှာလို့ကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီသာမှတ်”

“ဆောင်း... ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ်”

“တံခါးကို သေချာပိတ်နော် ဆောင်း”

“အေးပါ”

“ဥတ်နိုက်”

ဝေလတို့ညီအစ်ကို ဆောင်းအိမ်က ပြန်တော့ အတော်မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းကို မတွေ့တော့ အားလုံးပျက်ပြီး ဘာလုပ်လို့ အကိုင်ရမှန်းမသိ။ ဝေလက သူ့ညီတွေကို လက်သီးနှင့်ထိုးမည် ဆက်ကဲလုပ်နေ၍ ဝေလ အမေ အန်တီထွေးက ဝင်ဆွဲရသည်။

ဆောင်းအဖေကိုလည်း ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရ။

ဆောင်း ကံကောင်းချင်တော့ အဖေက သူ့မိန်းမ ခင်မျိုးမေရှိရာကို ချောက်နေ၍ ဆောင်းဖြစ်တာတွေကို ဦးစွမ်းရည် မသိလိုက်ရ။ ဆောင်း နှစ်ယောက်တည်းကျန်တော့မှ ဆောင်းအတွေးတွေက စောမည သည်လူထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

ဒီလူဖိနပ်အင်္ကျီတွေကို ပြန်ပေးရဦးမည်ဆိုပေမယ့် ဘယ်အချိန် ပေးရမှန်း မသိသေး။ လက်ထဲမှာတော့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရှိနေသည်။ ဆက်ထပ် ထိုလူကို ထပ်မတွေ့ချင်တော့။ ဆောင်းဘဝမှန်ကို သိ သည့် စောမညဆိုသည်လူကို ဆောင်းစိတ်ထဲ အလိုလို မုန်းမိ သည်။

ပြီးတော့ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြော၊ သူ့ပုံစံတွေက ဆောင်းတွေ သည် တခြားယောက်ျားတွေနှင့်မတူ။ တစ်မျိုးမူကွဲနေတာကိုလည်း ခြောက်။ ဆောင်းကိုကြည့်သည့် သူ့အကြည့်တွေက ဘယ်လိုမုန်းမသိ။

အခန်း (၇)

“ကံကောင်းလို့ပါလား ဆောင်းရာ၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ဘယ် တော့မှ မော်ကြီးတို့နဲ့ မလိုက်နဲ့၊ မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါဖြန် တွေးကို မတွေးရဲဘူး ဆောင်း”

“မတွေးရဲရင် မတွေးနဲ့၊ မင်းကို ဘယ်သူက ဆောင်းအကြောင်း တွေးခိုင်းနေလို့လဲ”

ဝေလ ရင်ပူပြီး သေမလောက်ဖြစ်နေတာကို ဆောင်းက ဂရု မစိုက်။ သူ့ကို အထပ်ထပ် တောင်းပန်နေသော ဝေလညီ မော်ကြီးနှင့် ကျော်ကြီးတို့ အရေးတယူ လုပ်နေယုံနှင့် မပြီး။ သူကပါ ရန်တွေ ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်၍ ဆောင်းမျက်နှာကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။

“မတွေးဘဲ မနေနိုင်လို့ဟေ့... သိပြီလား”

“ဟိတ်ကောင်တွေ... ပြန်မယ် ထ၊ နောက်တစ်ခါ ဆောင်းကို

အရင်ကတည်းက သူ့ပုံစံ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆောင်းမသိ။ အခု သူ့ပုံစံက ဆောင်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို သိပြီးချိန်မှာ ပြောင်းလဲသွားတာဆိုရင်တော့ ထိုလူကို ဆောင်း ခွင့်မလွှတ်ချင်။

တော်ပြီ... တော်ပြီ။

သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဝေလနဲ့ပဲ ပေးခိုင်းလိုက်တော့မည်။ ထိုလူကြီးနှင့်ဆောင်း ထပ်မံဆုံချင်တော့။ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ဆောင်းနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာနီးတော့ ဆောင်းဖျားနေတာ သိလိုက်သည်။ အိမ်မှာရှိသည့် အဖျားဖြတ်ဆေးသောက်ပြီး ဝေလ ရုံးချိန်အစီသွားပြီး ဆောင်းပေးရမည့်ပစ္စည်း စုထုဖို့ပြီး ဝေလကို သွားပေးသည်။

“ဒါက ဘာတွေလဲ ဆောင်း။”

“ဟိုလူ့ပစ္စည်းတွေ”

“ဪ... ”

ဝေလကို အကြောင်းစုံပြောပြထား၍ စောမညအကြောင်း ဝေလသိထားပြီးသားဖြစ်၍ ဆောင်းပြောသမျှ စကားနားထောင်ပြီး ခေါ်ညီတတ်သည်။

“ဒီမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောပြီး ဒါတွေပေးလိုက်။ အဲဒီလူနဲ့ ဆောင်း ထပ်မံဆုံချင်တော့ဘူး”

“ဒီလောက်ဆို ငါသိပြီ။ အခု မင်းနေမကောင်းဘူးမဟုတ်လား ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူ၊ ညနေရုံးဆင်းမှ မင်းအိမ်ကို ဝင်လာခဲ့မယ်”

“အန်တီထွေး... ဆောင်း သွားပြီ”

“ဟဲ့... နေမကောင်းဘူးဆို၊ ဒီမှာပဲ အန်တီထွေးနဲ့ နေပါလား”

“မနေတော့ဘူး အန်တီထွေး၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။ ဆေးလည်း သောက်ပြီးပြီ အန်တီထွေး၊ ဆောင်းအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ သွားပြီ”

“ဆောင်းနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ သားကြီးရယ်၊ မင်းလည်း သူ့ကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေသိလား”

ဆောင်းထွက်သွားရာကြည့်ပြီး ဒေါ်ထွေးထွေးက သူ့သား လူရိုးသူအကြီးကို မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်မနေလို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အမေဆောင်းက တစ်ခုခုဆိုရင် ရိုက်မယ် နှက်မယ် ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“အေး... မင်းနေရာမှာ အမေသာဆို ဆောင်းဘာသာ ရိုက်ရိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူ့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် အမေကိုကြည့်ပြီး ရုံးသွားရန် ခြင်္သေ့နေသည့် ဝေလက နားမလည်သလို ပြန်အမေးမှာ ဒေါ်ထွေးထွေးသူသားကြီးကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့် မင်းအခုထိ ချစ်သူရည်းစားမရ ဘာမရဖြစ်နေတာလေ၊ မင်း ဆောင်းကို မချစ်ဘူးလား”

တည့်တည့်မေးမှ သိမည့်သားဆိုတော့ ဒေါ်ထွေးတည့်တည့်ပဲ သူ့သားကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ... အမေကလဲ၊ ဘာတွေလျှောက်မေးနေမှန်း မသိဘူး၊

ကျွန်တော် ရုံးသွားတော့မယ်"

မျက်နှာနီနီနှင့် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သူက ပြန်ရှက်နေသော သားကြီးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်ထွေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဆောင်းလေးကို သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချစ်သော ဒေါ်ထွေးက ဆောင်းကို သူ့သားကြီး ဝေလနှင့် ဖြစ်စေချင်သည်။

ချွေးမလေးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားချင်သည်။ ဝေလက သဘောကောင်းလွန်းအားကြီး၍ ဒေါ်ထွေးက သူ့သားကို ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမကျ။ ဆောင်းနှင့်ကြတော့ ကိုယ်ကလည်းချစ်ပြီးသားဆိုတော့ သားကို နိုင်ချင်သလောက်နိုင်။ သဘောတူသည်။

ဆောင်းက တခြားသူတွေအပေါ်မှာ ခိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ထွေးနှင့်ကြလိမ္မာသည်။ စကားနားထောင်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးမှ ချွေးမ မတော်လျှင် ဘယ်သူ့ကို တော်ရမည်နည်း။

သားကြီးဝေလ အနေအထားကို ဒေါ်ထွေး၊ စိတ်ထဲ အားမရ ကိုယ်သားပဲ သိတာပေါ့။ ဝေလလောက် ဆောင်းကိုချစ်သည့်လူ ဘယ်မှာမှ မရှိ။ ဆောင်းတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဝေလ ပြာနေသည်။ ဆောင်းကို ချစ်လျက်နှင့် အခုချိန်ထိ သူ့အချစ်တွေကို ဆောင်းကို ထုတ်မပြော။ ဆောင်းကို ကြောက်နေတာလည်း ပါမည်။ ဆောင်းကို အလိုလိုက်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်သည်။

ဆောင်းကလည်း ဝေလ သူ့ကို ချစ်မှန်းသိ၍ ဝေလအပေါ်မှာ တမင်ဆိုးသည်။ ဝေလကလည်း ဒါကိုပဲ ကျေနပ်နေတာလား မသိ။ နောက်တစ်ခါ သားကြီးဝေလကို အသိပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်းထံ သမီးအဖြစ် ပေးပါဆိုတာမျိုး ဆောင်းအဖေဆီမှာ တောင်းမည်ဟု

စဉ်းစားသည်။

ဝေလကတော့ သူ့အဖေ ဒေါ်ထွေးနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းကို သူ့ချစ်တာ မှန်သည်။ အခုမှ ချစ်တာလည်း မဟုတ်။ ဆောင်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ညီမ မရှိ၍ ဆောင်းကို ညီမလေးလို ချစ်ခဲ့ရသည်။ ဆောင်း အရွယ်ရောက်လာတော့ သိပ်လှသည့် ဆောင်းကိုအရောင်ပြောင်းပြီး ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်လာခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဆောင်းဘဝလေးကို သူ့လိုလူတစ်ယောက်ဘဝထဲ ရက်စက်စွာ ဆွဲမနှစ်ရက်။

ဆောင်းနားမှာ သူ့ထက်သာသည့်လူတွေ အများကြီး။ ထိုလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီး ဆောင်းဘဝလေး ကောင်းစားသွားတာ၊ ရွှေပုံစံနံပုံမှာ ပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်သည်။

နောက်တစ်ချက်က ဆောင်းစိတ်ကို ဝေလ သိသည်။ ဆောင်းက သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမဘဝကို မေ့ထားသည်။ ယောက်ျားဘဝအဖြစ် ခံယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်လာခဲ့သူ။ မိန်းမဆိုသည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုမျိုးနှင့် သူမကို ဆက်ဆံပြောဆိုတာမျိုး ဆောင်းက အဆဲခံရတာထက် အဆတစ်ရာစာသည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝေလကို ခွင့်ပြောသည်။ ကောင်လေးတွေ မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်ကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ခွဲကြသည့်အထဲမှာ ဆောင်းအကြောင်း သိနော့ ဘချို့က သိပ်လှသည့် ဆောင်းကို မထိတရံ ဖြောကြဆိုကြ၊ ရိုတိတိ စောင်းကြဆိုကြ

လုပ်တော့ ဆောင်းလက်က အကြောင်းသုံးပါး မရွေး။

ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ရုံးရောက်ဂါတ်ရောက်ဖြစ်ကြတာလည်း အကြိမ် မရေတွက်နိုင်။

“မိန်းမဘဝဆိုတာ...”

“တော်စမ်းပါ။ ဘာမိန်းမလဲ။ ဆောင်းကို အဲဒီစကားပြောတာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပေစေဗျာ။ နောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး။ နားခါးလွန်းလို့။”

“ဆောင်းဆိုတာ ယောက်ျားဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဝေလ... မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားနော်”

“သဘောပြောတာ”

“ဘာသဘောမှ မပြောနဲ့။ မင်းကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို အဲဒီလို သဘောထားနေရင် အခုချိန်ကစပြီး ဆောင်းနားမလာနဲ့။ ဝေလဆိုတာ ဆောင်းဘဝမှာ မရှိဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်”

ဆောင်းက ပြတ်သည်။

သူမချမှတ်ထားသည့် တောင်ထဲမှာ ဆောင်းကို မပြတ်နိုင်သည့် ဝေလက ဆောင်းသဘောကျ။ ဆောင်းစိတ်ကြိုက် ဖန်ဆင်းထားသည့် ဘဝထဲမှာ ဆောင်းကိုချစ်စိတ်နှင့် စိတ်ရှည်သည်းခံ အလိုလိုက်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

အမေက ဆောင်းကို ဝေလနှင့် ဖြစ်စေချင်တာ ဝေလ သိသည်။ ဆောင်းအကြောင်း အမေ မသိ။ ဆောင်းအကြောင်း သိနေသည့် ဝေလက သူဆောင်းနားမှာ နေခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ဆောင်းကိုသာ အမေမမြှသာလို ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း သွားပြော လို့ကောင်းဘဲ ဆောင်းဘဝထဲက ဝေလ ထာဝရထွက်သွားရမှာ ဝေလ

သိသည်။

ဆောင်းဆိုတာ အမေထင်သလို အချစ်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်။ အချစ်ကို နာကြည်းနေသည့် အမှန်းတွေနဲ့ ခွဲစည်းထားသည့် မိန်းမလှလေးဖြစ်ကြောင်း ဝေလ အမေကို ပြောပြ ချင်သည်။

ရယူပိုင်ဆိုင်ရမှ အချစ်မဟုတ်။

ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ် ရတာကို ကျေနပ်ကြည်နူးနေတာလည်း အချစ်ပါပဲဆိုရင် ဝေလ အချစ်ကို အမေ နားလည်လက်ခံပါမည်လား။

လောလောဆယ် ဆောင်းခိုင်းရိုက်သည့်တာဝန် အရင်ကျ ဆောင် လုပ်ရဦးမည်။ ရုံးချိန်စောသေး၍ ဆောင်းပေးထားသည့် ဖုန်း ခေါ်တံကို လှမ်းဆက်လိုက်တော့ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်။ ဆောင်း ဆက်လိုက်သည့် အထုပ်ကြီးကိုငြိမ်းပြီး ရုံးတက်ဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းက သူ့ကိုကယ်ခဲ့သည့် စောမညအကြောင်း ပြောပြခဲ့ အမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ ဝေလတို့ကို မပြောပဲချန်ထားခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ စောမညတို့မိသားစု ဆောင်း ဆရာမမှန်ကို သိသွားကြသည်ဆိုသည့်အကြောင်း မည်သူ့ကိုမှ အသိ မပေး။ သူမဘာသာတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မိုက်ခံစားရင်း လျှို့ဝှက် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ဝေလတို့ကို မသိစေချင်။

ထို့ကြောင့် မပြော။

ဆောင်း အင်မတန်မှန်းသော သူမဘဝ အစစ်အမှန်ကို တခြား

သူစိမ်းသိသွားခြင်းက ဆောင်းအတွက် သတ်သေပစ်ဖို့ ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ပါ။

“တိ... တိ”

အိပ်ရာထက်မှာ ခွေနေရင်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် ဆောင်းမှာ သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်က ထွက်ပေါ်လာသော ကားဟွန်းကြောင့် အိပ်ရာက မထချင်ဘဲ ထလိုက်ရသည်။ ဆောင်းစိတ်ထဲ ခင်မျိုးမေနှင့် အဖေတို့ ပြန်လာသည်ဟုထင်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းအကြည့် ဆောင်းတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်လူကြောင့် ဆောင်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြဲသွားကာ လူလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

ဆောင်းအိမ်ရှေ့မှာ ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် အခန့်သားရောက်နေသူက စောမညဆိုသည့်လူ။ ဒီလူဘာယံလိုလုပ်ပြီး ဆောင်းအိမ်ထဲ သိလာသည် မသိ။ နောက်ထပ် ပြန်မဆုံချင်လိုဘဲ ဝေလကို သူ့ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်ကာမှ စောမညဆိုသည့်လူက ဆောင်းအိမ်ရှေ့အထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ၍ ဆောင်းရင်ထဲက ဒေါသစိတ်ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်။

ဒါက ဘာအချိုးလဲ။

ဒီလူနဲ့ နောက် ဆုံစရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲနဲ့ ဆောင်းအိမ်အထိ ရောက်လာပုံက တဆိတ်လွန်လွန်းသည်။ ဆောင်းစိတ်ထဲ ဝေလကို သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

သူပဲ ဒီလူကို ဆောင်းလိပ်စာ ပေးလိုက်တာနဲ့မှ။

လောကကြီးမှာ ဝေလလောက် အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိတတ်တာ

ရှိ။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နားမလည်။ သူကခတ်ဆိုတာလည်း သူ့လောက်ည့်သူ မတွေ့ဘူး။

စောမညဆိုသည့်လူနဲ့ ကပ်မဆုံချင်၍ ဝေလကို လွှတ်လိုက်သည် ဆို သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းသည်။

“တိ... တိ”

“ဆောင်း”

“ဆောင်းရှိလား”

ကားဟွန်းသံအဆုံးမှ ထွက်လာသည့်အသံက စောမညအသံ။ ဆောင်းအမည်ကို ခေါ်နေပုံက တရင်းတနှီး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ။

ဒီလူကို ဆောင်းလုံးဝ တံခါးဖွင့်မပေး။

ခေါ်လို့မရလျှင် သူ့ဘာသာ ပြန်သွားလိမ့်မည်ဆိုသည့်အတွေးနဲ့ ခြီး အိပ်နေပေမယ့် ဆောင်းထင်သလိုဖြစ်မလာ။

“ဆောင်းရေ... ဆောင်း”

“တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ဦးကြီးတို့က ရပ်ကွက်ရုံးကပါ”

ဒီအသံက ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးမြအသံ။

အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးမြတစ်ယောက်တည်း တုတ်။ တခြားလူနှစ်ယောက်ပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချီးတွေခြင်း မဟုတ်။ စောမညဆိုသည့်လူနှင့် ဦးမြနောက်ကလူတွေ တွေ့သွားပြောလျက် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဆောင်း ငြိမ်နေလို့မရတော့။

အခုမှ အိပ်ရာကနိုးသည့်ပုံစံနှင့် အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုစဉ်ရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဦးလေးမြ”

“အေး... ပြောရမှာတော့ သတင်းကောင်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေ ကားမမှောက်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ဦးလေးတို့ အကြောင်းကြားတာ”

“ဗျာ...”

“အဖေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဦးလေးမြ”

“ဒဏ်ရာပြင်းတယ် ပြောတာပဲ၊ ဦးတို့လည်း သေချာမသိဘူး”

“အခု အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

“လှည်းကူးဆေးရုံမှာ”

နေရာမှာ ဝန်းခံနဲ့ ပစ်လဲချင်စိတ်ပေါက်သွားတာ မနည်း ထိလိုက်ရသည်။ ဆောင်းလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမရှိ။ ပဲခူးသွားရအောင် ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း နေမကောင်း။

ဒါပေမယ့် ဆေးရုံရောက်နေတာက အဖေဆိုတော့ ဆောင်းမသွားရင် သွားမည့်သူ မရှိ။

“ဆောင်း အခုပဲ လိုက်သွားမယ် ဦးလေးမြ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားမှာပါ”

ထိုစကားကို ဝင်ပြောသူက တခြားသူ မဟုတ်။

စောမညဆိုသည့်လူ။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဦးမြက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေလာကြသူ

နန်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပေမယ့် စောမညလို ကျန်နှစ်ဦးကို ဦးမြမသိ။ ဆောင်းတို့အိမ်မှာ အဝင်အထွက်လည်း တွေ့။ အခုမှ မိုးပေါ်ကကျလာသလို ရောက်လာသည့် ဦးမြက အကဲခတ်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို ဆောင်းသိသလို စောမညလည်း သိသည်။

“ကျွန်တော်က ဆောင်းမိတ်ဆွေ စောမညပါ။ သံလွင်လမ်းမှာ ခါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ လှည်းကူးကို သွားကြမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

ဆောင်းက ထအော်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်း အော်သံကြောင့် ဦးမြနှင့် သူ့အဖော်တွေက ဆောင်းကို လှမ်းကြည့်သလို စောမညဆိုသည့် လူကလည်း ဆောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ဆောင်း”

ဦးမြက ဝင်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆောင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ တကယ်တမ်း ဆောင်း ပြောချင်တာက စောမညကားနှင့် ဆောင်းသွားမှာကို မဟုတ်ဘူး။ မသွားဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။

အခုတော့ ဆိုလိုရင်း မရောက်။

အားလုံးအကြည့်တွေက ဆောင်းဆီမှာပဲ စုပြုံရောက်နေတာဆိုတော့ သူမစိတ်ထဲ ပြောချင်နေသည့်စကားကို အသာလျှောချလိုက်ရ၏။

“ဟို... ဆောင်းအဖေ ဆေးရုံရောက်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ မသွားဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဟုတ်လို့ ရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေက ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ ပေါ့ကွာ၊ ဆောင်းအဖေ ဦးရန်ရှင်းဆိုတာ ဒီရပ်ကွက်မှာ ဘယ်နှယောက် ချွေးရှိလို့တုန်း”

“ကဲ... ကဲ... သွားမှာသာသွား၊ လိုက်ပို့မယ့်ကားလည်း အသင့်ဆိုတော့ ဟိုရောက်မှ မဟုတ်လည်း ပြန်လာခဲ့ရုံရှိတာပဲ၊ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး သွားစရာရှိတာသာ သွားကြ”

“ဦးတို့လည်း ပြန်မယ်”

သူတို့ တာဝန်ကျေပြီဆိုတော့ ဦးမြတို့လူစုက ဆောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တာက ဆောင်းနဲ့ စောမည နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

စောမညဆိုသည့်လူက ဆောင်းကိုကြည့်နေသည်။ ဆောင်းက စောမညဆိုသည့်လူကိုကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဝေလ တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဘယ်က ဝေလလဲ”

“ဆောင်း လွတ်လိုက်တဲ့လူလေ၊ ခင်ဗျားကို သူလွတ်လိုက်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဆောင်းပြောတဲ့လူကို ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လည်း မတွေ့ဘူး ကိုယ်၊ ဒီကိုရောက်လာတာ ဒီအိတ်လေးကြောင့်”

“ဟာ... အဲဒါ ဆောင်းပိုက်ဆံအိတ်ပဲ”

ဒေါသဖြစ်နေတာတွေပျောက်ပြီး ဆောင်းရင်ထဲ လှစ်ခနဲ ပျော်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“ဆောင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲက”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဆောင်းအတွက် ဒါတွေက မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဗျာ၊ ပျောက်သွားပြီထင်နေတာ။ တော်သေးတယ်”

စောမည လှမ်းပေးသည့်အိတ်ကိုယူပြီး အိတ်ထဲကပစ္စည်းတွေကို ဆွဲသွက်သွက် စစ်သည်။ အားလုံး ဆောင်းထားသည့်အတိုင်း လက်စွဲမပျက် ပြန်ရ၍ ဆောင်း စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဆောင်းအိမ်ကို ဒီထဲက လိပ်စာအတိုင်း ရောက်လာတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူအိမ်ကိုပြန်ရ၍ ပျော်သွားသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး စောမည ခေါင်းအညိတ်မှာ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကြောင့် သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆောင်းအဖေ ဆေးရုံရောက်နေခြင်းက ဆောင်းအတွက် ဘယ်လို စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိ။

“ကိုယ်တို့ သွားကြတော့မလား ဆောင်း”

စောမည လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း ဆောင်းကို တော့ ဆောင်းက သူ့ကို အံ့သြနားမလည်သလို ပြန်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ဆောင်းကို တကယ်လိုက်ပို့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... သွားရမယ့်ခရီးက အဝေးကြီးနော်၊ ပြီးတော့ အခုကိစ္စက ထူးနားမာရေးကိစ္စ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ဆောင်းကို ကိုယ်လိုက်ပို့မှာ”

“ခင်ဗျားမှာ တုခြားအလုပ် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ အိမ်ကို သော့ခတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆောင်းမှာ ငြင်းစရာ တခြားအကြောင်းပြချက်လည်း မရှိ။ ပို့မည်သူက အသင့်လိုက်ပို့ပါရစေဆိုတော့ ဆောင်းလည်း စောမညကား နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ လမ်းရောက်မှ ဆောင်း အဖျားက တရှိန်ရှိန် ထိုးတက်လာသည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ဖျားနေသလို”

“ဟုတ်တယ်”

“အား”

စောမည ဆောင်းအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

“ဆောင်း အိပ်ပြီးလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တယ်၊ ဆောင်းသာ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်”

“သင့်ခံယူ”

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ဆောင်းထံမှ နောက်ထပ် ဘာမှ မကြားရတော့။ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ပြီး အဖျားတက်နေသည့် ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး စောမညရင်ထဲ မောသွားသည်။

အခန်း (၈)

ဆေးရုံကိုရောက်တော့ လူမမာက ဦးမြပြောသလို ဆောင်းအဖေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ မိထွေးဖြစ်သူ ခင်မျိုးမေကိုပါ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်တွေ့လိုက်ရတော့ ဆောင်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ ခင်မျိုးမေ ဒဏ်ရာက သိပ်မများပေမယ့် ဆောင်းအဖေဒဏ်ရာက တော်တော် ပြင်းထန်သည်။

ဆောင်း ရောက်သွားသည့်အချိန်အထိ ဆောင်းအဖေက သတိမရသေး။ ခင်မျိုးမေက ဆောင်းကိုတွေ့တာနှင့် ငိုချလိုက်၍ ဆောင်းလန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ၊ အဖေ အခြေအနေ ဆိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်းရယ်၊ ကံဆိုးလွန်းတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ထွေးပြီး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုမိတာပါ။ အန်တီတို့ကို ပစ်မသွားပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း ကျိုးနေပြီး လူကလည်း ဘာမှမလုပ်ဘတ် မကိုင်တတ်လို့ပါကွယ်”

အခုမှ မျက်ရည်ခဲထိုးပြီး သူ့ကိုသနားဖို့ တောင်းဆိုနေသော ဒေါ်ခင်မျိုးမေကို ဆောင်း စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆောင်းအဖေ အခုလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီသာ ဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ၊ ထွက်မလာခဲ့ရင် အခုလိုဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့ အန်တီကြောင့် သူ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

နောင်တဆိုတာ နောင်မှရတတ်ကြတာမျိုးမို့ မိထွေးဖြစ်သူကို ထိုထက်ပို၍ ဆောင်း အပြစ်မတင်လိုတော့ပါ။ အစကတည်းက လင်မယား တည့်တည့်ရှုရှုနေခဲ့ရင် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်စရာမရှိ။ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးရုံပေါ်မှာဆိုတော့ ဆောင်း အာရုံနောက်သွားသည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း နေမကောင်း။

ငွေရေးကြေးရေးကြတော့လည်း စောမည ပြန်ယူလာပေးသည့် ဆောင်းပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေနပ်သောင်းအပြင် အပိုမရှိ။

“ရော... ဆောင်း၊ ဒီဆေးသောက်လိုက်ဦး”

“ဘာဆေးတွေလဲ”

“အဖျားပြတ်ဆေး၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့မုန့်စား၊ ပြီးမှဆေးသောက်”

စောမည သူ့ဘာသာတစ်ခါတည်း စီစဉ်ယူလာသည့် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို လှမ်းပေးတော့ ဆောင်း မယူ။ စောမညမျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား မပြန်သေးဘူးလား”

“ဆောင်းရော”

“ဆောင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒီမှာက လူမမာတွေနဲ့ ပြန်စရာရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ပါ”

ဒီလူကို ဆောင်းပြန်သွားလောက်ပြီလို့ ထင်နေတာပါ။ ဘာကိစ္စအခုချိန်ထိ မပြန်သေးမှန်း ဆောင်းမသိ။ သူပြောမှ သူက ဆောင်းအပြန်ကို စောင့်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

“ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း လူမမာနှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒါက ဆောင်းအလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆောင်းပြန်မှ ကိုယ်လည်း ပြန်မယ်”

“အာ... ဆောင်းနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ကိုယ့်အရှုပ် ကိုယ်မရှင်းနိုင်လို့ စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ ဒီလူကလည်း တစ်မျိုးဟုတွေးကာ အခုချိန်ထိ ဆောင်းနားက မပြန်နိုင်သေးသော စောမညမျက်နှာကို မသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီလူမှာ ဘာအကြံတွေရှိနေလဲ။

ဆောင်းဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိထားလို့များ ဒီလူဘက်က မရိုးမသား ဘာအကြံအဖန်တွေ လုပ်နေတာလဲဆိုသည့် အသိနှင့် ဆောင်းအကြည့်တွေက စောမညမျက်နှာကို မကြည်ပေါက်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ်ရှိနေတော့ ဆောင်းအဖေနဲ့ အမေအတွက်...”

“မိထွေးပါ”

“ဆောင်းအဖေနဲ့ မိထွေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရနိုင်မယ်လေ၊ ဆောင်းအဖေ အခြေအနေအားလုံး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မေးလို့ရတယ်”

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း သိပ်မဆိုးပါလားဟု ဆောင်းစိတ်ထဲ က ထွေးလိုက်သည်။ ခက်နေတာက ဒီလူ ဘယ်သူမှန်း ဆောင်းသေချာ မသိ။ သူ့ဆီက အကူအညီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူနေရတာက ဆောင်း အတွက် သိပ်မကောင်းတာကိုတော့ ဆောင်းသိသည်။

ဆောင်းအတွေးထဲ ရုတ်တရက် ဝေလ ရောက်လာသည်။ ဆောင်းက အခုချက်ချင်း လည်းကူးကို လိုက်ခဲ့ပါဟုဆိုက ဝေလ ဆောင်းထံ ရောက်လာမှာ သေချာသည်။ ကိစ္စက ထိုနေရာတွင်မပြီး။ လူနာအခြေအနေက ဘယ်လိုမှန်းမသိရသေးသလို ဝေလမှာလည်း ရုံး တာဝန်ကို ပစ်ထား၍မဖြစ်။

ငွေကြေးအခြေအနေကအစ စိတ်ပျက်စရာ။

“ဟော... ဟိုမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလာနေပြီ”

ဆောင်း ဘာမှမပြောရသေးခင် စောမည သူငယ်ချင်းဆရာဝန်က ဆောင်းအဖေအခြေအနေကို အသေးစိတ် သေချာစစ်ဆေးသည်။

“လူနာအခြေအနေက အတိအကျ ပြောလို့မရသေးဘူးဆိုတော့ စောင့်ကြည့်နေရမဲ့ပဲ၊ စိတ်ချရတဲ့ အနေအထားရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို လွှဲပေးလို့ရမယ်”

“လူနာသတိရတဲ့အချိန်ကို အရင်ဆုံး စောင့်ကြည့်လိုက်ကြရ

အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆောင်းက လူနာရှင်ဆိုတော့ ဆရာဝန်က ဆောင်းကိုကြည့်၍ ဦးတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ခင်မျိုးမေ အခြေအနေကရော သိဟ”

“သူက အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ ကျိုးသွားတဲ့ခြေထောက် ပြန်ကောင်းလာအောင် စောင့်ရဲ့ပဲ။ သူ့ကိုတော့ မင်းတို့ပြန်ရင် ခေါ် ချင်ရင် ခေါ်သွားလို့ရတယ်”

စောမညက သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်စကားအဆုံးမှာ ဆောင်း မျက်နှာကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် သဘောနှင့်တစ်ချက် လှမ်းကြည့် သည်။ ဆောင်းက မိထွေးအတွက် စိတ်မပူ။ ဆောင်းရင်ပူနေရတာက ဆောင်း အဖေဆိုတော့ သူတို့စကားကို စိတ်မဝင်စား။ အဖေသာ တစ်ခုခုဖြစ် သွားရင်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ရင်မောနေသည်။

“သင့်ခံယူ... သိဟ”

“မင်းမပြန်ခင် ငါ့ဆီလာဦး စောမည”

“အေးပါ”

ဆရာဝန်သိဟဆိုသူက စောမညနှင့် ဆောင်းကိုတစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး ဆောင်းတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဆောင်းကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေခြင်းကို မဖုံးကွယ်နိုင်မဖိနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဆောင်း ကတော့ ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကနှင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိ။ လူနာနှင့် ဤဆေးရုံမှာ ဘယ်လို ဆက်စခန်းသွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဆောင်း”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

စောမည သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်၊ ဆေးထုပ်တို့ကို ဆောင်းမြင်အောင် မြှောက်ပြတော့ ဆောင်းလှမ်းယူလိုက်သည်။

“စားစရာရှိတာစား၊ သောက်စရာရှိတာသောက် ပြီးမှ ကျန်တာ ဆက်စဉ်းစား ဟုတ်လား”

“ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ဆောင်း အသိမိတ်ဆွေလည်း တစ်ယောက်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

“ကိုယ်ရှိနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားက သူစိမ်းလေ”

“ဆောင်းမိတ်ဆွေပါ”

“အာ... ဘယ်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ဆောင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးလို့လဲ”

ဆောင်းထံမှ သဘောမကျသလိုလေးဆိုလိုက်တော့ စောမည သဲ့သဲ့ရယ်မိသည်။ ဒါကိုပဲ ဆောင်းက သူ့ကိုမသင်္ကာသလို ကြည့်သေးသည်။

“ဦးတွေသည်းနေတုန်းက ဆောင်းနဲ့ကိုယ် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာ၊ အရင်က ဆောင်းနဲ့ကိုယ် မသိဘူး၊ အခုဆောင်းနဲ့ကိုယ် သိသွားပြီးဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်လိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဆောင်း မခင်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့အမေးကို ဆောင်းချက်ချင်း ခေါင်းခါငြင်းလိုက်တော့ စောမညက ရယ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ... ဆောင်း မခင်ချင်လောက်အောင် ကိုယ်က အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေတာလား”

“ခင်ဗျားကို ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“တကယ် ရုပ်ဆိုးဘူးလား”

“မသိဘူးဗျာ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ အရေးထဲ ဘာတွေလာမေးနေမှန်း မသိဘူး”

ဆောင်း တကယ် စိတ်ညစ်နေတာကြည့်ပြီး စောမညရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတို့ကို တိတ်တဆိတ် သိုဝှက်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ ဆောင်းအနား မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးနိုင်မည့်သူဆို၍ စောမည တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

ဆောင်းဘဝအနေအထား။

ဆောင်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသလို ပြဿနာအားလုံး တစ်ခဏအတွင်း ခြုံငုံသဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်၍ ဆောင်း လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မကျန်အောင် လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေသည့် စိတ်ဆန္ဒက စောမညရင်ဘတ်ကြီးနှင့် မဆန့်အောင် ပြည့်သိပ်နေသည်။

သူ့ဆန္ဒတွေကို ဆောင်း သိ၍မငြိမ်း။

ဆောင်း မာနကြီးတာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သီးသီးသန့်သန့်

နေချင်တာအားလုံး စောမည သိသည်။ သူ အကူအညီပေးပါရစေလို၊ ဆောင်း မသိအောင် သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင်လုပ်ရန်မှတစ်ပါး တခြား မရှိ။ ဒါက စောမည အတွေးပါ။

ဆောင်းအတွေးကတော့ စောမညဆိုသည့်လူနှင့် မလိုအပ်ဘဲ တပြည်းပြည်း ပိုရင်းနှီးလာရတာကို မုန်းနေမိသည်။ ဆောင်းဘဝ အစစ်အမှန်ကို ဒီလူမသိလျှင် ဆောင်းလည်း စောမညဆိုသည့်လူကို တကယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပုံစံအပြည့်နဲ့ ပြန်ရင်ချစ်ခင်မိမှာပါ။ အခု သူ့ကို ဆောင်း မခင်ချင်တာ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်တာ ဆောင်း ဖွင့်မပြောရဘဲ သူက ဆောင်းဆိုတာ ယောက်ျားလေးအစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိထားသူအဖြစ် ဆောင်း နား ရောက်နေရတာကို မကျေနပ်သလို သဘောလည်း မကျနိုင်ဖြစ် နေသည်။

“ဆောင်းဆိုတာရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဒီမှာ လူနာ သတိရလာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ”

တာဝန်ကျဆရာမစကားအဆုံးမှာ အဖေထံ ဆောင်း ရောက် သွားသည်။

“အဖေ”

“ဆောင်း”

“အားလုံးကို မှတ်မိတယ်နော်”

“အင်း”

“အဖေ ခေါင်းမူးသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဒီလောက်ဆို အဖေအခြေအနေက မဆိုး။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အဖေများ အတိတ်မေ့သွားမလား ဆိုတာကို တွေးပူစရာမလိုတော့။

“ခင်မျိုးမေရော”

“ဟိုဘက်အခန်းမှာ ခြေထောက်ကျိုးသွားတာကလွဲရင် အား လုံးကောင်းတယ်”

အဖေသိချင်သည့်အဖြေကို ဆောင်းဘက်က ပြည့်စုံအောင် ဖြေ ပေးလိုက်၍ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ”

“မင်းနားကကောင်ကို မေးတာ”

ဆောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းနားမှာ မားမားကြီး ရုပ် နေသည့် စောမညကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ ခိုက်မှာ စောမညက သူ့ကိုယ်သူ အဖေနှင့် မိတ်ဆက်ပြီးသားဖြစ်နေ သည်။

“ကျွန်တော်က စောမညပါ၊ ဆောင်းမိတ်ဆွေပါ”

“အရင်က မင်းကို မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဆောင်းက အိမ်လာမလည်ရဘူးဆိုလို့ပါ”

စောမည အဖြေစကားကြောင့် ဆောင်းထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ သည့် အဖေအကြည့်တွေထဲမှာ မေးခွန်းတွေ အများကြီးပါလားနိုး

ဆောင်း သိသည်။

ဒီလူကလည်း အဖေကို အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ ဘာတွေလျှောက် ပြောနေမှန်းမသိဟုတွေးရင်း အနားက စောမညကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“ဆောင်းတို့ခင်တာ မကြာသေးလိုပါ အဖေ”

ဆောင်းအဖြေက အမှန်တရားဖြစ်ပေမယ့် အဖေက ဆောင်းအဖြေ ကို မကြာသလိုလုပ်ပြီး စောမညကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆောင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာလျှို့ဝှက်မှုမှ မရှိ။ ဆောင်းမှာရှိသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအားလုံး အဖေ မသိသူမရှိသလို ဆောင်း ဘော်ဒါတွေကလည်း အဖေကို သိကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

စောမညဆိုသည့်လူက အဖေအတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသလို သူပြောသည့်စကားကလည်း ဦးရန်ရှင်းနားထဲမှာ ထူးဆန်းနေ၏။

“ဆောင်းက အိမ်လာမလည်ရဘူးဆိုလိုပါ” သတဲ့။

ဒါက ဘာလဲဆိုတာ ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင် ငယ်ရာက ကြီးလာ တဲ့လူပဲ။

ဒီလောက်တော့ သဘောပေါက်ပါသည်။

နားလည်ပါသည်။

တစ်သက်လုံး ပွင့်လင်းခဲ့သည့် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်ကြား မှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေ ရှိလာပြီဆိုကတည်းက ဒါမရိုးသားမှုကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိ။

နောက်တစ်ခုက ဆောင်းကိုကြည့်သည့် စောမည၏အကြည့် အပြောတွေက ယောက်ျားချင်းဖြစ်၍ နားလည်သည်။

“မင်းက ဘာလုပ်လဲ”

“အဖေ”

ဆောင်းက လူနာခုတင်ပေါ်က ပက်လက်အနေအထားနှင့် စောမညကို အင်တာဗျူးနေသည့် အဖေကို လှမ်းတားလိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ်လဲဆိုတာ ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ သိစရာလည်း လေ့အပ်ဟုထင်သည်။

“ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်ဦး”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“မန်နေဂျာ”

စောမညက သူ့ဘဝအမှန်ကို မပြော။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြော လိုက်တော့ ဦးရန်ရှင်း မျက်စိမှိတ်၍ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ စောမညက ဆာ သမီးရှင်ဖြစ်သော ဦးရန်ရှင်းသဘောကို စာနာနားလည်စိတ်နှင့် သူ့သမီးအတွက် စိတ်မချဖြစ်နေဟန်ကို သဘောပေါက်စွာ စိတ်ရှုပ်ထွေး သည့် အမူအယာနှင့် ငြိမ်နေသော ဆောင်းရှိရာကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်သည်။

ဆောင်းက သူ့ကို မကြည့်။

သူ့အဖေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် ခြုံငုံစာနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ ဆောင်းအတွေးထဲ လူမမာနှစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း ရမည့် ဘဝခရီးဖြစ်သည်။ လူမမာပြုစုမည့်သူ အဆတ်နေရေးအတွက် ငွေရှာမည့်သူ ဆောင်းမှလွဲ၍ တခြားမရှိ။

လက်ရှိမှာ ဆောင်းကိုယ်တိုင်က အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတော့ ပိုဆိုး သည်။ ဆောင်း ဒုက္ခကို ဘယ်သူ ကူညီကယ်တင်မည်နည်း။

“ဆောင်း”

“ဟိုမှာ... ဆရာဝန် လာနေပြီ”

ဒီတစ်ခါ ဆောင်းတိုနား ရောက်လာသည့် ဆရာဝန်က စောမည သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ဆရာဝန် မဟုတ်တော့။ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ လူနာမှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး လူနာအခြေအနေကို သေချာစစ်ဆေး သည်။

“လူနာအခြေအနေက စိတ်ချရပါပြီ။ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ် စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ လူနာကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင် ခေါ်လိုရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆောင်းက ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဆောင်းကိုယ်စား စောမညက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောသည့် လူက လွယ်လွယ်လေး။ ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီဆိုတာနှင့် ပြီးသွားပေမယ့် လူမမာနှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာက ဆောင်းကို မလွယ် နိုင်အောင် တုပ်နှောင့်ပြီးသားဖြစ်သွား၍ ဆောင်းတစ်ယောက် နေရာက မရွှေ့။

ကျောက်ရုပ်ချထားသလို ငူငူကြီး ရပ်ပြီး ရှိသမျှအကြံကုန်ပြီး သူ ဘာလုပ်နိုင်လဲဆိုတာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။ ကိစ္စက ထင်သလောက်မလွယ်။

“ကိုယ် အပြင်ခဏသွားဦးမယ် ဆောင်း”

ဆောင်း စိတ်ညစ်နေတုန်း စောမညဆိုသည့်လူက ဆောင်းကို ထားပြီး ထွက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရ သွားသည်။

“အဖေ”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ ဆောင်း။ အဖေခိုင်းတာပဲလုပ်၊ ခင်မျိုးမေ အဒေါ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့တူမကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ လူမမာက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ဘူးကွ၊ နှစ်ယောက်၊ မင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားမှာလဲ”

“အခု ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကြာပါတယ်၊ ဘယ်မလဲ မင်းဖုန်း၊ အဖေဘာသာ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဖုန်းပျောက်သွားပြီ”

“ဘာကွ”

“ဖုန်းတစ်လုံးလုံး ပျောက်ရအောင် မင်းက ကလေးလား”

အဖေ ဒေါသထွက်သွားတာကို ဆောင်းသိပေမယ့် အသာငြိမ် နေလိုက်သည်။ မငြိမ်လို့လည်း မဖြစ်။ ဆောင်းဘာကြောင့် ဖုန်းပျောက် သွားရတာလဲဆိုတာ အဖေသိရင် ရောဂါပိုတက်သွားမှာ သေချာသည်။

“ဖုန်းကိစ္စက ထားလိုက်ပါ၊ ပြန်လျှောက်လို့ရပါတယ်၊ အဖေ ခင်မျိုးမေအိမ်က ဖုန်းကိုသာပြော၊ ဆောင်းသွားဆက်လိုက်မယ်”

အဖေက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရွတ်ပြသည်။ ဆောင်းလိုက်မှတ်ပြီး ဖုန်းဆက်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံအပြင်ဘက်မှာ စောမညဆိုသည့် လူကို မတွေ့။ သူ့ကားကြီး ရပ်ထားတာကြည့်ပြီး လမ်းဘေးမှ ဖုန်းဆိုင်ကပဲ ခင်မျိုးမေ အဒေါ်အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

ဖုန်းလာကိုင်သူက အဘွားကြီးတစ်ယောက်။

“ဒေါ်ခင်မျိုးမေ ကားမှောက်ပြီး လှည်းကူးဆေးရုံ ရောက်နေ

လို့ပါ”

“ဟဲ့... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ လူရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ခြေထောက်ကျိုးသွားတာကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံးကောင်းပါတယ်။ အခုဆေးရုံမှာ ရောက်နေလို့ လာခေါ်ပါ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါတို့ကို လာခေါ်ပါဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားကရော”

“ဒဏ်ရာပြင်းလို့ အရေးပေါ်အခန်းမှာပါ”

“အလိုလေး... ကြားရတာ ရင်တုန်စရာပါလား၊ အေး... ငါတို့ အခုလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်”

ဆောင်း လက်ထဲကဖုန်းကို အရင်ဦးအောင် ချလိုက်သည်။ တစ်ခုတော့ စိတ်အေးရပြီဟုတွေးပြီး ဆောင်းရင်ထဲ ဒေါ်ခင်မျိုးမေကိစ္စနည်းနည်းတော့ ပေါ်သွားသည်။

“ဆောင်း”

ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောမညဆိုသည့်လူ၊ ဘယ်အချိန်က ဆောင်းနား ရောက်နေမှန်း မသိ။

“ကိုယ်ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

“ခင်ဗျားဘာသာ သွားစားပါ၊ ဆောင်း ဗိုက်မဆာဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ငြင်းလိုက်မိပြီးမှ ဒီလူကျေးဇူးတွေ ဆောင်းမှာရှိနေပါလားဟု ပြန်တွေးမိသွားကာ နည်းနည်း အားနာသွားသည်။

“ဗိုက်မဆာလည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်လို့”

“အဝေးကြီးသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ လာ... ကားပေါ်တက်”

သူ့ကားပေါ် မတက်ချင်ဘဲ တက်လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်လုံး ဆောင်းနောက်လှည့်နေတာနှင့် သူ ဘာမှမစားရသေးတာ ဆောင်း အခုမှ သတိရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ‘သူ့ကားနှင့် လှည်းကူးရောက်အောင် အလကားစီးလာတာဆိုတော့ သူ့ထမင်းဖိုးရှင်းပေးသင့်ကြောင်း တွေးလာသည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာလည်း ရှိသမျှ ငွေလေး အကုန်သုံးပြီးရင် အဖေ့ကို အိမ်အရောက် ပြန်ခေါ်ရမည့်ခရီးစရိတ်အကြောင်း တွေးကာ ရင်လေးသွားသည်။

“စိတ်ညစ်နေလား ဆောင်း”

“ဆောင်းနေရာ ခင်ဗျား ဝင်ခံစားကြည့်ပါလား”

ဆောင်းအသံက စိတ်ရှုပ်သံ။

ပြောပြီးမှ စောမညဆိုသည့်လူကို အားနာသွားသည်။

တကယ်ဆို ဆောင်းကိစ္စက သူနဲ့ဆိုင်တာလည်း မဟုတ်။ ဆောင်းကို အကူအညီပေးနေသူကို ဒေါသထွက်မိတာ ဆောင်း အလွန်သာ။

“ဆောရီးဗျာ၊ ဆောင်း စိတ်ညစ်နေလို့”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဆောင်းရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲဆိုတာလည်း ကိုယ်သိတယ်”

“ဆောင်းနားမှာ ကိုယ်ရှိတယ်၊ စိတ်မညစ်ပါနဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆောင်း မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး မပြောနဲ့”

“ဟောဗျာ... အဟွန်း... ဟွန်း”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါဗျာ”

“ဆန်းဆန်းပြောလို့ရော ရမလား၊ ဆောင်းအကြောင်းသိသွားမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

ဆောင်းအလိုလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ရပေမယ့် စောမည မျက်နှာပေါ် အပြုံးက လျော့မသွား။ သူ့စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စောမည တစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ရင်ထဲနွေးသွားသည်။

“ရှေ့နားက ထမင်းဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်မယ်၊ ရမလားဆောင်း”

“ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုက်တာလုပ်”

“ကျွန်း”

ရှေ့ဆက်ပြောရင် ဆောင်းဒေါသကို ပိုဆွပေးသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးတာနှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် ဆိုင်ရှေ့မှာ သူ့ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ စောမည ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဆောင်းပါသူနဲ့အတူ လိုက်လာသည်။

“ဆောင်း... ဘာစားမလဲ၊ မှာလေ”

“ဘာမှမစားဘူး”

“အစာမရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မြူစွယ်ဖြစ်ဖြစ်သောက်ထားမှ ဖြစ်မှာ၊ ဆောင်းကိုယ်တိုင် လဲသွားရင် လူမမာတွေကို ဘယ်သူတာဝန်ယူ ပြုစုမှာလဲ”

“ကိုယ်မှာလိုက်မယ်နော်”

မမှာနဲ့လို့ ဆောင်း ပြောမနေတော့ပါ။

သူပြောတာမှန်နေ၍ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

စောမညက ဆောင်းအတွက် မြူစွယ်တစ်ပွဲ၊ သူ့အတွက် ထမင်းဖြူနှင့် ဘဲပေါင်းနှင့် အသီးအရွက်တစ်ပွဲ မှာသည်။

“စားလေ ဆောင်း”

“ခင်ဗျားဘာသာ စားပါ”

ဆောင်းက စောမညယူပေးသော တူကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး မြူစွယ်နံ့အား သူ့ဘက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့။ တိတ်ဆိတ်စွာ ကိုယ်စီ စားသောက်နေကြသည်။

ဆောင်းမကြည့်ဘဲ မြင်နေရသည်က စောမည၏ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်သည်။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းကိုင်းပုံက အထက်တန်းကျလှပသည်။ စားသောက်ပုံက သေသေသပ်သပ် လှလှပပ။ ဘာတစ်ခုမှ အဖိတ်အခင် အပေအရေ မရှိ။ ဆောင်းကမှ အစားအသောက်စားလျှင် အဖိတ်အခင် အပေအရေ ရှိသေးသည်။ အားမကျခံစိတ်နှင့် သူလိုပုံစံ အတုယူပြီး လိုက်စားသည်။

“နေဦး”

“ဘာလဲ”

ဆောင်း စားလက်စအားရပ်ပြီး စောမညကို ကြည့်လိုက်သည်။

စောမညက ဆောင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။

“ဒီမှာ ဆောင်းမျက်နှာမှာ ပေနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ် သူ့ကိုဆွဲယူပြီး ဆောင်းနှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်ကို ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်”

ပြောတာကမှ နောက်ကျနေသေးသည်။ စောမညလက်တစ်ဖက် က ဆောင်း၏ပါးပြင်ကို အသာလာထိသည်။

“ရပြီ... ဒီမှာ”

ဆောင်းလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောမညလက်ထဲမှာ တစ်သူ့စလေးတစ်စ။ ဆောင်းမှာ စောမညကို စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသဖြစ် ရအခက်နှင့် စားလက်စတူကို လက်ထဲက ပစ်ချလိုက်သည်။

“တော်ပြီလား”

“အင်း”

“ကော်ဖီ သောက်ဦးမလား”

“မသောက်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ခဏစောင့်၊ ကိုယ် ကော်ဖီသောက်လိုက် ဦးမယ်”

ဆောင်းစိတ်ထဲက သူမတို့စားသည့် အစားအသောက်စာရင်းကို တွက်နေမိသည်။ ဒီလောက်တော့ ဆောင်းမှာ တာဝန်ရှိသည်။ စောမည ကော်ဖီသောက်ပြီးသည့်အချိန်ကို စောင့်ပြီးမှ စားပွဲရိုးလေးကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ရှစ်ထောင်”

“ဆောင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီလောက်တော့ ဆောင်း တတ်နိုင်ပါသေးတယ်”

ငွေထုတ်ရှင်းနေသည့် ဆောင်းကို စောမည ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ် နေလိုက်သည်။

ကားဘေးရောက်သည်အထိ မည်သူမျှ စကားမပြော။ ရုတ် တရက် စောမညဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကိုယ်တို့ အခုလာနေပြီ”

“ရတယ် နောက်က လိုက်သွားလိုက်မယ်”

“သင့်နိယူး... သီဟ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး စောမညကား လာလမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းသွားသည်။ စောမညပြောနေသည့် စကားတွေကို နားမလည်ဘဲ နှင့် သီဟဆိုတာ စောမည သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမှန်း သိလိုက်သည်။ ကားကို ဆေးရုံအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့အဝင်မှာ ဒေါ်ခင်မျိုးမေအဒေါ်ကြီး စီးလာသည့်ကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အတွင်းကြီးက ဆောင်းကို မမြင်။ သူတို့ကားက ဆောင်းစီးလာသည့် စောမညကားကို ကျော် တက်သွားပြီး ဆေးရုံအဝင်ပေါက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဆောင်း ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဒေါ်ခင်မျိုးမေ အဒေါ်ကြီးနှင့် အဖော် နှစ်ယောက် ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားသည်။ စောမည ကားရပ်သည်နှင့် ဆောင်း ဆင်းပြီး ဆေးရုံထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အဖေ ခုတင်နားရောက်တော့ ဆောင်းအဖေကို မတွေ့ရတော့။ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာမ... ဒီက လူနာရော”

အနားမှာရှိနေသည့် ဆရာမလေးကို ဆောင်း မေးလိုက်သည်။

“ခေါ်သွားပြီလေ”

“ဟင်”

“ဘယ်ကို ခေါ်သွားတာလဲ”

“ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုလေ”

“ဗျာ...”

“သူ့ကို ဘယ်သူက ခေါ်ခိုင်းလို့လဲ”

“ဦးရန်ရှင်မိသားစုကလေ၊ ရှင်က သူနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“သူက ဆောင်းအဖေ”

“ဆောင်း”

ဆောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောမည။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း သီဟအကူအညီနဲ့ ဦးလေးကို ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးခေါ်သွားပြီဆောင်း”

“ဆောင်းလဲ ဘာမှမသိရပါလား”

“ဆောင်းသိရင် တားနေမှာစိုးလို့”

“လာ... ကိုယ်တို့ ဦးလေးကားနောက် လိုက်ကြမယ်”

“ခင်ဗျား သိလို့လား”

“သိတယ်”

စောမညကားနှင့် ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆောင်းစိတ်ထဲ မှာတော့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကားမောင်းနေသည့် စောမညမျက်နှာကို ဆောင်းကြည့်လိုက်

သည်။

ဒီလူ ဆောင်းမသိအောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

“ကိုယ်က ဆောင်းကို ကူညီချင်လို့ပါ”

“ဆောင်းကိုတော့ ခင်ဗျား အသိပေးသင့်တယ်”

“ကိုယ့်ကို ဆောင်း စိတ်ဆိုးလား”

“စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေအလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဆောင်း စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“ဟိုမှာ ဆေးရုံကား”

အနီရောင်မီးလေး လည်နေသော ဆေးရုံကားကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဆောင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အဖေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ဆောင်း ရင်းကို ဝင်ဆောင့်သည်။

“ဆေးရုံကားကို ရပ်ခိုင်းလို့ရမလား”

“ရတယ်”

စောမညကား ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... သီဟ၊ ငါပါ”

“ဆေးရုံကား ခဏရပ်ခိုင်းလိုက်ပေးပါဦး”

သိပ်မကြာလိုက်။

ရှေ့မှသွားနေသော ဆေးရုံကား ရပ်သွားသည်။

“ဦးစောမည... ခင်ဗျားကားကို ရပ်လိုက်၊ ဆောင်း ဟိုကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဆောင်း”

ဆောင်းက လှည့်မကြည့်တော့။ ရုပ်ထားသည့် ဆေးရုံကားရှိရာ ပြေးထွက်သွားသည်။

“အဖေ... နေကောင်းတယ်နော်”

ဆောင်းအသံကြောင့် ဦးရန်ရှင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။
ဆောင်းကိုမြင်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဖေအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ အဖေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဆောင်း အဖေ့နားမှာပဲ နေချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ကားနောက်က လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ဆောင်း ဘာမှအ ဘေးမငယ်နဲ့”

“သင့်ခံယူ... ဦးစောမည”

ဆောင်းတို့ကားလေး ထွက်သွားသည်။ ဆောင်းတို့နောက်က လိုက်လာသည့် စောမညကားကိုကြည့်ပြီး ဘာမှန်းမသိသော ခံစားချက်ကြောင့် အကြည့်ကိုလွှဲပြီး အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်း (၉)

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ထင်ရာလျှောက်လုပ်ပြီးမှ အခုလို လာပြောတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆောင်း”

“လုပ်ချင်တာသာလုပ် ဝေလ၊ မင်းကို ဖြစ်ပျက်သမျှ အကုန် ပြောပြီးပြီ”

“မင်းပြောတဲ့အချိန်မှာ ဟိုလူက မင်းနားက မခွာတော့ဘူးကွ အခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်တတ်။

ဝေလက ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေသည့်အတွက် ဆောင်းမှာ ဝေလကို ဒေါသထွက်နိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသည်။ အဖေဆေးရုံတင်သည့်ကိစ္စအားလုံး အစအဆုံး ဦးဆောင်သွားသူက စောမည။

အခန်းရွေးတာကအစ၊ အထူးကုဆရာမကြီးတွေ အပ်တာအထိ ဆောင်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်လိုက်ရ။ အားလုံး စောမည အစီအစဉ်နှင့်

ပြီးသွားသည်။ အဖေကို အနီးကပ်ပြုစုမည့် စပယ်ရှယ် နှစ်မက နေ့တစ်ယောက်၊ ညတစ်ယောက်။ ငွေဘယ်လောက် ကုန်လဲဆိုတာ ဆောင်း မတွေးရ။

အဖေက ဆောင်းမျက်နှာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ အဖေ အကြည့်ကို ဆောင်း နားလည်ပေမယ့် ဆောင်းကြုံနေရသည့် ဆောင်း ဒုက္ခကို ဆေးရုံခုတင်ထက်က အဖေကို ပြောမထွက်။ ဆောင်း လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် အဖေကို အခုလိုပုံစံ အနေအထားအတိုင်း ဆေးပစ္စည်းအပြည့်အစုံ၊ လူနာစောင့်ရှောက်မည့်သူ အသင့်အနေအထား။ အခုပုံစံအတိုင်းပဲ လုပ်ပေးဖြစ်မှာပါ။

လောလောဆယ် ဆောင်းလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကပ်ပြားမှ မရှိပေ မယ့် စောမညဆိုသည့်လူကတော့ ငွေကို ငွေလိုမြင်ပုံမရ။ သူ့သဘော နဲ့သူ ဆောင်းအဖေကို အကောင်းဆုံး သမားတော်လက်ထဲအပ်ပြီး အကောင်းဆုံး အခန်းမှာထား အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးတွေနှင့် ဆေးကု စေခဲ့ပါပြီ။

စောမညလုပ်သမျှ ဒုက္ခတနေရသူက ဆောင်း။

“ဦးစောမည”

“ကိုယ် သိတယ်ဆောင်း။ ဒီဆေးရုံပိုင်ရှင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အဖေပိုင်တာ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

“ဘာလဲ၊ သူက သူငယ်ချင်းဆိုတာနဲ့ ဆေး အလကားကုပေးမှာ လား”

“ဒါပေါ့”

“မငြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ဗျာ”

ဆောင်း ရွံ့ပြောနေတာကို သိရက်နဲ့ သူက အတည်ပေါက်ကြီး ပြန်ပြောတော့ ဆောင်းမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်က ထင်းခဲပေါ်လာသည်။

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ သူနဲ့ကိုယ်က အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်းတွေ ဆောင်းမယုံရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ ဆောင်း အလကား ကုပေးမယ်ဆိုတာကို မယုံတာ”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ယုံပါ”

“တော်ဗျာ၊ ကလေးအထာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား လုပ် ချင်ရာလုပ်နေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ ဆောင်းလက် ထဲမှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးဗျာ”

“အကြွေးမှတ်ထားလေ၊ နောက်မှပေးလည်း ရတယ်”

“လူတိုင်းအပေါ် ခင်ဗျားဒီလိုပဲ သဘောကောင်းနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆောင်းတစ်ယောက်တည်းကို”

ဆောင်းမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မြေလိုက်သည့် သူ့ထံမှ ဘာလို လိုစကားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာ ပြန့်ခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

“ဆောင်း”

“တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆောင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဆောင်းသွား တော့မယ်”

စောမညဆိုသည့်လူကို ဆောင်း ထိုထက်မက ပြောချင်ပေမယ့် ပြော၍ မထွက်။ ဆောင်းကိုကြည့်သည့် သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောတွေ ကို ဆောင်း မကြိုက်။ အရင်လိုအချိန်၊ အရင်လို အနေအထားနဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဆောင်းကို လာချိုးလိုက်တော့ ဆောင်း ဘာကောင်လဲ

သိသွားအောင် အကြောင်းပြလိုက်မိမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အဖေအသက်က သူ့လက်ထဲမှာလိုဖြစ်နေတော့ စိတ်ထဲကစကားတွေကို မျှီသိပ်လိုက်ရ တာလည်း ရှိသည်။

ဒီလူနဲ့ ဆောင်း ကြာရှည်မဖြစ်တာ ဆောင်း သိသည်။

သိရှိလည်း ဝေလကိုဖြစ်ပျက်သမျှ တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပြီး ဆောင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ရင်ဖွင့်အကူအညီတောင်းနေပေမယ့် ဝေလမှာ ဘာအကြံဉာဏ်မှမထွက်။ ဆောင်းပေးထားသည့် စောမည ပိနပ်နှင့် အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ဝေလက စောမညကို အခုမှ ပေးရသူ ဖြစ်သည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်းဒေါသမဖြစ်နဲ့နော် ဆောင်း”

ဝေလက ဆောင်းဒေါသကိုသိ၍ ကြိုတင်တောင်းပန်ရသေး သည်။ ဆောင်းဆိုသည့် သတ္တဝါလေးလွယ်တာ မဟုတ်။ သူ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်တတ်ပုံက ကြောက်စရာကောင်းသည်။

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ဆောင်းအသံက စိတ်မရှည်သံ။

အခု ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ တစ်ခုမှ ဆောင်းမကျေနပ်။

ဒေါသနှင့်ပေါက်ကွဲချင်ပေမယ့် ဆောင်းဒေါသကို ဘယ်သူ့ထံ ပစ်ချပေါက်ကွဲရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ဝေလက စူပာမုန်ကုပ်နေသည့် ဆောင်းမျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ရှေးဘဝ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သူဆိုတော့လည်း ဆောင်း မှန်ကုပ်စူပာမုန်ကုပ်က စတိုင်တစ်မျိုးနှင့် ချစ်စရာကောင်းအောင် လှနေကြီးတာလည်း ခက်သည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် စောမညဆိုတဲ့လူက မင်းကိုချစ်နေပြီကွ”

“ဘာ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ သူက ငါ့ကိုချစ်ရအောင် ဆောင်း က...”

စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ဆောင်းပြော ချင်တာက သူက ဆောင်းကိုချစ်ရအောင် ဆောင်းက မိန်းကလေးမို့ လားလို့ မေးချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ထိုစကားကို ရှေ့ဆက်၍ မဖြစ်။ ဆောင်းမိန်းကလေးဆိုတာ ဝေလ သိသလို စောမညဆိုသည့်လူလဲ သိထားပြီးသားဆိုတော့ ဆောင်းဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ် ပိတ်သွား သည်။

ဒါကို ဝေလလည်း သိသည်။

“အေးလေ... ငါကလည်း အဲဒါကိုပြောတာ၊ တချို့ကိစ္စတွေက သိသွားလို့ ဘာမှမဖြစ်တာရှိသလို သိသွားလို့ ပြောင်းလဲသွားတာတွေ လည်း ရှိတယ်”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့”

“မင်းဒေါသဖြစ်လည်း ငါမြင်နေရတာ ကြားနေရတာကိုတော့ ဆက်ပြောရမှာပဲ ဆောင်း၊ စောမညဆိုတဲ့လူအကြည့်၊ အပြောတွေက တာယက်ရှင်မပြောနဲ့ ဘေးကလူတောင် သူမင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်နေတယ်၊ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ...”

“ဝေလ... မင်း တော်လို့ပြောနေတယ်”

“ငါက ပြောရုံပဲရှိတယ်၊ ဟိုကမှ မင်းကို...”

“ဟာကွ”

“ကဲ... ကဲ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ဟိတ်ကောင်... ဆောင်း”

အနားနံရံကို လက်သီးဆောင့်ထိုးလိုက်၍ ဝေလ လန့်သွားပြီး ဆောင်းကို လှမ်းဆွဲပေးမယ့် မမိတော့။ ပြီးတော့မလို ညှိနေသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ရတော့ ဝေလ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီလူအကြောင်း ဆောင်းကို မပြောနဲ့”

“အေးပါ... နောက်မပြောတော့ဘူး”

“လာ... မင်းလက်ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရအောင်”

ဆောင်းအကြောင်း သိထားပြီးသားဆိုတော့ ဆောင်းကိုချောပြီး ဆောင်းလက်မှာ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်သွားသည့် ဒဏ်ရာကို ဝေလ ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပေးတော့ ဆောင်း ငြိမ်နေသည်။

“အိမ်ကို ပေါင်လိုက် ဝေလ”

“ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ဟိုလူအကြွေးတွေ ဆပ်မလို့”

အပြောက လွယ်သည်။

အတိုးက ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ငွေရင်း ပြန်မဆပ်နိုင် သည့်ကြားထဲ အတိုးပေါ် အတိုးထပ်ပြီး မဖြစ်စလောက်ငွေလေးနှင့် အကြွေးရှင်ကို အိမ်ထိုးအပ်လိုက်ကြရသူတွေ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖြစ်ပျက်နေတာ အများကြီးဖြစ်သည်။

ဆောင်းပြောသလို ဆောင်းအိမ်ကို ပေါင်ပြီး စောမညအကြွေးတွေ

ဆပ်လို့ရသည်။ လက်ရှိမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိသော ဆောင်းမှာ ဝင်ငွေ မရှိ ဘာမရှိနှင့် သူယူထားသည့်အကြွေးကို ဘယ်လိုဆပ်မည်နည်း။ ဒီကြားထဲ လူမမာအဖေအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ ကုန်စရာတွေက အများ ကြီးရှိသေးသည်။

“စိတ်လိုက်မာနံပါ မလုပ်နဲ့ ဆောင်း၊ ကိစ္စတိုင်း ခေါင်းအေး အေးထားပြီး ဆုံးဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ငါထင်တယ်”

“ငါပြောတဲ့ စကားတွေ လွန်သွားရင် ဆော့ရီး၊ စောမညဆိုတဲ့ လူက လူကောင်းပါ၊ ငါတို့လုပ်မပေးနိုင်တာတွေ အားလုံးသူလုပ် ပေးသွားတာ ဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလဲ”

ဝေလအသံက တွေးတွေးဆဆ။

အစောပိုင်းတုန်းကလို ဒေါသဆူဝေနေသော အသွင်မျိုး ဝေလမှာ မရှိတော့ ပြောသည့်စကားတွေကလည်း ငြိမ်းအေးလာသည်။ အစတုန်း ကတော့ သူ မလုပ်ပေးနိုင်တာတွေကို စောမညဆိုသည့်လူက လုပ်ပေး ၍ ဝေလရင်မှာ မခံချင်စိတ်နှင့် မနာလိုဖြစ်ခဲ့မိသည်။

‘သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဝေလရင်ထဲ ဆောင်းအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ စောမညဆိုသည့်လူလို ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် လိုအပ်ဆန္ဒတွေ ဘာတစ်ခုမှပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သူ မဟုတ်။’
ကိုယ်ရသည့် လစာကိုယ်သုံးပြီး အိမ်မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို ပြန်လှည့် ကြည့်စရာမလိုတာတောင်မှ ဆောင်း အခုဖြစ်နေချိန်မှာ ဝေလဘက်က သူစုထားသည့် ငွေတစ်သိန်း ဆောင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးရုံတတ်နိုင် သည်။

စောမညလို ဆေးရုံစရိတ်၊ ဆေးဝါးစရိတ်၊ ဘာတစ်ခုမှ မတတ်

နိုင်သည့်လူ။

ဒီလိုလူက စောမညလို အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသူကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်မိသည်ဆိုတာက ရယ်စရာဖြစ်နေမှာ သူသိသည်။

“ဆောင်းကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူကိုယ်တိုင် မယုံကြည်သောစကားကို ဆောင်း ယုံအောင် ဘာကြောင့်ပြောလိုက်မိမှန်း ဝေလမသိ။ သူသိတာက သူထက် အစစ အရာရာ သာလွန်သည့်လူလက် သူချစ်သည့်ဆောင်းကို ဖြတ်နိုးကြည့် ဖြူဖွာ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရုံမှတစ်ပါး၊ တခြားမရှိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ဆောင်း သူ့ကိုမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆောင်း”

“ဆောင်းတို့သားအဖပေါ်မှာ သူဘယ်လောက်ကောင်းလဲဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ဆောင်း သူ့ကိုထပ်မတွေ့ချင်တော့တာပဲ ဆိုသည့်စကားကို ဆောင်းရင်ထဲပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ စောမညလာနေပြီ၊ မင်းဘက်က ဘာ တစ်ခုမှ အမူအယာမပျက်စေနဲ့နော်ဆောင်း”

ဝေလ ဘယ်လိုသတိပေးပေး ဟန်မဆောင်တတ်သည့် ဆောင်း မျက်နှာမှာ အလိုမကျစိတ်တွေနှင့် မှုန်တည်နေသည်။

“လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ ဆောင်း”

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

စောမညက ဆောင်းနားရောက်တာနှင့် ဆောင်းမျက်နှာလေး ဆွေချာစိုက်ကြည့်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ မေးလာတာကိုပဲ ဆောင်းစိတ်

ရိပ်ထွေးစေဖို့ ဖြစ်လာ၏။

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဆောင်းလေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

ကြားထဲက ဝေလက စောမည မျက်နှာချောချောကိုကြည့်ပြီး အားတုန့်အားနာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“အလုပ်မသွားဘူးလား ဝေလ”

“အခုပဲ သွားတော့မလို့ဗျာ၊ ဆောင်း ခိုင်းထားတာလေးတွေ နို့လို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဝေလ သူတို့နားက ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ် ယောက်ကြား ကြာကြာနေရင် ဟိုလူသနားရ ဒီလူအားနာရနှင့် ကြား ထဲက ဝေလပဲ ဒုက္ခရောက်သည်။ ဆောင်း မိတ်ဆက်ပေးထား၍ ဆလနှင့် စောမညတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်း ရင်းနှီး ဦးသား ဖြစ်သည်။

စောမညက ဝေလကို တရင်းတနီး ပေါင်းသလို ဝေလအိမ်ကိုပါ ဆက်ဆောင်လည်ပြီး သူဝယ်ခြမ်းလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ ဆလ အမေ ဒေါ်ထွေးထွေးကို ပေးသွားသေးသည်။

“ဆောင်းတော့ ကံကောင်းတာပဲကွယ်၊ ကောင်လေးက ဆောင်း ခို့ တကယ်ချစ်တာ၊ အမေ့သားကြီးတော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ပါပြီ”

ဆောင်းကံကောင်းခြင်းက ဝေလကံဆိုးခြင်းဖြစ်ခြင်းကို အမေက သိသည်။

“သူ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

အမေ၊ စောမညက ကျွန်တော့်ထက် ဆောင်းကို ပိုချစ်မှာပါ။

“အေးလေ၊ အမေသားကြီး ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူ့ ဘာမှမပြော။

အမေသားက အသံတိတ်ရှောင်ထွက်သလို ဆောင်းနားကလည်း အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆောင်းက ဝေလ လုပ်သွားပုံကို မကျေနပ်ပေမယ့် တကယ်ရုံးသွားရမှာဆိုတော့ ဆောင်းနားမှာ နေဦးလို့ မတားနိုင်။

“ခင်ဗျားကို အိမ်မလာနဲ့လို့ ဆောင်း ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဦးလေးက ဆောင်း မရောက်လာသေးဘူး၊ အိမ်ကိုသွားကြည့်လိုက်ပါဦးဆိုလို့”

စောမညက သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ ဟုတ်နေပေမယ့် ဆောင်းအိမ်ကို ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ လူချောချောတစ်ယောက် ဝင်ထွက်နေတာ ရပ်ကွက်တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောစရာဖြစ်နေတာက ခက်သည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေလာသည့် လူတွေက ဆောင်းဆိုတာ မိန်းကလေးမှန်း အားလုံးသိထားတော့ ဆောင်းရှေ့မှာ ဘာမှမပြောပေမယ့် ဆောင်းကွယ်ရာမှာ ပြောနေကြသည့် သတင်းစကားတွေ ဆောင်းထံ မရောက်ရောက်အောင် ယူလာသည့်လူတွေကြောင့် ပြန်ပြန်နေရတာ နားနှင့်မဆန့်။

“ဆောင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို အိမ်မလာစေချင်တာလဲ”

စောမညက သူ့အသိချင်ဆုံးစကားကို မေးပေမယ့် ဆောင်းက မဖြေ။ ရေချိုးပြီးစအသွင်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ လိမ်းခြယ်မထားဘဲ သဘာဝအတိုင်း လှနေသည့်ဆောင်းက စောမညရှေ့က ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သွား

ကာ ဆေးရုံသွားဖို့ အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“သွားမယ်”

“အိမ်သော့ ကိုယ့်ကိုပေး၊ ကိုယ်ပိတ်လိုက်မယ်”

“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

အိမ်ဘေးက ဒေါ်စိကြီးက ဆောင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာ ဆောင်းမြင်ပေမယ့် စောမညက မမြင်။ ချစ်စနိုး အကြည့်တွေနှင့် ဆောင်းလုပ်သမျှ လိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“လူတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသချည်းပဲကွာ၊ တခြားလူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ပြောနေတာပဲလား”

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားဘာသာ သွားမေး”

“ဝေလပုံစံကြည့်ရတာနဲ့တင် မေးနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဆောင်းအပေါ်မှာ ဝေလဆိုတဲ့လူက တော်တော်အလိုလိုက်တာပဲ”

“ဝေလက ဆောင်းသူငယ်ချင်း”

“ကိုယ့်လိုပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက ဖြစ်သွားတာလဲ”

“အခုပဲ”

“ဟွန်း... ဆောင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ရင် စောင့်ဦး”

“ဘယ်လောက်စောင့်ရမှာလဲ”

“ဆယ်သက်”

“အဟွန်း... အဟွန်း... ဟွန်း”

ဆောင်း အရွဲ့တိုက်စကားကို စောမညက ချစ်စနိုးရယ်သည်။ ဟောမန် မရှိတော့သည့် အချိန်ကတည်းက သူ့ဘဝထဲက အငယ်တော့

အားလုံး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီးနောက် စောမညဘဝမှာ အရယ်အပြုံးဆိုတော့ သူနဲ့ မဆိုင်သော စကားဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ဆောင်းကြောင့် သူ မကြာခဏ ရယ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုရယ်မောခြင်းထဲမှာ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ ပျော်ဝင်စီးဆင်းလျက်။ ဆောင်းက သူ့ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားလိုက်သော အချစ်နတ်သမီး ဖြစ်သည်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ ဆောင်းအိမ်ကို မလာနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မလာနဲ့ဆို မလာနဲ့ဗျာ၊ အမေးအမြန်းကလည်း ထူလိုက်တာ”

စောမညကား ဆောင်းအိမ်ရှေ့ကပ်အထွက်မှာ ဆောင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သိသိသာသာရော၊ မသိမသာပါကြည့်နေကြသူများကြောင့် ဆောင်းအသံက မကျေမနပ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထွက်လာတာကို စောမညက သဘောမပေါက်။

လမ်းတစ်နေရာ ကားလမ်းပိတ်နေချိန်၊ စောမညနှင့် ဆောင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အတင်းပြောသွားသည့် မိန်းမနှစ်ယောက်အသံကြားမှ ဆောင်းဘာဖြစ်လို့ သူ့အိမ်ကို မလာစေချင်သည်ဆိုတာ စောမည သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဲဒီလူပေါ့၊ ဆောင်းနဲ့ယူမယ့်လူဆိုတာလေ၊ မျက်နှာမှာလည်း အမွှေးအမှင်တွေနဲ့”

“ဟဲ့... သူက ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မိန်းမမို့လို့ ရည်းစားထားတာပေါ့၊ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတဲ့သူက ရပ်ကွက်ထဲအထိ သူ့ရည်းစားကို ခေါ်လာပါ့မလား”

“သူ့လူက အချောစား၊ အတော်စားထဲကပါလား၊ ကားကြီးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားကား မြန်မြန်ထွက်ဗျာ၊ ကြာရင် ဒီမိန်းမတွေနဲ့ လူသတ်မှု ဖြစ်တော့မယ်”

ကံကောင်းသဖြင့် ကားတန်းကြီးအထွက်မှာ ဆောင်းတို့ကားလည်း ထွက်ခွင့်ရသွားသည်။

“ဆောရီး... ကိုယ်ကြောင့် ဆောင်း အခုအပြောခံရတာ ကိုယ်မသိဘူး”

“အခုသိပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ဆောင်းဆီ မလာနဲ့”

ဆောင်းအသံထဲမှာ နာကြည်းခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆောင်းဆိုတာ သူများအပြောအဆိုခံဘဝ မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းတည်ဆောက်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်လာခဲ့သူကိုမှ လူပြောစရာဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက်ခဲပြင်းစရာကောင်းလဲ။

“ခင်ဗျားကုန်ကျတဲ့ ပိုက်ဆံအားလုံး အတိအကျစာရင်းလုပ်ပေးပါ”

“ကိုယ်ဆောင်းကို ကူညီတာပါ”

“ခင်ဗျားအကူအညီတောင်းလို့ ဆောင်း သူများအပြောခံရတာ”

“ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ဆောင်း အလုပ်လုပ်ပါလား”

“စကားလွှဲ မပုစ်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံအားလုံး ဆောင်း ပြုပေးမယ်”

“တကယ်အလုပ်လိုနေလို့ ကိုယ်ပြောနေတာကွ၊ မင်း မလုပ်ချင်လည်းနေ”

“မလုပ်ဘူးဗျာ၊ မလုပ်ဘူး ခင်ဗျားနဲ့ဆို ဘာအလုပ်မှကို တွဲမလုပ်ဘူး”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ မင်းလိုချင်တဲ့စာရင်း ပို့ပေးမယ်”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဆောင်းကို ဒေါသနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည့် စောမညကြောင့် ဆောင်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စတွေ့သည့်အချိန်ကတည်းက ဆောင်းမျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဆောင်းဘာလုပ်လုပ် အမြဲပြီးနေသည့်မျက်နှာ ဆောင်းပေါ် နူးညံ့ညင်သာမှုတွေသာ ပေးတတ်ခဲ့သည့်လူက အခုတော့ ဒေါသမျက်နှာနှင့် ဆောင်းကို တုံ့ပြန်လာတော့ဆောင်း အံ့သြသွား၏။

“ခင်ဗျား ဆောင်းကို အော်စရာမလိုပါဘူး”

“မင်းကိုယ့်ကို ကြိုက်သလို အော်ငေါက်နေတာကြတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

ဆောင်းအကြည့်တွေက ဒေါသနှင့် စူးခနဲ လက်တောက်သွားကာ စောမညမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ ဆောင်းကို ပြန်ကလဲ့စားချေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

“ခင်ဗျား ကားကို အခုရပ်”

“ကျွီး”

ဆောင်းစကားအဆုံးမှာ စောမညကားက ကျွီးခနဲ နေရာမှာ ထိုးရပ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး စောမညကားပေါ်က ဆောင်း ဆင်းလိုက်သည်။

“ဆောင်းဆီ ခင်ဗျား နောက် ဘယ်တော့မှမလာနဲ့”

“လာမှာပဲ”

“ဘာ...”

“ဝူး”

ဆောင်း ဘာမှမပြောရသေးခင် စောမညကားက ဆောင်းနားက ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွား၍ ဖြေသိမ့်မရသော ဒေါသတွေနှင့် ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်မှာ ပေါက်ကွဲပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အလဂူကလူ။

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ရန်ဖြစ်ရအောင် ဒါယောက်ျားအလုပ်လား။

ဒေါသနှင့်တွေးမိတွေးရာတွေးပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကို ပထမဆုံး ထည့်သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်အပေါ် ဆောင်းဘာသာဆောင်း အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။

အခန်း (၁၀)

တစ်ရက်ကနေနှစ်ရက် ဖြစ်သွားသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ အဖေက ဆောင်းမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။

“မောင်စောမညရော ဆောင်း”

“ဆောင်း မသိဘူး”

ဆောင်းအဖြေကြောင့် ဦးရန်ရှင်း မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ထားကြလား”

“နောက် သူ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ ဆောင်းကိုမမေးနဲ့ အဖေ၊ အစကတည်းက အဲဒီလူ ဆောင်းတို့ဘဝထဲမှာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“သူကူညီခဲ့တာတွေက အများကြီးကွ၊ မင်းကို ဘယ်သူက ဒီလိုကူညီဖူးလို့လဲ”

အဖေစကားမှန်ပေမယ့် ဆောင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်စကားများပြီး ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည့် စောမညဆိုသည့် လူအပေါ်မှာ ဆောင်း ဒေါသအရှိန်က မပြယ်သေး။

ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး သူက ဆောင်းပြောတာကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တာဆိုရင် ဆောင်းကလည်း ဂရုမစိုက်။

“သူ့ပိုက်ဆံ ဆောင်း ပြန်ဆပ်မယ်လို့ သူ့ကို ဆောင်းပြောပြီး သားပါ”

“ငွေကို ပြန်ဆပ်လို့ရတယ် ဆောင်း၊ သူ့ဘက်က အဖေတို့ကို ပေးခဲ့တဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို မင်း ဘာနဲ့ပြန်ဆပ်မှာလဲ”

အဖေစကားကို ဆောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုန်ပြန်တော့ အဖေက ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ဆောင်းပုံစံက ဘာတစ်ခုမှ ထောင့်မကျိုး။ အချိုးမပြေတာ ဦးရန်ရှင်း သိသည်။ ရုပ်ကလေး မှုန်နေအောင် ချောပေမယ့် ဆောင်းက သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု မခံယူ။

သူ့ဘဝကို ဆောင်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ အဆောင်အယောင်တွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ထားသူ ဦးရန်ရှင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒါကို သဘောကျလက်ခံသည်။ အားပေးတိုက်တွန်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို သမီးမိန်းကလေး မဖြစ်စေချင်ခဲ့။ သားယောက်ျားလေးဖြစ်စေချင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဆောင်းကို တကယ့် သားတစ်ယောက်လို ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင် ကာကွယ်နိုင်တာကို သဘောကျခဲ့သည်။

ဆောင်းအတွက် စိတ်မပူခဲ့။

အခုတော့ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဆောင်းအလှတရားတို့က ကောင်းကင်မှာသာဇဿာ လတစ်စင်းထင်ရှားဝင်းပစ္စာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သလို ဆောင်းအလှကို သတိထားမိသူတွေက ဆောင်းထံမှ

ချစ်မေတ္တာကို တောင်းခံလိုကြသည်။ တောင်းခံခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းထဲမှ အချစ်ကို တောင်းခံကြသူတွေ အားလုံးဆောင်းထဲမှ အချစ်ကိုမရ။ ဆောင်းလက်ချက်နှင့် ဒဏ်ရာရကြ။ ကျိုးကြပဲ့ကြဖြစ် ကုန်သည်။ နောက်ပိုင်းဆောင်း၏ တင်းမာခက်ထန်သော သဘောထား ကို သိသူတချို့က ဆောင်းနားကို မကပ်ကြတော့။ စေးဝေးက လျှောက်ပြန်သံပေး လုပ်ကြသည်။ ဒါလည်း မရ။

ဆောင်းက သူ့ကို ရန်စေတော့ကားသူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရန်ပွဲ ဆင်နွှဲသည်။ ဒီကြားထဲက ဆောင်းအချစ်ကို လိုချင်သူတချို့က ဆောင်းကို မပြောရဲ၍ ဦးရန်ရှင်းကို သူတို့မိဘတွေကတစ်ဆင့် လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းကြသည်။ ဆောင်း အကြောင်းသိနေသည့် ဦးရန်ရှင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံ။

ဆောင်းကိုသာရအောင် ပြောပါဆိုပြီး ပြန်လွှဲပေးလိုက်သည်။ အခု ဆောင်းနားကို စောမညဆိုသည့် လူငယ်လေး ရောက်နေသည်။ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ယောက်ျားပီသခန့်ညားသော စောမညကို မြင်မြင်ချင်း ဦးရန်ရှင်းစိတ်ထဲ ချက်ချင်းသဘောကျသွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆောင်းနားရောက်အောင် ချဉ်းကပ်နိုင်မှန်း မသိသော်လည်း စောမညမျက်နှာမှာ ဆောင်းကိုချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း တို့အပြင် ဆောင်း ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ချစ်စနိုးအကြည့် အပြောတွေနှင့် ရယ်မောနေနိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးသည်။

မေတ္တာစစ်ဆိုတာ စောမညထဲမှ ချစ်ခြင်းကို ဆိုလိုရင်းဟု သိ လိုက်သည်။ စောမညက ဆောင်းကို ဂရုစိုက်ပေးမယ့် ဆောင်းက စောမညကို လုံးဝဂရု မစိုက်။ ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေး မာကျော

ကြပ်ဆတ်သည့် အပြုအမူတွေအားလုံး သူ့ပုံစံအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်း။

သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီးနောက်မှာ ဦးရန်ရှင်းဘက်က သဘောထားတွေ ပြောင်းလာသည်။ အရင်က ဆောင်းကို အခုလိုပုံစံနဲ့ နေတာ ကြိုက်ပေမဲ့ အခု မကြိုက်တော့ဘူး။ သူ မျက်ကွယ်ပြုသွားလျှင် ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာတွေ့ပြီး ပူလာသည်။

စိတ်ချရမည့်လူလက်ထဲ ဆောင်းကို အပ်သွားချင်သည်။ ဦးရန်ရှင်း လိုချင်သည့် အရည်အချင်းအားလုံး စောမညမှာ ရှိသည်။ ရုပ်ချောသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသည်။ ဆောင်းကို ချစ်သည်။ သည်းခံနိုင်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးလက်ထဲ ဆောင်းကိုမအပ်လျှင် တခြားသူ လက်ထဲ ဆောင်းကို အပ်စရာမရှိတော့။

“ဆောင်း”

“ဗျာ”

“မင်းတို့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“အဖေမေးတာ ဆောင်း နားမလည်ဘူး”

တကယ်လည်း ဆောင်း နားမလည်။

ဘာကိုမေးမှန်းမသိ။

“မင်းနဲ့ စောမညကိုပြောတာ”

“သူနဲ့ဆောင်းက ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ”

အဖေစကားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာက တင်းမာသွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အဖေက ဒီလိုစကား မျိုး ဆောင်းနဲ့မပြောဘူး။

အခုမှ ထူးထူးခြားခြား ပြောလာတာကို ဆောင်းနားကို ဆောင်းမယုံ

ချင်။

“အခုထိ မင်းနဲ့သူက ဘာမှမဟုတ်သေးဘူးလား”

“အဖေ”

“မင်းကို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ အဖေ သဘောတူတယ်ဆောင်း”

“ဟာဗျာ”

အဖေက ပြောလေဆိုးလေ။

“အရင်က မင်းကိုအဖေ ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးဘူး ဆောင်း၊ ပြော စရာလည်း မလိုဘူးလို့ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုလိုဖြစ်လိုက်တော့ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့ သဘောထားကို အဖေသိသွားပြီ”

“အခုလည်း စိတ်ချရပါတယ်ဗျာ၊ အဖေ စိတ်မချရအောင် ဆောင်း ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်လို့ လုပ်ခိုင်းနေတာ”

“အဖေ”

“မင်းရည်းစားထားရမယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်၊အဖေပြောတာ မင်းနားလည်လား ဆောင်း”

ဦးရန်ရှင်းမျက်နှာက လေးနက်သလို ပြောနေသည့် စကားတွေက ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် နက်ရှိုင်းနေ၏။ စိတ် ထဲကလည်း ဆောင်းအမေကို သတိရသွားကာ နှလုံးသားတွေ နာကျင် သွားသည်။

ဆောင်းအမေသာရှိရင် အခု ဦးရန်ရှင်းပြောရမယ့် စကားတွေကို ဆောင်းအမေက ဆောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောရမည့်စကားတွေပါ။ ဆောင်းအမေ မရှိတော့ ဦးရန်ရှင်းကပဲ ဆောင်းကို ဒီစကားတွေ ပြော

မို့ဖြစ်လာသည်။

“လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရတယ်ကွ”

ပြောလက်စနှင့်မထူး။

ဦးရန်ရှင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ... ဟိုမှာ ဆရာဝန်ကြီး လာနေပြီ”

ဦးရန်ရှင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်ကြီး အခန်းထဲ ဝင်လာ တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ဦးရန်ရှင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ ပြန်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။

အကူသူနာပြုဆရာမနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းနေ၍ ဆောင်း အံ့သြသွားသည်။

“အခန်းခတွေ့ မရှင်းရသေးဘူး ဆရာမ”

“မနက်ကတည်းက ရှင်းပြီးသွားပါပြီ”

“ဘယ်သူ ရှင်းတာလဲ”

“ဦးစောမညပါ၊ ဟော... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

“ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ထားလိုက်တော့ မောင်သိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စောမညနှင့် ပါလာသူက စောမည အမိန့်အတိုင်း သိမ်းပြီးသား ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ဆရာမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားရှိရာ သွားသည်။

ဆောင်းကတော့ နှစ်ရက်လုံးလုံး ပျောက်နေပြီးမှ ဆောင်းရှေ့
ပြန်ရောက်လာသည့် စောမညမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ချက်ချင်း အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်”

“မောင်စောမည မလာလို့ ဆောင်းကို ဦး အခုပဲမေးနေတာ”

“အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ကော့သောင်းကို ရုတ်တရက်
ထွက်သွားလိုက်ရလို့ ဦးတို့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်လိုက်ရဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင် ဦး”

“ကောင်းပြီ”

စကားကို စောမညကပဲ ဦးဆောင် ပြောသွားသည်။ ကြည်လင်
ဝင်းပသွားသည့်အတွက် ရှေ့က အရင်ထွက်သွားသည်။

“ဪ... ဒီမှာ ဆောင်း ဖုန်းပျောက်သွားတဲ့နံပါတ်ကို ကိုယ်
ပြန်လျှောက်ပေးထားတယ်”

“ရော့”

ဆောင်းကို စောမညက သူ့လက်ထဲကဖုန်း လှမ်းပေးပေးမယ့်
ဆောင်းက သူပေးတာကို ချက်ချင်းမယူ။

“ဒီဟမ်းဆက်က ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်သိန်း”

“ဆောင်းပေးရမည့် အကြွေးထဲ ထည့်မှတ်ထားပြီးသားနော်”

“ဒါဆိုလည်းပေး”

စောမညလက်ထဲကဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး သူ့အဖေ့ဆောင်

လိုက်သွားသည့် ဆောင်းကိုကြည့်၍ စောမညမျက်နှာမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့
တင်သွားသည်။

ဆောင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ သူသိသွား၍ပါ။
အလွန်မာနကြီးသော ဆောင်း။ သိပ်လှသော ဆောင်းထံမှ အချစ်ကို
ရယူနိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုထဲနှင့် မရ။ ဆောင်းအလိုလိုက်ပြီး ဆောင်း
အကြိုက်ဆောင်နေရလျှင် ဆောင်းက သူ့အပေါ် အမြဲငိုလ်ကျအနိုင်
ယူနေတာနှင့် မဖြစ်။

ဆောင်းကို တကယ်ချစ်လျှင် ဆောင်းအကြိုက်ကိုမလိုက်မှဖြစ်
မည်။ ဆောင်းနှင့်အပြိုင် ဆိုးသင့်လျှင် ဆိုးရမည်။ မိုက်သင့်လျှင်
မိုက်ရမည်။

လူက အလုပ်ကိစ္စနှင့် တခြားတစ်မျိုးတစ်ရွာကို ရောက်နေပေမယ့်
စောမညစိတ်က ဆောင်းထံမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်လုံး ဆောင်းကို
သတိရနေပေမယ့် ဖုန်းဆက်လို့ မရ။ ဆောင်း ဖုန်းပျောက်နေတာ
သတိရပြီး ဝေလကို လိုအပ်တာမေးပြီး သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဆောင်း
ဖုန်းကတ်ကို အသစ်ပြန်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဒါမှ ဆောင်းကို စောမည အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်နိုင်မည်။
စောမည အကြိုက် ဆောင်းက မသိ။ စောမညကို ပြန်ဆံ့ရမည့်ကြွေး
အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။

“လာ... ဦးလေး၊ ဒီကားလေးပေါ်တက်ပါခင်ဗျာ”
စောမည ဒရိုင်ဘာက ပျာပျာသံလဲ ဦးရန်ရှင်းကို ပြေးတွဲပြီး
သူ့ကားပေါ်-တက်ခိုင်း၍ ဦးရန်ရှင်း တက်လိုက်သည်။

“ဦးလေး”

“ဪ... မောင်ဝေလ၊ မင်းလည်း ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေး ဆေးရုံက ဒီနေ့ဆင်းမယ်ဆိုတာ ကိုစောမည ကြိုပြောထားလို့ အိမ်မှာ အမေလည်း စောင့်နေတယ်”
ဆောင်း အံ့သြသွားသည်။

ဝေလပြောနေတာတွေ ဆောင်းဘာမှ မသိ။ စောမညကပဲ ဆောင်းတို့သားအဖကိုစွဲကို အားလုံးစီစဉ်သွားတာ ထောင့်စေနေသည်။ သူတို့ စကားပြောနေတုန်း စောမည သူတို့နား ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် မလိုက်ပို့တော့ဘူးနော် ဦး၊ ဦးတို့လိုအပ်တာအားလုံး ဒီက မောင်သိန်း လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဝေလ... ဦးကို ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ဦးကိုကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး ခေါ်သွားမှာပါ”

ဝေလက ရယ်ရယ်မောမော။

ဘယ်ထဲက စောမညဆိုသည့်လူနှင့် ဒီလောက်ခင်မင်သွားသည် မသိ။ ဆောင်းမျက်လုံးထဲ အလိုက်မသိ ရယ်မောနေသည့် ဝေလကို ကြည့်ပြီး ဒေါသ ပိုဖြစ်လာသည်။

“ဆောင်း... ကာပေါ်တက်လေ”

“မတက်ဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းရဦးမယ်”

“ကိုယ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

စောမည ဝေလနှင့် ဦးရန်ရှင်း မျက်နှာကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“အဖေ... ဆောင်း သူနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ခဏနေမှ ပြန်ခဲ့မယ်၊ ဝေလ အဖေ့ကို ဆောင်းကိုယ်စား ဂရုစိုက်လိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ”

“မောင်စောမည... ဦးတို့ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ဦးရန်ရှင်းတို့ကား ထွက်သွားတော့ စောမညနှင့်ဆောင်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကိုသွားချင်လဲ ဆောင်း”

“ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး”

“အာ... ဒီနေရာမှာ စကားပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“လာ... ကားပေါ်တက်၊ တစ်နေရာရာသွားပြီး စကားပြောရအောင်”

မလိုက်ချင်ဘဲ စောမည ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

“ဘယ်မှာလဲ အကြွေးစာရင်း၊ ဆောင်းကိုပေး”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဟိုရှေ့နားမှာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီ

ဌာန ဆောင်းပြောချင်တာပြော... ဟုတ်လား”

“အခု ဒီမှာပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ် ကားမောင်းတုန်း ဆောင်းအကြွေးစာရင်းကို ဘယ်လို နှိုင်းပြရမှာလဲ၊ အလွတ်မရဘူးကွ”

သူ့စကားကို ဆောင်းမယုံ။

မေးသည့်လူက မေးနေပေမယ့် ဖြေသည့်လူက မဖြေတော့

ဆောင်းလည်း မတတ်နိုင်။ သူပြောသည့်ဆိုင်ရောက်အောင် စိတ်ကို မနည်း ဆွဲဆန့်ထားလိုက်ရသည်။

“ကဲ... ရောက်ပြီ”

ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်ထဲ ဝါးရုံပင်စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ်နှင့် ရေတံခွန် တစ်ခု ဖန်တီးထားပုံက လှသလိုမြင်ရသူဘဝကိုလည်း အေးမြစေ သည်။

“လာ... ဒီမှာထိုင်”

လူရှင်းသည့် နေရာရွေးပြီး နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

“ဆောင်းအကြိုက် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ပဲ မှာမယ်နော်”

ဆောင်း ဘာမှမပြောရသေးခင် စောမညက စားပွဲထိုးလေးကို ထောပတ်သီးဖျော်ရည်နှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ ဆောင်းကတော့ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆောင်းအကြိုက်ကို သိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်း ဝေလ မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားကို ဝေလပြောတာ မဟုတ်လား”

“သူက မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်က သိချင်လို့ မေးတာ”

“စပ်စပ်စုစုဗျာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာကိစ္စ ဆောင်းအကြောင်း လိုက်မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့”

“သိချင်ရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ဆောင်း ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်လို့ ကိုယ်လည်း မပြောပါဘူး”

“ပြောလို့ရော ရမလား”

“ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတာလဲကွာ”

“ရှေ့... ဒီမှာ အအေးသောက်”

ဆောင်းရှေ့ကို ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ခွက် ချပေးပြီး သူ ကိုယ်တိုင်လည်း သောက်သည်။ ဆောင်း ဘာမှမပြောတော့။ စောမည လိုပဲ အအေးသောက်လိုက်မှ ရင်ထဲငြိမ်သွားသည်။

“ဟေ့... မောင်စောမည”

“ဟာ... အန်ကယ်သိဒ္ဓိ”

ဦးသိဒ္ဓိက သူတူစောမညကို တွေ့လိုက်၍ အဖော်ဖြစ်သူနှင့် စကားပြောရင်း စောမညတို့ထံ လျှောက်လာ၍ ဦးလေးဖြစ်သူကို စောမည ထကြိုလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ ဒါ... ဦးမြတ်သာလေ၊ မြတ်သာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမြတ်သာ၊ ဒါကျုပ်တို့ စောမည”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်ကယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“စဉ်းသည့်နဲ့ စကားပြောနေတာဆိုတော့ နောက်မှ အန်ကယ်တို့ ထပ်ဆုံကြရအောင်”

“စဉ်းသည့် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါ၊ ဆောင်းတဲ့”

ဦးမြတ်သာက ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၍ စောမညက ဦးမြတ်သာနှင့် ဆောင်းကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်စောမည မိတ်ဆွေဆိုတော့ အန်ကယ်မိတ်ဆွေပေါ့၊ နောက်တွေ့ရင် အန်ကယ်ကို ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆောင်းအလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဦးသိဒ္ဓိက ဆောင်း မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားသည်။

“မင်း... ဟိုကလေးမ... ဆောင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဆောင်းပါ”

စောမညက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းကတော့ သူ့ကို ကလေးမဟု ဦးမြတ်သာရှေ့မှာ အပြော ခံလိုက်ရ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်လွှမ်းသွားကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ဇာ မိန်းကလေးလား၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးလို့ ထင်နေတာ”

“ဆောင်း သွားတော့မယ် ဦးမည”

“ဆောင်း”

“ဟိတ်... နေဦး”

ဆောင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။

သူ့အကြောင်းပြောနေသည့် လူတွေကြားက မပြေးရုံတမသ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

ဘာမိန်းကလေးလဲ။

ဆောင်းရှေ့မှာ ဆောင်းအမုန်းဆုံးစကားတွေ ပြောနေတာ မနည်း သည်းခံလိုက်ရတာ ဆောင်းပဲ သိသည်။ အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီး တွေနေရာ တခြားသူဆိုရင် ဆောင်းလက်သီးစာ မိသွားတာကြာပြီ။

“ဆောင်း”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ အန်ကယ်သိဒ္ဓိက အထက် ကြီးနေပြီဆိုတော့ ဆောင်းမကြိုက်တဲ့စကား ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါ”

စောမည ဆောင်းနောက် အပြေးလိုက်လာပြီး ဆောင်းကို တောင်းပန်ပေမယ့် ဆောင်းထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။ ဆောင်းမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေသည့် ဒေါသ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆောင်း”

“ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့”

“နောက်တစ်ခါဆို ခင်ဗျားဦးလေးကို ဆောင်းသည်းခံမှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆောင်းရယ်”

ဆောင်းအလိုကျ စောမည ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် မိန်းမသား တစ်ယောက်ဖြစ်ရသည့်အပေါ်မှာ ဆောင်း ဘာကြောင့် ဤမျှ ခါးသီး နာကျင်နေခြင်းကို စောမည နားမလည်နိုင်ပါ။

မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရသည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရသည်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို မမြင့်မြတ်ပေမယ့် ဂုဏ်ယူစံပြလိုက်သောဘဝ ဖြစ်ကြောင်းကို ဆောင်းနားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ဆောင်းနှင့် သူအနေအထားက ဤမျှ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှု မရှိသေး။

“ဆောင်း ခင်ဗျားကို ပြန်ဆပ်ရမည့်အကြွေးစာရင်း ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ”

“ဘာဗျာ”

စူးစူးလက်သွားသော ဆောင်းအကြည့်ကို သူ မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“စာရင်းအတိအကျဆိုရင် အိမ်မှာ၊ ငွေဘယ်လောက်ဆပ်ရမလဲ သိချင်ရင် ကိုယ်ပြောမယ်”

“ပြော”

“အားလုံး သိန်း နှစ်ဆယ့်တစ်သိန်း”

“အား... အများကြီးပါလား”

ဒီလောက် ထင်မထူး၍ ဆောင်း လန့်သွားသည်။

“အလကားစတာပါ၊ ဦးလေး ဆေးရုံတက်ခ၊ ဆောင်း ဖုန်းဝယ် အအားလုံး ဆယ်သိန်း”

ဆယ်သိန်းဆိုတော့ ဆောင်းနည်းနည်း စိတ်သက်သာသွားသည်။

“ဆယ်သိန်းလောက်တော့ ဆောင်းတတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားငွေကို တစ်ခါတည်း ပုံပေးနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဆောင်း အလုပ်လုပ်သွားပြီး ရတဲ့လစာထဲက ခင်ဗျားအကြွေးကို ဖို့ဆပ်သွားမှာ”

“ဆောင်း သဘောကျလုပ်ပါ၊ ကိုယ့်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး”

“သူ့အတွက် အရေးမကြီးတာ ဆောင်း သိပါသည်။

“ခင်ဗျား လိုက်မပို့နဲ့၊ ဆောင်းဘာသာပြန်မယ်”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဦးစိတ်ချအောင် ကိုယ်ကိုတိုင်ပဲ လိုက်ပို့မယ်၊ ဟိုမှာ အန်ကယ်လာနေပြီ၊ ကားပေါ်တက်ဆောင်း”

အန်ကယ်သိဒ္ဓိနှင့် ထပ်မဆုံချင်၍ စောမညကားပေါ်တက်လိုက်သည့် ဆောင်းကိုကြည့်၍ သူပြုံးပြီး ကားကို နေရာက မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပြန်အသက် သွင်းပေးနိုင်တဲ့သူက ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

သူ့ရင်ထဲကရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ရ၍ စောမညမှာ နောင်တ မရှိ။ သူ့ဘဝမှာ အားလုံး လိုတရပြည့်စုံပေမယ့် သူလိုချင်သည့် အချစ်မရှိတော့ စောမညဘဝကြီး အထီးကျန်ခြောက်သွေ့မှုတွေနှင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရချိန်တွေကို ပြန်သတိရသည်။

ဟောမန်ကို ချစ်သလို ဆောင်းကို သူ့ချစ်သည်။

မြတ်နိုးသည်။

“မင်းအချစ်ကို ဟိုက လက်ခံပါ့မလား၊ အန်ကယ် အကဲခတ် မိသလောက်တော့ မင်းကောင်မလေးက မလွယ်ဘူးနော် စောမည”

“သူ့ကို ကောင်မလေးလို့ မခေါ်နဲ့ အန်ကယ်”

“ဟ... ငါက သူ့ကိုကောင်မလေးမခေါ်လို့ ကောင်လေးလို့ ခေါ်ရမှာလား”

ဦးသိဒ္ဓိ ဒေါသထွက်သွားတာကြည့်ပြီး စောမည ရယ်လိုက် သည်။

“ဆောင်းလို့ ခေါ်ရင် ရပါပြီ”

“စကားပြောရတာတောင် အကန့်အသတ်နဲ့ပါလား”

“ဆောင်းက သူမိန်းမဘဝဖြစ်ရတာကို စိတ်နာနေတာ အန်ကယ်”

“ဒီလိုပုံနဲ့ မင်းကိုသူက ဘယ်လိုယူမှာတုန်း”

“နောက်တော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်လာမှာပါ။ ကျွန်တော်

အခန်း (၁၁)

“မင်းကောင်မလေးနဲ့ ဖြစ်ပါမလား စောမည”

“ဆောင်းက သူ့ကို ကောင်မလေးလို့ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူး အန်ကယ်”

စောမညစကားကြောင့် ဦးသိဒ္ဓိ သက်ပြင်းချပြီး သူ့မျက်နှာကို စိတ်မသက်သာသလို လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ကွ၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ သူ့ကြာမှ ဘယ်နှယ် ယောက်ျားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပုံသွင်းပေးခဲ့တာ အန်ကယ်”

ဝေလကတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည့် စကားအတိုင်း စောမည ပြန်ပြော တော့ ဦးသိဒ္ဓိက မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“ဟောမန်က ဟောမန်ပဲ၊ တောမန်နဲ့တူတာတစ်ခုနဲ့ ဟောမန်အစစ် ပြန်ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသေချာစဉ်းစားနော် စောမည”

ကြီးစားနေပါတယ်”

ပြောသည့်လူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်။

ကြားထဲက စောမညစကား နားထောင်နေရသည့် ဦးသိဒ္ဓိက သူ့တူလုပ်ပုံကို စိတ်မရှည်။ စောမညလိုချင်လျှင် ဆောင်းထက် အဆရာထောင်မက သာလွန်သည့် မိန်းကလေးတွေ ရနိုင်နေပါလျက် ဟေမန်နှင့်တူသည့် ဆောင်းမှဆောင်း ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

ဟိုက မိန်းကလေးပီပီသသဆိုလည်း ထားဦး။ အခုဟာက ဆောင်းဆိုသည့် သတ္တဝါလေးက ဟိုမကျ ခီမကျ။

ပေါင်းရသင်းရခက်လှသော ဝဏ္ဏကျဟာလေးဖြစ်နေတော့ လူကြီးပီပီ သဘောမတွေ့။

လူကြီးသူမဆိုပြီး ရိုသေရကောင်းမှန်း မသိ။

သူ့ကို ဦးသိဒ္ဓိက ကောင်မလေးခေါ်လိုက်မိတာနဲ့ပဲ ဦးမြတ်သာ ရှေ့မှာ ဝန်းဒိုင်းကြံပြီးထွက်သွား၍ ဦးသိဒ္ဓိ အရှက်ကွဲကျန်ခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ စောမညကပါ ထိုဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းကလေးနောက် အပြေးလိုက်သွား၍ ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော ဆောင်းဆိုသည့် ဟာလေးကို ကြည့်မရဖြစ်မိသည်ကတစ်ပိုင်း၊ ကိုယ့်တူကိုယ်တိုင် သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာနှင့် ပိုဆိုးတော့မှာပဲဟု တွေးမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ချစ်တာလည်း ချစ်တာပေါ့ စောမည၊ ဒါကိုအန်ကယ် အပြစ် မပြောပါဘူး၊ ဒီကြားထဲ ဦးမြတ်သာသမီးလေးနဲ့လည်း တွေ့ကြည့် စေချင်တယ်”

“အလုပ်သဘောအရဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျန်တာတော့

မမျှော်လင့်နဲ့တော့ အန်ကယ်”

စောမညက ဦးသိဒ္ဓိဆိုလိုရင်းကိုသိ၍ အခုကတည်းက တစ်ခါ တည်း ပိတ်ပြောလိုက်သည်။ ဟေမန် မရှိတော့သည့်နောက် အန်ကယ် ဦးသိဒ္ဓိ အစီအစဉ်နှင့် ပုံစံမျိုးစုံ၊ အနေအထားစုံနှင့် မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်များစွာကို လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဦးမြတ်သာ သမီးကိစ္စ အပေါ်မှာ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘယ်လိုအနေအထားဖြင့် လက်ခံ တွေ့ဆုံတာကိုပါ သိစေလိုက်သည်။

“မင်းဘာသာ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်အနေနဲ့ ဦးမြတ်သာ သမီးနဲ့ မင်းတွေ့ရင်ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း အန်ကယ် စီစဉ်လိုက်ပါ၊ လူချင်းတွေ့ရုံတော့ ရပါတယ်”

“မင်းကို သူနဲ့သဘောတူတာ စောမည”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး အန်ကယ်”

“မင်းအတွက် ငါတော့ ရင်လေးတယ် စောမည”

ဦးသိဒ္ဓိစကားကို စောမည ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ဆောင်းဆိုတာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိုရှယ်ကျကျ ကျင်လည်နေသူ တွေလို မဟုတ်။ ချစ်သူရည်းစားကို အဝတ်လဲသလို ထည်လဲတွဲပြီးမှ တိုယ်ကြိုက်သည့် ယောက်ျားကိုရွေးပြီး ခေါင်းခေါက်ယူနေကြသူတွေနှင့် တခြားစီ။ အခုချိန်ထိ ဆောင်းမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိ။ အချစ်ဆိုသည့် စကားက ဆောင်းအတွက် ခါးသက်စေသောအရာဖြစ်သလို သူမပေါ် ချိုးမသား ဆက်ဆံလာသူတိုင်းကို ရန်သူအဖြစ်သာမြင်သော ဆောင်း က အချစ်ရေးမှာ အရိုင်းသက်သက် ပွင့်လန်းနေသော ရှင်းသန့်

ဖြူစင်သည့် ပန်းအလှလေးတစ်ပွင့်မျှသာ။

စောမညတို့လောကမှာ အချစ်သည် ငွေဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ငွေကြေးချမ်းသာသူတစ်ယောက်မှာလည်း အချစ်ဖြစ်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်စကားက ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံမှုထက် ပိုပြီးအသုံးမဝင်။

အဲလိုလူတွေထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး အချစ်ကိုကိုးကွယ်ကြသူတွေ ရှိပေမယ့် ရှားသည်။ ချစ်ခြင်းနှင့်လက်ထပ်ခြင်းကို ခွဲခြားပစ်သူတွေ အလယ်မှာ အချစ်စစ်တို့မှ လိုချင်သော တန်ဖိုးထားသော စောမညက လူထူးလူဆန်းဖြစ်နေသည်။

တချို့လူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာလိုချင်မှန်းမသိ။ စောမညကတော့ သူ့ဘာလိုချင်လဲဆိုတာကို သိပြီး သူလိုချင်သည့်အရာကို ရအောင်ယူနိုင်သည့် သူလည်းဖြစ်သည်။ သူ့နားကို ဆောင်း ရောက်လာစေနိုင်မည့် နည်းလမ်းကောင်းတွေ သူ့မှာ အများကြီး ရှိသည်။

တစ်နည်းနှင့်မရလျှင် နောက်တစ်နည်း ထုတ်သုံးရန် အကြံဉာဏ်တွေလည်း အသင့်၊ ဦးမြတ်သာသမီးနှင့် တွေ့ဆုံရမည့်ရက်နှင့် နေရာကို အန်ကယ်သိဒ္ဓိကတစ်ဆင့် အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ သူ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဆောင်းက သူ့အိမ်ကို မလာပါနဲ့ဆို၍ ဆောင်းအိမ်ကို စောမည မသွားပေမယ့် ဝေလအိမ်ကို နေ့တိုင်း ရောက်သည်။ သွားတိုင်းလည်း ဆောင်းအဖေ ဦးရန်ရှင်းအတွက် ဆေးဝါးဓာတ်ဆာ အာဟာရပစ္စည်း စုံပါသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပေးလို့မရလို့ အန်တီ

ထွေးနဲ့ ဝေလကပဲ ကူညီပေးပါ။ ကျွန်တော်ပေးတာ ဆောင်းသိရင် ဘာတစ်ခုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်လို့ပါ”

စောမညကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ထားတော့ ဝေလတို့သားအမိ မငြင်းနိုင်။ စောမညကို ‘ကူညီပါမည်ဟု’ ကတိပေးလိုက်ရသည်။ ဆောင်းမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတော့ ဝင်ငွေက မရှိ။ စောမည အကြွေးကို ဆပ်မည့် အစီအစဉ်ကို အခုချိန်ထိ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေး၍ ဆောင်း စိတ်ညစ်တာလည်း သိသည်။

ဝေလ ညီနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မော်ကြီးနှင့်ကျော်ကြီးကို စောမညက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ထားလိုက်၍ ဒေါ်ထွေးက စောမညကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်း ဒီပစ္စည်းတွေ ပေးနေတာ ဆောင်းက ချဲ့ပါမလား အမေ”

“ဘယ်ယုံမှာလဲ သားကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နေပါဦးကွယ်၊ အမေကြပါဦးမယ်”

အရေးဆို ဝေလက ဘာအကြံဉာဏ်မှ မထွက်။

သူသိတာက ဆောင်းဒီအကြောင်းတွေသိပြီး သူ့ကို ရန်လုပ်မှာကို သွေးပြီး လန့်နေသည်။ နောက်ရက်တွေမှာ ဒေါ်ထွေး၏ အစီအစဉ်နှင့် ကျော်ကြီးကို စောမညဝယ်လာသည့် ဒရင်းဘတ်ကို ကျော်ကြီးက ဝယ်လာဟန်နှင့် ဆောင်းအိမ်ကို ကျော်ကြီး သွားပို့ပေးရသည်။

“ဒါက ဦးလေးအတွက် ကျွန်တော့် လုပ်အားခနဲ့ ကန်တော့တာလား”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဦးရန်ရှင်းက ဒေါ်ထွေးပြောထား၍ စောမည ပစ္စည်းတွေမှန်သိထားသည့်အတွက် ဆောင်းရှေ့မှာ ဒီလောက်ပဲ ပြောသည်။ စကားအပိုမပြော။ ဆောင်းကတော့ တန်ဖိုးကြီးသည့် ဒရင်းဘတ်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်ကြီးကို စူးစမ်းသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်းလုပ်အားခက ဘယ်လောက်ရလို့လဲ ကျော်ကြီး”

“နှစ်သိန်း”

ကျော်ကြီးက ကျေနပ်သောအပြုံးနှင့် ဆောင်းမေးတာကို ခပ်သွက်သွက် ဖြေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့ကို အလုပ်ပေးတာ စောမည ဆိုတာကို ဆောင်းသိအောင် ပြောချင်နေကာ မနည်းမျိုသိထားရ၏။

“မော်ကြီးကရော”

“သူက သုံးသိန်းဗျာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းတို့ကုမ္ပဏီမှာ နောက်ထပ်လူလိုလို ဆောင်းကို ခေါ်ဦး”

“အခုလုပ်မှာလား”

“ဟ... အခုရရင် အခုလုပ်မှာပေါ့”

ဆောင်းအသံက အားတက်သရော။

အလုပ်မြန်မြန်ရ၊ ဟိုလူအကြွေး မြန်မြန်ကျေဖို့ပဲ တွေးသည့် တခြားဘာမှမတွေး။ ကျော်ကြီးကတော့ ဆောင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ ယားကျိကျိဖြစ်နေသည်။ သူတို့အလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုတာ တခြားမဟုတ်။ စောမညဆိုတာ ဆောင်းသိရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ သိရင်

နေ၏။

“တကယ်လုပ်မှ ပြောဗျာ၊ တော်ကြာ သူဌေးကို အလုပ် လုပ်မယ်ပြောပြီးမှ ဆောင်းက သဘောမကျလို့ ပြန်ထွက်သွားရင် ကျွန်တော်ပဲ မျက်နှာပျက်ရမှာ”

“မင်းအလုပ်က ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ”

“သူဌေးရဲ့ စက္ကထရီဗျာ”

“ဟာ... ဒါဆို လခကောင်းကောင်းရမယ် ထင်တယ်၊ လုပ်မယ်ကွာ၊ လုပ်မယ်”

“တကယ်နော်”

“နေဦး... မင်းတို့သူဌေးက သဘောရောကောင်းရဲ့လား”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မလွဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ သဘောအကောင်းဆုံးဗျာ”

“အိုကေ၊ မင်း အပြောကောင်းလို့ အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ၊ မင်းသူဌေးကိုသာ သူ့အတွက် စက္ကထရီအသစ် ရောက်လာတော့မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တော့၊ လခတော့ များမှဖြစ်မှာနော်”

“မျှော်မှန်းလစာ ဘယ်လောက်လိုချင်တယ်ဆိုတာ သူဌေးနဲ့ တွေ့မှ ဆောင်းကိုယ်တိုင် ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်က ဆောင်းကို သူဌေးနဲ့ တွေ့ပေးပြီးရင် ပြီးသွားပြီ”

ကျော်ကြီးစကားကို ဆောင်း လက်ခံလိုက်သည်။ သူဌေးနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ရဦးမည်။ ဆောင်းလိုလူနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်လို့ရသည့်လူဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ပြီးမှ လခအကြောင်း စဉ်းစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူဌေးနှင့် လိုက်တွေ့ရန် ကျော်ကြီးနှင့်ချိန်းလိုက်

သည်။

ချိန်းသည်ရက်မှာ ကျော်ကြီးက ဆောင်းကို လာခေါ်သည်။ ဆောင်းက သူ့ပုံစံအတိုင်း ဆံပင်တိုစုတ်ဖွားစုတ်နှင့် ပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်နှင့် ဖြူနုအုဖတ်နေအောင် ချောလှနေပေမယ့် မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စ မရှိ။ သူ့အတွေးနှင့်သူငြိမ်ပြီး ပါလာသည်။ ဆောင်းကိုခေါ်လာသည့် ကျော်ကြီးမှာသာ စောမညနှင့် ဆောင်းတွေ့ရင်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်တွေ့ရန်နေသည်။

“ဟိုအခန်းထဲမှာ သူဌေး ရှိတယ်ဗျာ”

“လာ... ဆောင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဆောင်းက ကျော်ကြီးမျက်နှာကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်သဘောနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျော်ကြီးက ဆောင်းကို မကြည့်။ သူ့လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခဏနော် ဆောင်း၊ ကျွန်တော် ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့... မောင်ကျော်ကြီး”

“ဟာ... အန်ကယ်”

အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ကျော်ကြီးအမည်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သူကြောင့် ဆောင်း အကြည့်တွေ့က အန်ကယ်ဆိုသူထံ ရောက်သွား၏။

“ဟင်... ဒါ ဦးစောမညဦးလေး ဦးသိဒ္ဓိပါလား”

“ဆောင်း... ဒါ အန်ကယ်ဦးသိဒ္ဓိပါ။ အန်ကယ်... ဒါဆောင်းပါ”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအလုပ် မင်းသွားတော့၊ ကျန်တာ အန်ကယ်တို့ဘာသာ စကားပြောကြည့်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ဆောင်း... ကျွန်တော်သွားပြီနော်”

ဆောင်းက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။

ကျော်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတာကြည့်ပြီး ဆောင်းအတွေးတွေ ချာချာလည်နေသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဦးသိဒ္ဓိက ဆောင်းကိုထိုင်ဖို့ သူ့စားပွဲရှေ့ကခုံကို ညွှန်ပြသည်။ ဆောင်းကတော့ သူကြည့်မရသော ဦးသိဒ္ဓိလိုလူကြီးနှင့် အလုပ်တွေ လုပ်ရမှာကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေသည်။

“အလုပ်ကတော့ သူဌေးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ၊ စက္ကထာရီအလုပ်ပဲ”

“လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ဦးသိဒ္ဓိအကြည့်က ဆောင်းထံ ရောက်လာပေမယ့် ဆောင်းက ဘာသံမှ မကြားရ။ ဦးသိဒ္ဓိမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ တစ်ဖုဆုံးစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေ၍ ဦးသိဒ္ဓိတို့က စောမည အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်သူပျားကြရသူများ ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်လွန်းသော ဆောင်းပုံစံလေးက အရုပ်လေးတစ်ရုပ် နုနုသလို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ အေးရဲထားသည့် မျက်ဝန်းအစုံက ဆောင်းဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ပြန်ဆိုရင် ပြောစရာမရှိအောင် ရှင်းသန့်ဖြူစင်နေပုံက တကယ်တော့လေးတစ်ယောက်ပုံစံ။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်း၍ ဦးသိဒ္ဓိပင် ဆောင်းကို

ကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောရက်မဆိုရက် ဖြစ်နေ၏။

“အခြေခံ လစာအနေနဲ့ကတော့ လောလောဆယ် သုံးသိန်းက နေမယ်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး အလုပ်တော်ရင်တော်သလို တိုးမြှင့်ခံစား ခွင့်ပေးမယ်။ ငွေလိုရင် ကြိုထုတ်ပေးမယ်။ စားစရိတ်ငြိမ်း၊ အဝတ်အစား စရိတ် ဘာတစ်ခုမှ ပူစရာမလိုဘူး။ ကုမ္ပဏီကပဲ တာဝန်ယူတယ်”

ဦးသိဒ္ဓိစကားအဆုံးမှာ ဆောင်းက သူ့နားသူ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဦးသိဒ္ဓိမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ လူကြီးက ဆောင်းကို မကြည့်၊ စားပွဲပေါ် အထပ်လိုက်ရောက်နေသည့် စာရင်းစာအုပ်တွေ၊ ဖိုင်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စစ်ဆေးနေ၏။

“ကြိုပို့တာဝန်ကို ကုမ္ပဏီကားနဲ့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေး မယ်။ ဒါဆိုဖြစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖြစ်ပါတယ်”

ဆောင်းထံမှ ပထမဆုံး ထွက်လာသောအသံဖြစ်၍ ဦးသိဒ္ဓိက ဆောင်းရှေ့ကို စာချုပ်တစ်ခု တွန်းပို့လိုက်သည်။

“သဘောတူရင် ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ အနည်းဆုံး ကုမ္ပဏီ မှာ ခြောက်လလုပ်ရမယ်။ မလုပ်နိုင်ရင် ငွေပြန်လျှော်ရမယ်”

ဆောင်းက သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် စာချုပ်ပါ အချက်အလက် တွေကို သေချာဖတ်သည်။ သူ့ဌေးသွားရာနောက် လိုက်ရမည်တဲ့ ရတယ်။

နောက်က ကွင်းစကွင်းပိတ်လုပ်ပြီး ဆောင်းက သူလိုချင်တာတွေ ထပ်ဖြည့်ရေးသည်။ ရုံးချိန်အတွင်းသာ သူ့ဌေးသွားရာနောက် လိုက် ပါတာဝန်ထမ်းဆောင်မည်ဟု ရေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်ထ

သူဌေးအတွက် ရုံးတာဝန်ဝတ္တရားများအပြင် လိုအပ်ပါက သူ့ဌေး၏ ခွဲလှီးရေးကိစ္စအချို့တွင် လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု ရေး ဆားသည်။ ထိုနေရာမှာ ဆောင်းက ထိုသို့ကူညီပေးရသည့်အတွက် အချိန်၊ နာရီ၊ စက္ကန့်အလိုက် အပိုငွေ ထပ်ဆောင်းပေးရမည်ဟု ဖြည့် ရေးသည်။

နံပါတ်သုံးအချက်ကတော့ ရုံးချိန်ပျက်ကွက်ခွင့် မရှိရ။ ပျက်ကွက် ခဲ့ပါက လစာအတွင်းမှ ပျက်ကွက်သည့် ရက်အလိုက် အကျိုးခံစား ခွင့်ငွေကို ဖြတ်တောက်ခံရမည်ဟု ပါရှိသည်။ ဒါကိုတော့ ဆောင်း ဆက်က ဘာတစ်ခုမှ ကန့်ကွက်စရာမရှိ၍ ဤအလုပ်ကို လက်ခံ ကြောင်း ဆောင်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

“ရပြီ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်စဆင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးသိဒ္ဓိကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ဆောင်းစိတ်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ အလုပ်ကို ဆောင်း လက်ခံလိုက်ရတာလဲ။

“အဆင်ပြေလား ဆောင်း”

“အင်း... ပြေပါတယ်”

အနားရောက်လာသည့် ကျော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဆောင်း ဖြေသံ က သိပ်မကြည်လင်။ မျက်နှာကလည်း မှန်နေ၍ ကျော်ကြီးက ဆောင်း အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းကို နှုတ်ဆက်ရာမှ နေရာက အသာ ဆစ်ထွက်သွားသည်။

ဆောင်းမှာသာ ဒီအချိန် အိမ်ရောက်နေမည့် မိတ္တူ ဒေါ်ခင်မိုးမေ

နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ခြေထောက်ဒဏ်ရာ သက်သာပါသည်ဆိုသော စကားနှင့် သူအိမ်ပြန်
လာတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်း အဖေ့ကို ဖုန်းဆက်သည်။ အဖေက
ဘာမှမပြော။ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဖုန်းဆက်လွန်းမကဆက်တော့ အဖေက
မင်းသဘောဆိုပြီး ဖုန်းချသည်။ ဆောင်း မကျေနပ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်မျိုးမေ
ဆိုတာ အဖေချစ်လို့ အဖေယူထားသည့် မိန်းမဆိုတော့ ဘာမှထပ်ပြော
မနေတော့။

အဖေက ဒီနေ့ ခင်မျိုးမေ အိမ်ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာပြောပြီး
သတင်းစာကြည့်မပျက်သလို ဆောင်းကလည်း ဘာမှမဖြစ်သည့် စတိုင်း
နှင့် ကျော်ကြီးနောက် လိုက်ခဲ့သည်။ အလုပ်တော့ရသည်။ လစာလည်း
ကောင်းသည်။ တခြားအခွင့်အရေးတွေလည်း သဘောကျပေမယ့်
အလုပ်ရှင်က စောမညတို့ မိသားစုပိုင်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်လုပ်ရမှာက စောမည ဦးလေးနဲ့ဆိုပေမယ့် စောမညဆို
သည့် တူနဲ့လည်း ပတ်သက်နေသည်။ ဒီလူ ဆောင်းနဲ့တည့်တာလည်း
မဟုတ်။ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်စကားများနေကြသည်။ ပြဿနာက
စောမည အကြည့်၊ အပြောတွေကို ဆောင်းမုန်းသည်။ ကြည့်မရ။
ဒီလူနဲ့ ဝေးဝေးနေချင်ပါသည်ဆိုမှ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာ
သည့် ကံကြမ္မာက ဆောင်းကို စိတ်ညစ်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အကြွေး
လည်း အခုထိ မဆပ်ရသေး။ ဒီအလုပ်ရပြီဆိုတော့ စောမညအကြွေး
တွေကို ဆောင်းလခထဲက ဆပ်ခွင့်ရတော့မည်။ အရေးကြီးတာက
သူ့အကြွေး ကျေအောင်ဆပ်ဖို့ဖြစ်သည်။

တခြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရှာပေမယ့် ဆောင်းလိုချင်သည့်

လစာနှင့် လုပ်ရမည့်အလုပ်၊ ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ်ပြန်နုတ်လိုက်တော့
အဆင်မပြေတာနှင့် မလုပ်ဖြစ်။

အို... သူနဲ့တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ခပ်တည့်တည့်လုပ်နေလိုက်
ယုံပေါ့။ ဒါအပြင်မရှိ။ ဦးသိဒ္ဓိကလည်း ဆောင်းအပေါ်မှာ သဘော
ကောင်းပြနေတာကိုလည်း အလွန်အလုပ်ရွေးသော ဆောင်းလိုလူကမှ
ဒီအလုပ်မလုပ်လျှင် တခြားလည်း လုပ်စရာမရှိ။ စောမည ဆောင်းကို
ပြဿနာလာရှာလိုက်တော့ ဆောင်းဆီက လက်သီးဆုတွေပဲရမှာ
သေချာသည်။ ဆောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတော့ စောမည
ဆိုတဲ့လူသိရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဆောင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စေမည့် စကားတွေ ပြောရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့်
ဆောင်း ထောင့်မျိုးအကွယ်က လှမ်းအထွက်...

“ဘုတ်”

“အင့်”

“အာ... ဆောရီး”

လူတစ်ယောက်နှင့် ဆောင်း ဝင်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆောင်း
နှင့် ဝင်တိုက်မိသူကို ဆောင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ အသက်ငါးဆယ်
ကျော်အရွယ်၊ ချောမောလှပသည့် အန်တီတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“ဆောရီး... အန်တီ၊ ဆောင်း မမြင်လိုက်လို့ပါ”

“ရပါတယ် သားရယ်၊ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း အတွေးလွန်
လာလို့ပါ”

မျက်နှာတွင် အေးငြိမ်းလှပစွာ ကျက်သရေရှိသူ။ စကား ပြော
တော့လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတွေနှင့် ဆောင်းမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်

မြပုလဲသွယ်

ဆောင်းရင်ထဲ
သဘောကျစိတ်နှင့် ချစ်သွားမိသည်။

“ဆောင်းကို ခွင့်ပြုပါ အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဆောင်းမျက်နှာလေးကို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် အံ့သြသလို စိတ်ဝင်
စားသလို ကြည့်နေသည့် အန်တီကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ကျောခိုင်းလိုက်
သည်။ ဆောင်း ဦးခေါင်းထဲမှာက စောမညနှင့် သူလုပ်ရမည့်အလုပ်
အကြောင်းတွေ့ကာ အတွေးတွေ ချာချာလည်နေ၏။

အခန်း (၁၂)

“ဘာမှ သိပ်တွေးမနေနဲ့ ဆောင်း၊ အလုပ်ကိုအလုပ်လို့ သဘော
ထားလိုက်ရင် ကျန်တာအားလုံး သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊
တခြားကုမ္ပဏီတွေလည်း ဆောင်းရောက်ဖူးတာပဲ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့
သူတို့ဘက်က ပေးနိုင်တဲ့ အလုပ်အနေအထားက လုံးဝတခြားစီ
ချည်းဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဒီအလုပ်က ဆောင်း လုပ်ချင်ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံနဲ့
တစ်ထပ်တည်း မဟုတ်လား”

“အတွေးမလွဲနဲ့နော် ဆောင်း၊ နောက် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဆောင်း
လုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့လည်း ရချင်မှရမှာ၊ အခုတောင် အိမ်ဘေးနားက
မဝတ်ရည်က သူ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရှာပေးပါဦး ဘာညာနဲ့၊
ဇွတ် အပူကပ်နေတာဗျာ၊ ဆောင်းအလုပ်ထွက်ရင် ဆောင်းနေရာကို
မဝတ်ရည် ချက်ချင်းဝင်လုပ်မှာ၊ အဲဒါယုံ”

ဝေလနှင့် ကျော်ကြီးစကားကြောင့် ဆောင်း နည်းနည်းတော့
တွေဝေသွားသည်။ ဝတ်ရည်ကို ဆောင်းသိသည်။ မိန်းမပုံသဘော

ဝတ်ရည် သတင်းတွေဆိုလည်း ဝေလအမေ အန်တီထွေးပြောလွန်း၍ ဆောင်း နားနှင့်ဆန့်အောင် ကြားဖူးသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ကန္တကလျှ ဝတ်ရည်ပုံစံက မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံတွေနှင့် လိုက်ဖက်သူ အဖြစ် ယောက်ျားတိုင်းက ဝတ်ရည်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ဝတ်ရည်မှာ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိ။ အနေအထိုင် ပီရိသေသပ်လွန်းသူဖြစ်၍ ဝတ်ရည်စိတ်ထဲ ဘာတွေဘယ်လိုရှိလဲဆိုတာ အလွယ်တကူ အကဲခတ်၍လည်း မရနိုင်။ ဝတ်ရည်က ဆောင်းလို ကိစ္စတစ်ခုကို ရှုခနဲ ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲလွယ်တတ်သူမဟုတ်။ ဆောင်းက စိတ်ဆိုးရင် ဆိုးသည့်အတိုင်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မထိန်းနိုင်ပေမယ့် ဝတ်ရည်က ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင်တောင်မှ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသကို အပြုံးဖြင့် ဖုံးကွယ်ရယ်မောတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရည်လှတာ အားလုံးသိသည်။

သို့သော် ဝတ်ရည်အလှက ပြင်ဆင်ခြယ်သထားမှ လှပသော အလှဖြစ်၍ ဆောင်းလို ဘာတစ်ခုမှ မပြင်ဆင်ပဲ သဘာဝအတိုင်းလှသော အလှမျိုးနှင့်တော့ လာယှဉ်၍ မရ။ ဝတ်ရည် အဝင်အထွက် အသွားအလာအများဆုံးက ဝေလတို့အိမ် ဖြစ်သည်။

အိမ်ခြင်းကလည်း သိပ်မဝေး။

ဒီကြားထဲ ဝတ်ရည်က ဝေလကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဝေလကတော့ ဝတ်ရည်ကို ဂရုမစိုက်။ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ဝတ်ရည်ကတော့ ဆောင်းအမြင် အလိုမှာအိမ်ပါ ချွေးမကောင်းဖြစ်အောင် ဝေလအမေ အန်တီထွေးရှေ့မှာ ကြိုးစားပြနေသည်ဟု ထင်သည်။ ဝေလကလွဲပြီး ကျန်မိသားစုဝင်အားလုံးက ဝတ်ရည်ကို သဘော

ကျသည်။ ခင်လည်း ခင်ကြသည်။

ကျော်ကြီးတို့ မော်ကြီးတို့အစ ဆောင်းပြီးလျှင် သူတို့အချစ်ဆုံးက ဝတ်ရည်ပါဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြ၍ ဆောင်းမှာ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်မှန်း မသိ။ ဒေါသတွေ လှိုမ့်ထွက်နေမိတာ ပြန်အမှတ်ရသည်။ အခု ဆောင်းအလုပ် မလုပ်လျှင် ဝတ်ရည်ရမည်ဆိုတော့ ဆောင်းသဘောမကျ။ ဝတ်ရည်အတွက် ဆောင်းနေရာကို ဖယ်မပေးချင်။

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ဆောင်း၊ မင်းလိုကောင်နဲ့ မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်အားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ အဆင်ပြေပြီးသား၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်စမ်းပါ။ ကျန်တာတွေ မေ့ထားလိုက်”

ဝေလက ဆောင်းကို သူရထားသည့်အလုပ်က မထွက်စေချင်၍ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောသည်။ ဆောင်းကို တခြားနေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေတာထက်စာလျှင် စောမညမျက်စိရှေ့မှောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ပိုစိတ်ချသည်။ ပိုပြီး စိတ်သက်သာရာရသည်။ ဆောင်းကို အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးနေသူကြောင့် ဆောင်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်သလို ဘယ်လိုကိစ္စနှင့်မှလည်း ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိ။

“မင်း အလုပ်သွားရင် ငါလိုက်ပို့မယ်”

“ရတယ်၊ မင်းအလုပ်မင်းသွားပါ၊ ဆောင်းလည်း ဆောင်းအလုပ် ဆောင်းလုပ်မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့”

ဆောင်းအလုပ် လုပ်မည်ဆို၍ ဝေလ ကျေနပ်သွားသည်။ ဆောင်းမှာသာ ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကား ပြောထားသည့်လူနှင့် ရှေ့ဆက်သွားရမည့်ခရီးကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာမှ

မတတ်နိုင်။ ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားနေလျှင်ပြီးပြီ။ ကျန်တာတော့ အခြေအနေကြည့် ပြီး စီးစင်ကြည့်ကယ့်သာရှိသည်။

အလုပ်လုပ်မည်။

ပြီးတော့ သူ့အကြွေးဆပ်မည်။

ဒါဆိုပြီးပြီဟု သဘောထားက အလုပ်စလုပ်သည်။ အလုပ်ရှင် ဦးသိန္ဒိက သဘောမဆိုးပါ။ ဆောင်းကို စကားပြောတာကအစ အရင်လို မဟုတ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံ၍ ကျိတ် ကျေးဇူးတင်သည်။ အလုပ်ကလည်းဘာတစ်ခုမှ ပင်ပန်းခက်ခဲတာ မရှိတော့ အလုပ်လုပ်တာ စိတ်ထဲပေါ့ပါးပြီး သက်တောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ဦးသိန္ဒိသွားရာနောက် လိုက်ရသည်။ လိုအပ်တာတွေ လုပ် ပေးရသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားလို ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်း မရှိ။ ဆောင်းကို ကိုယ့်တူ၊ ကိုယ့်သားလေးလိုသာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေရာပေး ၍ ဦးသိန္ဒိကို အရင်လိုမမုန်းတော့။

အလုပ်ထဲမှာ နေပျော်လာသည်။

ဦးသိန္ဒိ ခိုင်းသည့်အလုပ်တွေရော၊ မခိုင်းသည့်အလုပ်တွေပါ ကုလုပ်ပေး၍ ဦးသိန္ဒိက ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးနေသည်။

ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းသတ္တဝါလေးအဖြစ် ပေါင်းသင်းရခက် မည်ထင်ကာ ဦးသိန္ဒိ သဘောမကျခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုကြပြန်တော့လည်း ဆောင်းက မဆိုး။ သူ့အကြိုက်လိုက်ပေါင်းတော့ အားလုံးအဆင်ပြေ နေတာကြည့်ပြီး ဆောင်းကို ပိုနားလည်လာသည်။

စောမညက ဂျပန်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားနေ၍ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ

ရောက်မလာသေး။ ဦးသိန္ဒိကိုတော့ ဆောင်းအခြေအနေ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းမေးသည်။ ဆောင်းအကြောင်းတွေ ဦးသိန္ဒိ ပြောပြသမျှ တစ်လုံးမကျန် သေချာနားထောင်ပြီး ဆောင်းလိမ္မာနေတာကို ကျေနပ် နေသည်။

ဂျပန်မှာ ဦးမြတ်သာတို့သားအဖနှင့် စောမည တွေသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသဘောထားခြင်း အတူတူဆိုတော့ ဦးမြတ်သာတို့ သားအဖနှင့် စောမည ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ကိစ္စအတော်များ များ အတူတူသွားဖြစ် စားဖြစ် လည်ပတ်ဖြစ်သည်။ ဦးမြတ်သာက အစကတည်းက သူ့သမီးယမင်းမြတ်နှင့် စောမညကို သဘောတူ ထားသူဖြစ်၍ ကိစ္စတိုင်းမှာ စောမညနှင့် ယမင်းမြတ် နှစ်ယောက်တည်း သွားဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး သူက အကြောင်းပြချက်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် လူစုခွဲနေရစ်ခဲ့တာ များသည်။

စောမညကို ယမင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောကျနေ၍ စောမည ဘယ်သွားသွား သူက အမြဲလိုက်နေချင်သည်။ ယမင်းမြတ် က လှပါသည်။ စကားပြောလည်း ယဉ်ကျေးချိုသာသလို မိန်းမလည်း ပီသသည်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်တာကအစ အိမ်မှုကိစ္စအဆုံး သူမ မသိတာဘာမှ မရှိ။ ဒီလောက် အလုပ်များ မအားလပ်သည့်ကြားက စောမညကို သူမလက်ရာ မြန်မာထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးဖြစ် အောင် ကျွေးလိုက်သေးသည်။

ဆောင်းနှင့်တော့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ခြေရာကို နင်းနိုင် သူဖြစ်၍ ယမင်းမြတ်က စီးပွားရေးလောကမှာ ကျင်လည်လာသူပီပီ အရာရာကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ လုပ်ရကိုင်ရ ဆုံး

မြတ်ဗုဒ္ဓ 'ယမင်းမြတ်၏ကုမ္ပဏီက အောင်မြင်သည်။ စောမညနှင့် နှစ်ဆောက်အတူ လက်တွဲလုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ပြောစရာမရှိ။ လနှင့်နေ ခြင်းရွှေကဲ့သို့ လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်မှာ သေချာပေမယ့် စောမညက ယမင်းမြတ်ဆိုသည့် မိန်းမလေးကို စိတ်မဝင်စား။

သူ့အာရုံက ယမင်းမြတ်ထဲမှာ မရှိ။

ဆူအပေါ် ဘယ်သောအခါမှ ကြည်သာခြင်း မရှိ။ အမြဲရန်လို နေတတ်သော ချစ်စရာအလှပိုင်ရှင် ဆောင်းထဲမှာ သူ့အချစ်တွေ အားလုံး စုပုံရောက်ရှိနေ၏။ ယမင်းမြတ်က ဆောင်းထက် အသက် လည်းကြီးသည်။ အတွေ့အကြုံလည်း ရင့်ကျက်သည်။ ချစ်သူရည်းစာ တွေလည်း အများကြီးရှိသည်။ ဆောင်းလို နနယ်ငယ်ရွယ်သူ မဟုတ်။ ဆောင်းက ရိုးသားသန့်စင်သည်။

ဘယ်လို ကျားသတ္တဝါမှ သူ့အနား ကပ်ခွင့်မပြု။

အချစ်ရေးမှာ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်၍ အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ရွံ့မှန်းခါးသက်နေသူ။ ငွေကို ငွေလိုမြင်သူတွေထဲမှာ ဆောင်းမပါ။ အချစ်သည် ဆောင်းအတွက် ငွေမဟုတ်သလို ငွေသည်လည်း ဆောင်း အတွက် အချစ်မဖြစ်။

စောမည လိုချင်တာလည်း ဒါဖြစ်သည်။

ယမင်းမြတ်အပါအဝင် စောမညတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အတွက် အချက်၊ အနိမ့်အမြင့်၊ ကိန်းဂဏန်းပေါင်းစပ်မှုတွေက သိပ်များသည်။ အရေးမပါလှသည့် အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ဘယ်သူမှ သိပ်စိတ်မဝင် စားကြ။ သူ့ရပိုင်ခွင့်၊ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်တွေကိုပဲ အပြန်အလှန် စိတ်ဝင် စားကြ တွက်ချက်တတ်ကြသည့် သူတွေပဲရှိသည်။

ဒီလိုပဲ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ချစ်သွားကြတာပဲ ဆိုသည့် စကားက သူတို့လောကမှာ သုံးနှုန်းနေကြစကားဖြစ်သည်။ စောမည ထဲ ထိုသူတွေထဲမှာ မပါ။ ကိုယ်တကယ် မချစ်ပဲနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ရန် စိတ်မကူး။ အခုလို သူ့နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ချစ်ရမယ့် သူရှိနေတော့ ပိုဆိုးသည်။

ယမင်းမြတ်ကို သူ့အနား အကပ်မခံတော့။

ယမင်းမြတ်က လိုက်သူ။ စောမညက ပြေးသူဖြစ်သည်။ လူ့ စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းသည်။ ကိုယ့်ကိုသဲသဲလှုပ် စိတ်ဝင်စား သူတွေချည်း တွေ့နေရ၍လားမသိ။ ထိုလူမျိုးကို စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ့် တို့ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုထားပြီး စိတ်မဝင်စားသလို အရေးမစိုက် သလို နေပြတတ်သူကိုမှ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ ပိုပြီး လိုချင် တတ်ကြသည်။

ယခုကိစ္စမှာလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။ ယမင်းမြတ်က သူ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားသည့် ဂရုမစိုက်သည့် စောမညကို တခြားဘယ်သူ နှင့်မှ မတူသော စိတ်ဝင်စားမှုမျိုးနှင့် စိတ်ဝင်စားလာရုံမက ယောက်ျား ဦးစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော စောမညက သူ ဘယ်လိုအခွင့်အရေး ဆေးပေး ဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေးမယူဘဲ လူကြီးလုံကောင်းတစ်ယောက် လို ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နှင့် ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံသည့်အတွက် စောမည အပေါ် ပိုပြီးအထင်ကြီးစိတ်နှင့် လေးစားလာရာမှ စောမညကို လိုက်လံသော ချစ်ခြင်းနှစ်နှစ်ကာကာ စွဲလမ်းစိတ်ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စောမညလို သူမကို ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူဘဲ မဆက်ဆံဘူးပါ။ ရသည့်အခွင့်အရေးကို အမိအရ အသုံးပြု

တတ်ကြသည့် ယောက်ျားတွေနဲ့ချည်း တွေ့လာရ၍လည်း စောမည အပေါ် အခုလိုအထင်ကြီးမိရာမှ ချစ်မိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ယမင်းမြတ် ခုံစမ်းသိရသလောက် စောမညမှာ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိသေး။ သူမဘက်က ကြိုးစားလျှင် စောမညအချစ်ကို ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ချ ယုံကြည်နေ၏။

စောမညမှာ ဆောင်းရှိနေမှန်း မသိ။ သူမမှာရှိသမျှ မိန်းမတို့ မာယာကို အစွမ်းကုန်အသုံးချဖို့သာ ကြိုးစားနေသည်။ စောမညနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် တရင်းတနှီးဖြစ်အောင် ပူးပူးကပ်ကပ် နီးနီး စပ်စပ်နေသည်။ စောမညအကြိုက်တွေကို ခုံစမ်းသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ လူကို ရူးစေသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

သူမ ဘာလုပ်လုပ် စောမညက စိတ်မဝင်စား။

သတိပင်မထားမိတော့ ယမင်းမြတ်ရင်ထဲ အခံရခက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲကလည်း မခံချင်စိတ်လေး ဖြစ်လာသည်။ ယမင်းမြတ် အလှမှာ ယောက်ျားတိုင်း ဒူးထောက်တတ်ကြသည်။ စောမညဆိုသည့် ယောက်ျားက ဘာသားနဲ့ထုထားတာလည်းဆိုသည့် အတွေးနှင့် မာန စိတ်လေးရုန်းကြွလာတော့ ပိုဆိုးသည်။ သူမအပေါ်မှာ အလွန်အေးစက်သည့် အမူအယာနှင့် စိတ်မဝင်စားသလိုနေတတ်သော စောမည ရင်ကို လှုပ်ရှားသွားအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကိုင်လှုပ်ပစ်ချင်လာသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း သံသယတစ်မျိုးဖြစ်လာ၏။ ယမင်းမြတ်စိတ်ထဲက သံသယ တခြားမဟုတ်။ မိန်းမတွေနှင့် ကင်းရှင်းပြတ်သားစွာ နေတတ်သော တချို့တချို့သော ယောက်ျားတွေ နေထိုင်ပြုမူလေ့ရှိသည့်

အမူအကျင့်တစ်ခု စောမညမှာများ ရှိနေသလားဆိုသည့် အတွေး သံသယဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးသံသယက ဤမျှချောမောလှပသော တည်ငြိမ်ခန့်ညားသည့် ယောက်ျားက မိန်းမကိစ္စ စိတ်မဝင်စားလျှင် သူ စိတ်ဝင်စားတာက ယောက်ျားချင်းများ စိတ်ဝင်စားနေသည်လားဆိုသည့် သံသယအတွေး ဖြစ်သည်။

“စော”

“ပြော”

“မြတ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ယမင်းမြတ်အမေးကြောင့် စောမညက သူမကို မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ယမင်းမြတ်က တဖွဲဖွဲကျနေသော နှင်းလွှာထူနှင့်အပြိုင် လှနေတာကြည့်ပြီး သူ သက်ခြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အမြင်ကို ပြောရမလား”

“အင်း”

ယမင်းမြတ်က စောမညမျက်နှာကို အလှဆုံးအပြုံးအတောက်ပ အမျိုးလှဆုံး အကြည့်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပုံကအစ လှလှပပ။ စောမည နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ယမင်းမြတ် အခုလို လှပနေပုံ၊ ချစ်စရာကြိုက်စရာကောင်းအောင် အခွင့်အရေးအမျိုးမျိုး ပေးနေပုံကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲနိုင်မခွာရက်အောင် ငြိနေမှာ သေချာသည်။ အခုဟာက စောမညကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ ယမင်းမြတ် လှတာ၊ ချောတာကို စိတ်မဝင်စား။ သူမပေးသည့် အခွင့်အရေးတွေက သူ့လို လူအတွက် ဘာမှမထူးခြားပဲ ဖြစ်နေ၏။

စောမညကိုယ်တိုင် အာသဝေါကုန်ခမ်းနေသော ရဟန္တာဖြစ်နေ၍ မဟုတ်သလို ယမင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျ၍လည်း မဟုတ်ပါ။

“ကိုယ့်အမြင်ကို ပြောရရင် ယမင်းသိပ်လှနေတယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ယမင်းမြတ်က ဖြူးကြွလှပစွာ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး စောမညမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း စောက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပကို ခံစားတတ်သားပဲ”

ယမင်းမြတ်အသံက ခနဲတဲ့တဲ့။

သူမလှနေတာသိရက်နဲ့ စိတ်မဝင်စားသလို ဂရုမစိုက်သလို လုပ်နေသည့် စောမညကို တမင် ကလိလိုက်မှန်းသိ၍ သူမစကားကို နားလည်စွာ စောမညနှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး ယမင်းရယ်၊ လူသားတိုင်းခံစားတတ် တဲ့ နှလုံးသားရှိကြပါတယ်”

“စောကတော့ တခြားသူတွေနဲ့ မတူပါဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မိန်းမတွေအပေါ် ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ တမင်ဂရုမစိုက်သလို နေပြတာလား၊ တကယ်ပဲ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတာလားဆိုတာ စောကိုယ်စော သိမှာပေါ့”

“ယမင်းထင်လို့ပါ”

“ကိုယ် မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဂရုလည်း စိုက်တယ်၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်ရမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ဆို ပိုပြီးတောင် ဂရုစိုက်သေးတယ်”

စောမည စကားအဓိပ္ပာယ်က ဆောင်းကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သော် လည်း ယမင်းမြတ်မှာ ဒါကို မသိ။ စောမညက မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင် စားပါသည်။ ဂရုစိုက်ပါသည်ဆိုသည့် စကားအပေါ်မှာ အတော်လေး ကျေနပ်သွားသည်။ စောမည၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပေါ် သူမမျှော်လင့် ချက်လေးလျော့ချတော့မလို ဖြစ်လာရာက တစ်ဖန်ပြန်အားတက်လာကာ စောမညမျက်နှာကို ချစ်ရည်ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“စောချစ်သူ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“နောက်တော့ သိရမှာပါ၊ ကြုံရင် ယမင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

စောမညစကားကြောင့် ယမင်းရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ချော်လင့်ချက်လေး ပြိုကွဲသွား၏။

“စောချစ်သူဖြစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးက သိပ်ကံကောင်းသူဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲထင်ပါတယ်”

စောမညလို လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ရရှိသော ဆောင်းအတွက် အချစ်ရေးကံကောင်းမှာ သေချာသည်။ မေတ္တာစစ်ဖြင့် အေးအပ်သော ချစ်ခြင်းက ဆောင်းကို ပျော်ရွှင်စေလိမ့်မည်။

သူ ရန်ကုန်ကိုပြန်တော့ ယမင်းမြတ်လည်း အတူပါလာသည်။

စောမညက ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့မြင်လိုစိတ်ပြင်းပြနေချိန်မှာ ယမင်းမြတ်ကလည်း စောမညထံမှ အချစ်နှင့် စောမညကို ဘယ်လိုနည်းသုံး၍ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်မလဲဆိုတာ တွေးလာသည်။ လေဆိပ်မှာ စောမညနှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲချိန် ယမင်းမြတ်ရင်ထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးသော ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိသည်။

ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သော စောမညလိုယောက်ျားကိုမှ ယမင်းမြတ်နှလုံးသားက လှိုက်လှဲမြတ်နိုးစိတ်နှင့် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိသွား၍ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဆောင်း”

“ဟင်... ဦးစောမည”

မမျှော်လင့်ဘဲ စောမညကို သူမနှင့် နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် ဆောင်း လန့်သွားသလို မျက်နှာလည်း ပျက်သွားသည်။ ဆောင်းနှင့် ရန်ဖြစ်စကားများပြီးကတည်းက စောမညနှင့်ဆောင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ အခုမှ ဆောင်းရှေ့ကို သွားခနဲ ရောက်လာ၍ ဆောင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလူနဲ့ ဆောင်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်။ ဒီလူနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်ပြေးသွားချင်သည်။

သို့သော် ဆောင်း စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်၍ မဖြစ်။ သူမ မျက်စိရှေ့ တည့်တည့်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့် စောမညမျက်နှာကို အလိုဓာတ်ဖြင့် ဒေါသစိတ်လေးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဆောင်းဆီ လာတာ”

“ဘာဗျာ”

“ခင်ဗျားကို ဆောင်းဆီမလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

ဆောင်းအသံက ဒေါသနှင့်မာဆတ်နေသည်။

စောမညက ဆောင်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားသံ၊ ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း တို့ဖြင့် လွှမ်းနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ငေးရင်း ဆောင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေပုံလေးကို သဘောကျနေမိသည်။

“ကိုယ်ကလည်း ဆောင်းဆီလာမှာပဲလို့ ပြောထားတာ ဆောင်း မေ့သွားပြီလား”

“ခင်ဗျား ဆောင်းကိုပြဿနာ လာမရှာနဲ့နော်၊ ဆောင်းဘာသာ ဆောင်း အေးအေးနေချင်တယ်”

“ဆောင်းကို ကိုယ်က အပူတွေပေးနေလို့လား”

“တော်ပြီဗျာ၊ စကားတွေ အပိုထပ်မပြောနဲ့၊ လာရင်းကိစ္စ ဘာလဲဆိုတာပြောပြီး ဆောင်း အိမ်ရှေ့က အခုပြန်”

အိမ်ထဲမှာ အဖေ ရှိသည်။

မိတွေးတော် ခင်မျိုးမေ ရှိသည်။ စောမညကို မြင်တွေ့ပြီး ပြောစရာစကားပေ့ရှိလာမှာကို ဆောင်း မကြိုက်။ အဖေက ဆောင်းကို စောမညနှင့် သဘောတူကြောင်း သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားတော့ ပိုဆိုးသည်။ စောမညအခုလို ဆောင်းအိမ်ရှေ့ ရောက်နေတာသိရင် ဆောင်းကို ဘာတွေ ထပ်နားချစည်းရုံးဦးမည် မသိ။

“ကိုယ်နဲ့ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းလိုက်ခဲ့ပါလား၊ တစ်နေရာမှာ

စကားပြောရအောင်”

“ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားနောက် ဆောင်းက လိုက်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်မှာ ဆောင်းကို ပြောစရာစကားတွေက အများကြီးကွ”

“ခင်ဗျားပြောတိုင်း ဆောင်းက နားထောင်ရမှာလား”

“ထောင်သင့်ရင် ထောင်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ်နဲ့ဆောင်း နှစ်ယောက် တည်း ပြောရမယ့်စကားတွေကို တခြားလူတွေရှေ့မှာ ကိုယ်မပြောချင် ဘူး”

“မပြောချင်လည်း မပြောနဲ့ဗျာ”

“ဆောင်းကတော့ သွားပြီ”

“ဆောင်း”

စောမညခေါ်ပေမယ့် ဆောင်းက လှည့်မကြည့်။

စောမညကို ကျောခိုင်းပြီး နေရာက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၍ မနက်ခင်းနဲ့အပြိုင် လှချင်တိုင်းလှနေသော ဆောင်းကိုကြည့်ကာ စောမည ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကားနှင့် ဆောင်းနောက်ကို လိုက် ခဲ့သည်။

“ဆောင်း”

ဆောင်းအမည်ကို ခေါ်ပေမယ့် ဆောင်းက ဂရုမစိုက်။ သူလို လူတစ်ယောက်ကို အခုလိုပုံစံနှင့် ဆက်ဆံရဲသည့် မိန်းကလေးမှာ စောမညဘဝမှာ ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ဆောင်းက တခြား မိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်တော့ သူဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ ဂရုစိုက် နေမှာမဟုတ်တာကိုလည်း စောမည သိသည်။

သူ သဘောကျတာလည်း ဒါဖြစ်သည်။

ငွေတွေဝုဏ်တွေမက်ပြီး သူ့နား နည်းအမျိုးမျိုးသုံးရောက်လာ သည့် မိန်းမတွေကို စောမည ကြည့်မရခဲ့သမျှ အခုတော့ စောမည ဝဋ်လည်ရမည့်အလှည့် ဖြစ်သည်။ ကားနှင့် ဆောင်းနောက်ကို လိုက်နေ သူနှင့် ထိုကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားနေသည့် ဆောင်းတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိသိသာသာရော၊ မသိမသာပါ ဝိုင်းကြည့်လာတော့ ဆောင်းမျက်နှာ နီရဲခက်ထန်လာသည်။

ဒီလူလုပ်နေပုံနဲ့ ဆောင်းပဲ အရှက်ရတော့မည်။

“ဟိတ်... ဆောင်း”

ဒီတစ်ခါ ဆောင်းကို လှမ်းခေါ်သည့်သူက စောမည မဟုတ်။ ဝေလဖြစ်နေ၍ သူ့နားရောက်လာသည့် ဝေလကိုကြည့်ပြီး ဆောင်း ခြေအစုံကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းရပ်သည်နှင့် စောမညကလည်း သူ့ကားကို ဆောင်းနားမှာ ကျီးခနဲ ကပ်ရပ်လိုက်၍ ဆောင်းရင်ထဲ ဒေါသမုန်တိုင်း ထန်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ ဦးစောမည၊ ဆောင်းကို လူအထင် သေးအောင် လုပ်ပြနေတာလား”

“ကိုယ်က ဆောင်းကို လူအထင်ကြီးစေချင်တာပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ”

“ဆောင်း... ဒေါသကိုထိန်းလေ၊ ဟိုမှာ မင်းတို့ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာမြင်လား”

ဝေလက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည်။

“ကိုစောမည ဆောင်းဆီကို လာတာလား”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့်စောမညကို ဝေလက နှုတ်ဆက်

သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုဝေလရော ဘယ်လဲ”

စောမညက ဟန်မပျက် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ရုံးသွားတော့မလို့ပါ”

“လမ်းကြိုသားပဲ၊ ကျွန်တော်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျား ရုံးအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဆောင်းလည်း ရုံးသွားမှာမဟုတ်လား၊ ကားပေါ်တက်လေ”

ဒီတစ်ခါတော့ စောမညက ခေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဝေလက ဦးဆောင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍ ဆောင်းမျက်လုံးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဝေလမျက်နှာကို စူးစနဲစိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းဘာသာ လိုက်ချင်လိုက်သွား ဝေလ၊ ဆောင်းကို လာ မခေါ်နဲ့”

“မင်း ဒီထက်ပိုပြီး အရှက်ကွဲချင်လို့လား ဆောင်း၊ ဟိုရှေ့က ဆိုင်မှာ ဒေါ်အေးမတို့အဖွဲ့ တို့ကို ကြည့်နေတာမြင်လား၊ ဒီမိန်းမပါးစပ် ကြီးက ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲဆိုတာ သိရက်သားနဲ့”

“လာ... ငါနဲ့အတူ ဣန္ဒြေမပျက် ကိုစောမညကားပေါ်တက် လိုက်၊ ဒါဆို မင်းကို ရစရာမရှိအောင် ပြောကြမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေ သူ့အလိုလို ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဆောင်း မလိုက်ဘူး ဝေလ”

“လာစမ်းပါ၊ နောက်မှာ ငါ့ကို မင်းကျေးဇူးတင်နေရမယ်၊ ကားပေါ်တက်”

“ဝေလ... မင်း”

ဆောင်းစကားကို ဝေလက ဂရုမစိုက်။ ပြောပြောဆိုဆို တွန်းတွန်း တိုက်တိုက်နှင့် ဆောင်းကိုယ်လေးကို စောမညကားပေါ် တက်ခိုင်းနေ၍ ဆောင်းလည်း ငြင်းမရ ပြောမရသည့်အတူ ဝေလနှင့် စောမည ကားပေါ် မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်သွားသည်။

“သင့်ခံယူ... ဝေလ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ကူညီသင့်တာ ကူညီရမှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းက ဆောင်းကို ကူညီသလိုလိုနဲ့ ဒီလူကိုကူညီတာပေါ့ ဟုတ်လားဝေလ”

“နေဦး၊ ငါ ရှင်းပြမယ်”

“ဘာမှ ရှင်းမပြနဲ့၊ မင်းလည်း အလိုတူ အလိုပါပဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားကားကို အခုရပ်ဗျာ၊ ပြောမရရင် ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ”

ဆောင်းက ဇွတ်တရွတ်သမားပီပီ ကားကိုဇွတ်ရစ်ခိုင်းနေပေမယ့် စောမည သူ့ကားကို မရပ်။ ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဆောင်းကိုနောက် ကြည့်မှန်ထဲက ခိုးကြည့်ရင်း ဆောင်းနှင့်သူ့ကြားက ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

“ကားကို ရပ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဆောင်း... မင်း ဒီလိုဇွတ်မပြောနဲ့နော်၊ ကိုစောမညကို ဘယ်လောက် အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

“အဲမှာ၊ ဆောင်းက ဘာကိုအားနာရမှာလဲ၊ အားနာရအောင် သူက ဆောင်းအဘလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်းချစ်သူ”

“အာ...”

“ဟာ...”

“ကိုယ် ဆောင်းကိုချစ်တယ်”

“အာ... ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ဝေလတို့ စကားစစ်ပွဲကြားကို စောမညက ဝင်ပြောလိုက်၍ ဝေလ မျက်နှာ ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွားသလို ဆောင်း မျက်နှာလေး မှာလည်း ဝေလ ရှေ့ထားပြီး အရှက်မရှိ ပြောချလိုက်သော စောမည စကားကြောင့် မျက်နှာလေးနီရဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူကြီး ဖြစ်သွား သည်။

“ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ဝေလ၊ ကိုယ်ဆောင်းကို တကယ်မေတ္တာအစစ်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေတာ ဆောင်းသူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ ဝေလကိုလည်း သိစေချင်လို့ပါ”

“ကိုယ် ဆောင်းကို ချစ်တယ် ဝေလ”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားနော် ဦးစောမည”

“ကိုယ်အမှန်တွေ ပြောနေတာ ဆောင်း၊ ကိုယ်ဆောင်းကို ချစ်တယ်၊ ဆောင်း ခွင့်ပြုရင် ဆောင်းကို လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရမ်း လက်ထပ်ယူမယ်”

“တော်တော့လို့ဆိုနေ၊ ခင်ဗျားနော်”

“ကိုယ် ဆောင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ဝေလထို”

သိစေချင်လို့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ကိုစောမည”

“မင်းက ဘာသိတာလဲ ဝေလ”

“ဟ... ကိုစောမညက ဆောင်းဆိုတဲ့မင်းကို တကယ့်မေတ္တာ စစ်နဲ့ ချစ်တာကို သိတယ်လို့ ပြောတာကွ”

“အဲဒီလောက် သိနေရင် သူ့နောက်ကို မင်းလိုက်သွား ဝေလ”

“အေး... သူ့ခေါ်ရင် ငါလိုက်သွားတာ ကြာလှပြီ၊ ကိုစောမည က ငါ့ကို မခေါ်ဘူး၊ သူ့ခေါ်ချင်တာ မင်းကို”

“ဟာ... ဝေလ”

“မင်းကပါ ဆောင်းကို ဒီလိုစကားတွေ ပြောစရာလား”

“ကဲကွာ”

“ကဲ... ကဲ”

“အမယ်လေးဗျာ၊ လုပ်ပါဦး ကိုစောမည၊ ဒီမှာ ဆောင်း ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေတယ်”

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ အတူထိုင်နေရာက ဆောင်း ဆက် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဝေလ လက်မောင်းရင်းကို လက်သီးနှင့် အဆက် မပြတ် ထိုးကြိတ်လိုက်၍ ဝေလမှာ ဆောင်း လက်သီးဒဏ်ကို လက်နှစ်ဖက်ကာရင်း တကယ်နာတာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် စောမည အမည်ကို တအားအော်လိုက်မှ ဆောင်း ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်း... မလုပ်နဲ့လေ”

“လုပ်တယ်ဗျာ၊ လုပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှဝင်ပြောစရာမလို ဘူး”

“ကဲ... ကဲ”

“ကိုစောမည လုပ်ပါဦးဗျာ”

“ဆောင်း”

စောမညက ဆောင်းအမည်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆောင်းက ဂရုမစိုက်။ စောမညကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေမိသလို ဝေလကိုလည်း ဟိုလူ့ဘက် ပါရပါမလားဟု စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လျက် သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“ကွီး”

နောက်ဆုံး လူရှင်းသည့်နေရာမှာ စောမည သူ့ကားကို ထိုးရပ် လိုက်သည်။

“တော်ပြီဆောင်း၊ ဝေလကို နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မလုပ်နဲ့ တော့”

“ကြည့်ပါဦး ကိုစောမညရယ်၊ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြီး သွေးတွေ ထွက်ကုန်ပြီ”

“နောက်ဆို သေအောင်ကို သတ်ပစ်မှာ”

စောမညကို သွားတိုင်တည်နေ၍ ဆောင်းက ဝေလကို အမြင် ကပ်ကပ်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့လား... ကိုစောမည၊ ဆောင်းဆိုတဲ့သတ္တဝါက သွေးဆိုး ဝါတယ်ဗျာ၊ သူ့လက်ချက်နဲ့ ဒီလောက်ဒဏ်ရာရတာကို သနားရမှန်း သိဘူး”

ဝေလအသံက ညောင်နာနာ။

သွေးစွန်းပေနေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို အမေ ထည့်ပေးလိုက်သည့်

လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း ဒေါသမျက်နှာနှင့် တင်းမာနေသော ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ဆောင်းက သူ့ကို မကြည့်။

“ဆောင်းကိုယ်စား ကိုယ်ကပ် ဝေလကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဆောင်းက သူမရှေ့က ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံးကို မကြည့်။ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကားတံခါးကို ဝှန်ခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး စောမညကားပေါ်က ဆင်းသည်။

“ဆောင်း”

စောမညက လှမ်းခေါ်ရင်း ဆောင်းနောက်ကို လိုက်သွားသည်။

“ဆောင်း... နေဦးလေ”

“ခင်ဗျား ဆောင်းနောက်ကို လိုက်မလာနဲ့နော်”

ဆောင်းက နေရာမှာရပ်ပြီး စောမညကို ဒေါသနှင့်ရှုနေသည်။ သူ့ကြောင့် ဝေလကိုလက်သီးနှင့် ထိုးမိတာ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို ဝေလမှာ ဘာအပြစ်မှရှိတာ မဟုတ်။ ဆောင်းကိုကူညီရင်း စောမည ကြောင့် အခုလို အနာတရဖြစ်ရတာဖြစ်သည့်အတွက် စောမညကို ပိုမုန်းမိသည်။

“ကိုယ့်ကို ဆောင်း လက်ထပ်ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဆောင်းအချစ်ကို ရဖို့ဆိုရင် ကိုယ်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ကိုယ့်ကို ဆောင်းလက်ထပ်ပါ”

“ကိုယ် ဆောင်းကို သိပ်ချစ်နေပြီ”

“သိပ်ချစ်နေရင် လဲသေလိုက်”

“ခင်ဗျားကို ဆောင်းဘယ်တော့မှ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ် ဘူး၊ အိပ်မက်တွေ လာမက်မနေနဲ့”

ဒေါသနှင့် ဆောင်းပြောလိုက်သည့် စကားကိုသူက နာကျင်ဟန် မပြ။ ဆောင်းမျက်နှာကို မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူပြော ချင်တာကိုပဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်ပြောတဲ့စကား ဆောင်းနားမထောင်ရင် တခြားနည်းကို ကိုယ်သုံးသင့်သုံးရမှာပဲ”

“ဘာလဲ၊ ဆောင်း အဖေဆီကို သွားပြောမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်းကို ခိုးပြေးမလို့”

“သေလိုက်”

“ဆောင်း”

ဆောင်းက စောမညကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမနား ထိုးရပ်လာသည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် အပြေးအလွှားတက်သွား၍ ကား လည်း ထွက်သွားသည်။ စောမညမှာသာ ဆောင်းလုပ်သွားပုံကို အသည်းယားစိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ဆောင်းစီးသွားသည့် ဘတ်စ် ကားကြီးကိုကြည့်ကာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုစောမည”

“ဪ... ဝေလ”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝေလက စောမည မျက်နှာကို ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရ၍ သူ ရက်အမ်းအမ်း ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်းက တကယ်ဆိုတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လုံးဝအသိ

အမှတ်မပြုဘူး”

အနားရောက်နေသည့် ဝေလကိုတိုင်တည်သလို စောမညပြောလိုက်တော့ ဝေလက ပြုံးသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ဆောင်းကိုချည်း အပြစ်တင်လို့ မရဘူး ကိုစောမည၊ အချစ်ရေးဆိုတာ ဆောင်းဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာလို့ ဆောင်းက ထင်နေတာ၊ တကယ်လည်း ဆောင်းဘဝ သိပ်ကို ရှိသား အပြစ်ကင်းစင်တဲ့သူပါဗျာ၊ သူ့ဘဝမှာ သူရယ် သူ့အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရယ်ပါရှိတာ”

“ဆောင်းမှာ တခြားချစ်မယ့် သူစိမ်းမရှိဘူး၊ ရှိလည်း သူလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းက သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို့ ခံယူထားတာ”

“ဒါပေမယ့် ဆောင်းက ယောက်ျားလေးမှမဟုတ်ပါဗျာ၊ သူဖြစ်စေချင်သလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဆောင်းဆိုတာ သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ထိုစကားကို စောမညက ဝေလကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေလကလည်း စောမညပြောစကားကို လက်ခံပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်းဆိုသည့် မိန်းမလေးကို မပြောရက် မဆိုရက်။ သူ့ဘဝထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်အောင် နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်ခြင်းနဲ့ ခဲ့ရသေးတာပဲ။

သိပ်လှသည့်ဆောင်းကို စောမညလို လူတစ်ယောက်က တားမနိုင်ဆီးမရ အချစ်တွေနဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ မငဲ့ကွက်မထောက်ထားနိုင်အောင် ဆောင်းအချစ်ကို ရယူဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုတော့ ဝေလ

ဆင်ကြီးစိတ်နှင့် လေးစားအားကျမိသည်။

မေတ္တာစစ်ဆိုတာ ဒါပဲမဟုတ်လား။

ချစ်ခြင်းမှာ အနိုင်အရှုံးမရှိသလို ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ဘာကိုပဲ

ဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ။ အမြဲကျေနပ်နေတတ်ကြသည်။

“ဝေလ”

“ဗျာ”

“ဆောင်းအချစ်ကို ရမယ်ဆို ကိုယ်ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရလို့ ဆုံးမထားပြီပြီ၊ ကိုယ်ဆောင်းကို အဲဒီလောက်ချစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း အံ့သြတယ်”

“ချစ်မိပြီဆိုရင် ဒီလိုချည်းပါပဲဗျာ”

ဝေလအသံက နူးညံ့မှုတွေနှင့် တိုးတိတ်ညင်သာသလို ဆောင်းကြောင်းပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာကလည်း စောမည ခံစားချက်ကို ခံစားလည်ဟန်ဖြင့် သိမ်မွေ့လေးနက်စွာ ပြုံးနေသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ချစ်ဖူးတယ်ထင်တယ် ဝေလ”

“လူပဲဗျာ၊ အချစ်နဲ့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ”

ပြုံးနေသည့် ဝေလမျက်နှာကို စောမည သေချာကြည့်လိုက် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်၊ ဝေလဆိုတာလည်း လူချောတစ်ယောက် သူသိသည်။ နောက်တစ်ခုက ဝေလပုံစံက ရှိသားမှုတွေနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်၍ ဝေလကို စောမည ခင်မင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဝေလကအကြီးဆုံးဖြစ်၍လားမသိ။ သူ့ပုံစံက အလိုလို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တွင် ရှိနေတတ်သော စိတ်သဘောထားနှင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း၊ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ခြင်းတို့ကို

အထင်းသားတွေနေရသည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆောင်းဆိုးသမျှ ဝေလ အလိုလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ဆောင်းအလှကို ခေတ္တခဏ မြင်တွေ့ရသည့် စောမညလို လူတစ်ယောက်တောင် ဆောင်းကို အရူးအမူး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိသေးလျှင် တစ်ချိန်လုံး အတူအနီးကပ်ဆောင်းနားမှာ နေခွင့်ရသော ဝေလလို ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကရော။ သိပ်လှသည့် ဆောင်းကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်မိဘူးလား။ စိတ်မဝင်စားမိဘူးလား။

“ခင်ဗျားချစ်သူ ဘယ်သူလဲလို့ မေးရင် ရိုင်းရာကျမလား ဝေလ”

“ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ မေးတာပဲဗျာ၊ ရိုင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် မယူဆပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ချစ်သူမိန်းကလေးက အခုမရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ တခြားသူတစ်ယောက် ရင်ခွင်မှာ ပျော်နေပါပြီ”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကိုယ် အဲဒါတွေ မသိဘူး”

စောမညစကားကြောင့် ဝေလ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ချစ်တိုင်းလည်း ညားချင်မှ ညာကြတာမျိုးဆိုတာ”

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်ပြီဆိုရင် ပိုင်ဆိုင်ရမှ အချစ်လို့ထင်တယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ရအောင်ယူမှာပဲ”

“တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေါ့ဗျာ၊ လူချင်းမတူသလို အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေလည်း ဘယ်တူပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ကိုစောမည၊ နောက်မှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ် ဝေလ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားဝင်စရာ လေးလည်း ရှိလို့ပါ”

“သွားပြီ၊ ကိုစောမည”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဝေလက သူတို့နားထိုးရပ်လာသည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် လွယ်တူပေါ့ပါးစွာတက်သွား၍ စောမညမှာ ဆောင်းအကြောင်းတွေးရင်း ရင်ဆော့ရာမှာရပ်လျက် ထွက်သွားသည့် ဘတ်စ်ကားကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၄)

လမ်းပေါ်မှာ ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း ပိုဘက်လျှောက်ရိုက်
ဒီဘက်လျှောက်လိုက်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့်
ဆောင်းအလုပ်ရှင်သူဌေး နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ဆောင်းသိပေမယ့်
ဒီလောက်ကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား။ အလုပ်ရှင် ဦးသိန်း
အလုပ်မလာနိုင်တော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်စား အလုပ်ဝင်လုပ်သူက တခြားတော့
မဟုတ်ဘဲ စောမညဖြစ်နေ၍ ဆောင်းမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ရမှာမို့
အလုပ်ထွက်ရမှာမို့နှင့် ရုံးထဲပြန်မသွားနိုင်ဖြစ်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်
မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြံရာမရဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်”

လောကကြီးက ဘာလဲကွ။

အလုပ်တစ်ခု အဆင်ပြေမည်ကြံကာရှိသေး။ နောက်ပြဿနာမှာ
ဆောင်းထံကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာကို ဆောင်း
မကျေနပ်။ ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောထားသည့်လူနှင့် ဘယ်လို
အလုပ်တွဲလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ဆောင်း မစဉ်းစားတတ်။ သူ့ထံ

ဆောင်းည

ယောက်ျားလည်းဖြစ်။ အလုပ်ရှင်လည်းဖြစ်ဆိုတော့ ဆောင်းအပေါ်မှာ
မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဘာမှမဖြစ်သည့်ဟန် နေပြနိုင်ပေမယ့်
ဆောင်းက သူ့လို မနေနိုင်။

ဆောင်းကို မျက်လုံးလက်လက်တွေ့နဲ့ စူးခနဲ စိုက်ခနဲ အကြည့်
ခံရတိုင်း စောမညကို သတ်ပစ်ချင်သည်။ ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိတာဆိုလို
သူနဲ့ဆောင်း နှစ်ယောက်တည်း။ မကြည့်ချင်ဘူးဆိုလည်း မရ။ မတွေ့
ချင်ဘူးဆိုလည်း မဖြစ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို ဘာမှ
မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် ဆောင်းရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်အဖြစ်
ကိုယ်ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေတာနှင့်ပဲ လုပ်သမျှ၊ ကိုင်သမျှ အလွဲလွဲ
အချော်ချော် အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်နေတာကိုလည်း မုန်းသည်။

“တော်ပြီဗျာ”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီအလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အလုပ်က
ထွက်မယ်။

တိကျခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဒီကနေ့အထွက် ခေါင်း
မောပြီး စောမညရှိနေသည့် ကုမ္ပဏီကိုအဝင် ကုမ္ပဏီထဲမှ ထွက်လာ
သော စောမညနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ဆောင်း ရော ဒီအိတ်
ယူပြီး နောက်ကလိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စောမညက ဆောင်းလက်ထဲကို အိတ်အမည်း
တစ်လုံး လာထည့်ပေးပြီး တခြားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောမလျှက်
ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားနေ၍ ဆောင်းမှာ သူပြောမည်စကားကို
ပြောခွင့်မရဘဲ စောမညပေးထားသည့် အိတ်အမည်းတစ်လုံးကို

လက်မှဆွဲ၍ သူသွားရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကုမ္ပဏီအတွက် အရေးကြီးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှန်း ဦးသိဒ္ဓိနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ထဲက သိခွင့်ရခဲ့သည်။ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်း အတွက် စာချုပ်ချုပ်ကြရန် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် ဆွေးနွေး နေချိန်မှာ ဦးသိဒ္ဓိ ဆေးရုံတက်လိုက်ရ၍ ထိုတာဝန်ကို စောမညက လွဲပြောင်းယူလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးသိဒ္ဓိ ကိုယ်စား တာဝန်ယူလာရခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုချိန်ထိ စောမညနှင့်ဆောင်းကြားမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုဆွေးနွေးရခြင်း မရှိသေး။ စောမည အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီကို စောစောရောက်လာသည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပက ဧည့်သည်များကြောင့် ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်မအား။

တစ်ဖက်ကုမ္ပဏီ၏ ပြုလုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ဆောင်းတို့ကုမ္ပဏီနှင့် အကန့် တူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မည့် လုပ်ငန်းအနေအထား တွေ့ဆုံရမည့် အချိန်နာရီ။ စောမည တက်ရမည့် အစည်းအဝေး သွားရောက်ရမည့် နေရာ၊ အချိန်၊ နေရာ အတိအကျကို အသေးစိတ် လိုက်ပြန်စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။

ဒီကြားထဲ စောမည ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာသည့်အချိန်ကစပြီး ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက်နေသည့် မိန်းမအစုတ်တွေကြောင့် ဆောင်းနှင့် စောမညကြားမှာ မကြာခဏ စကားများကြ၊ ပြဿနာတက် ရသည်။

“ကိုယ်ပြောထားတဲ့ကြားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကိုယ်နေတဲ့အခန်းထဲကို မိန်းမဧည့်သည်တွေ အဝင်အထွက် လုပ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားမရှိဘူး... မအားဘူးလို့ ဆောင်းပြောတာပဲ၊ သူတို့ ကိုက ဆောင်း ဘာပြောပြော ရရမခိုက်တဲ့ ခင်ဗျားအခန်းထဲ ဝင်တာလဲ ဆောင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မောင်းထုတ်သင့်ရင် မောင်းထုတ်ရမှာပေါ့ ဆောင်း၊ မင်း ဒီလောက်မှ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ဇယားရှုပ်တုန်းက ရှုပ်ထားပြီး အခုမှ ဆောင်းက ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားကြားထဲက အရှုပ်ထုတ်တွေကို မောင်းထုတ်ရမှာလဲ။ ဆောင်း အလုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ မိန်းမတွေကိစ္စမပါဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ဆောင်းကို အလုပ်က ဖြုတ်လိုက် ဒါပဲ”

စောမည ဘာမှမပြောခင် ဆောင်းက အရင်ဦးအောင် သူရုံးခန်း ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း စောမညဆီလာသည့် ဧည့်သည်မိန်းကလေး ရောက်လာတာနှင့် ဆောင်းက ချက်ချင်း ထိုနေရာက ရှောင်ထွက်သွားသည်။ စောမည လိုက်ခေါ်လည်း ပြန် လှည့်မကြည့်။ လာသမျှ မိန်းကလေးအားလုံးက အလုပ်ကိစ္စနှင့် လာတာက နည်းနည်း စောမညနှင့် လာပတ်သက်ချင်ကြတာတွေ ချည်းပဲဖြစ်၍ ဆောင်းကလည်း သူတို့နားမှာ မနေ။

အဆိုးဆုံးက ယမင်းမြတ်ဆိုသည့် ဧည့်သည်မိန်းမလေးနှင့် သတိုးရွက်ဆိုသည့်မိန်းမ ဖြစ်သည်။ စောမည ဘယ်လိုခွာချ၍မှလည်း မရ။ တခြားမိန်းမနှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ အား လုံးက ရုပ်ရည်တွေလှသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရွေးဖို့အရေး အပြိုင် မိန်းမနောက်ပိုးလုပ်ကြရမှာလည်း ပြိုင်စံရှားသည်။

သူတို့အချင်းချင်းလည်း မတည့်ကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ယောက်မတည့်ပေမယ့် ထိုနေရာမှာ ပြန်ဆိုကြသည်။ သူတို့အားလုံးက ဆောင်းကို ယောက်ျားအစစ်ထင်ပြီး စောမညအကြောင်း မေးကြ မြန်းကြသည် စပ်စုကြသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော ကောင်လေးချောချောဖြစ်သည့် စောမညအပြင် ဆောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြတာလည်း ရှိသေးသည်။

ဆောင်းက စောမညနားမှာ အနီးကပ်ဆုံးနေရသည်သူဆိုတော့ သူတို့လူဖြစ်အောင် ဆောင်းကို အလိုက်ပေါင်းထားချင်ကြတာလည်း ပါသည်။ သူတို့လာတိုင်း ဆောင်းအတွက် စားစရာ၊ အသုံးအဆောင် အစိုးတန်တွေ ယူလာကြပေမယ့် ဆောင်းက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှ လက်မခံ။ ဘယ်ချိန်မှလည်း အရောတဝင်မနေ။ ကြာတော့ မမတွေက ဆောင်းကို တူလုပ်၍ ပေါင်းမရမှန်းသိတော့မှ ဘာမှ ယူမလာကြတော့။ ဆောင်းကို ဘေးချိတ်ပြီး သူတို့သဘောနှင့်သူတို့ စောမညရုံးခန်းကို ဝင်ချင်သည့်အချိန်ဝင် ထွက်ချင်သည့်အချိန်ထွက် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ် ကြသည့်အတွက် စောမည ရုံးကိစ္စပြီးတာနှင့် ရုံးမှာမနေဘဲ အပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းသူ ဖြစ်လာသည်။

စောမည အပြင်သွားတိုင်း လိုက်ရသူက ဆောင်းဖြစ်နေ၍ စောမညကို ဆောင်းက မကျေနပ်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေကို ကြောက်ပြီး ရှောင်ပုန်းနေစရာ မလို။ ကိုယ်ဘက်ကမှန်လျှင် အခုကိစ္စ ပြတ်သားစွာ ရှင်းရဲရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သို့သော်ကိစ္စက ဆောင်း ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်။

ကြာတော့ စောမညနှင့် ရှင်းမရအောင်ရှုပ်နေသော မိန်းမတွေကို ကြည့်ပြီး ဆောင်း စိတ်ရှုပ်လာသည်။ စောမညကိုလည်း စိတ်ပျက်

သည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းအလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စောမညက ဒါတွေကို မသိ။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရုံးသွားရမည့်နေရာတွေကို အခြား နေရာတွေနှင့် အတူသွားသည်ထိ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်သည်။ အလုပ်သွားသည့်နေရာတိုင်း ဆောင်းပါသည်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီးမှ စောမညစိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ဆောင်း ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ... ဆောင်းက ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဆောင်း အလုပ်ကထွက်ပြီ”

“ဘာ...”

“ခင်ဗျားနဲ့ဆောင်း အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာ”

“လျော်ကြေးကိစ္စကရော တစ်ခါတည်းပေးမှာလား အကြွေး စာရင်းထဲ ထည့်မှတ်ရမှာလား”

စောမညစကားကြားမှ အလုပ်ထွက်ရင် လျော်ကြေး လစာပေးရမည်ဆိုသည့်စကားကို ဆောင်း သတိမေ့သွားသည်။ စောမညမျက်နှာကို မကျေနပ်ဒေါသဖြစ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒါ ခင်ဗျားအကြံ မဟုတ်လား။

“ကိုယ် ဘာမှမကြံပါဘူး၊ ဆောင်းအလုပ်ကို လက်ခံတုန်းက ကိုယ် မရှိဘူးနော်၊ အန်ကယ်သိဒ္ဓိနဲ့ ဆောင်းတို့သဘောတူပြီး လုပ်ခဲ့ကြတဲ့အလုပ် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူပြောတာမှန်ပေမယ့် ဆောင်းစိတ်ထဲ စောမညဆိုလည်း ဂုဏ်

မကျေနပ်။ သူ့ကိုပေးစရာ လျှော်ကြေးလည်း မရှိ။ စောမည အကြွေးကိုပင် ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၍ နောက်ထပ် ငွေအကြောင်း လာပြောတော့ ဆောင်း ဝိုပြီးစိတ်ရှုပ်သွားကာ စောမညမျက်နှာကို ဒေါသနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းကို တန်ပြန်ကြည့်နေသည့် စောမညပုံစံက ရွန်းလဲ့လဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်းနှီးနွေးထွေးနေတာကြည့်ပြီး ဆောင်း ခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ဆောင်းနဲ့ အန်ကယ်သိဒ္ဓိဆီမှာထားတဲ့ စာချုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီဆိုပါတော့”

“အင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျားဖတ်တဲ့ စာချုပ်ထဲမှာ ဆောင်း ဘာတွေပြည့်စွက် ရေးထားလဲဆိုတာလည်း ခင်ဗျားတွေ့ပြီးသားနေမှာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဆောင်းကို အချိန်ပိုကြေးပေးရမယ်။ ငွေစာရင်း ပြန်တွက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာငွေစာရင်းလဲ မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းက အချိန်ပိုဆင်း ခိုင်းလို့လဲ”

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားစာချုပ်ထဲ ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ အလုပ်ချိန်က မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေငါးနာရီအထိပဲ ကျန်တဲ့အချိန်တွေက ခင်ဗျား သွားရာ ဆောင်း လျှောက်လိုက်နေရာတာ အချိန်ပိုဆင်းရတာနဲ့ အတူတူပဲဆိုတော့... နေဦး၊ ခင်ဗျားဦးလေး ဆေးရုံ စတက်တဲ့နေ့က စပြီး ခင်ဗျားနောက် လျှောက်လိုက်နေရတာ စုစုပေါင်း ဆောင်း ရမည့်ငွေက ဘယ်လောက်ပါလိမ့်...”

စောမည မျက်နှာအစုံမြင့်တက်သွားပြီး သူ့မျက်စိရှေ့မှာ အတည် ပေါက်နှင့် သူရရမည့်ငွေကို အတိအကျ တွက်နေသည့် ဆောင်းမျက်နှာ

လူလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်နေ မိသည်။ ကြာလျှင် ခက်တော့မည်။

ဆောင်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေ နှောက်တစ် ကြိမ် ဖွင့်အံ့ပေါက်ကွဲမသွားအောင် စောမညဘက်က ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ် နေရတာ တခြား ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် သူသိသည့် သူ့အချစ်ကို ဆောင်း လက်မခံသေး။ ဆောင်း လက်ခံလာအောင် သူ့ဘက်က ကြိုးစားခွင့်ရှိပေမယ့် ဆောင်းနှင့်စောမညကြားက အခြေအနေကြောင့် စောမည စိတ်ရှိတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်။ သူ့နားမှာ အတူရှိနေတာ ကိုပဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရသည်။

သူ့ဘက်က ဆောင်းအချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ကြောင်း ဖွင့်ပြော လိုက်တာနှင့် ဆောင်းက သူနှင့်ဝေးရာကို ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ဒီလိုမျိုးအဖြစ်မခံနိုင်။ ဆောင်းကို သူ့အနားမှာပဲ ရှိနေစေချင်သည်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်။ ဆောင်းသာ သူ့အချစ်ကို လက်ခံ လျှင် အမြန်ဆုံး ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဒါစောမညဆန္ဒဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်းအနေနဲ့ကြတော့ စောမညအချစ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားသူ ဖြစ်နေ တာခက်သည်။

ဆောင်း စိတ်ဝင်စားတာက သူမိသားစုနှင့် သူမရှေ့ဆက်ရမည့် အနာဂတ်ခရီးဖြစ်သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဆောင်းဘဝနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့်အရာအဖြစ် သတ်မှတ်ထား သည်။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျားပေးရမယ့် ငွေစာရင်း”

စောမညလက်ထဲ ဆောင်းပြသည့် စာရင်းစာရွက်လေး ရောက်

လာသည်။ စုစုပေါင်း သူ ဆောင်းကိုပေးရမည့်ငွေက တစ်သိန်းတိတိ။

“မများဘူးလား”

သူ ဆောင်းကိုခေါ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မများဘူး... ဒါတောင် ခင်ဗျားကို အားနာလို့ လျော့ပေးထားတာ”

ဆောင်းက သူ့ကို အားနာလို့ဆိုပါလား။ ဆောင်းက စောမညကို အားမနာလျှင် နောက်ထက် ငွေဘယ်လောက် စာရင်းထပ်ရေးပေးမည်မသိ။

“ငွေကို အခုပေးရမှာလား”

“ဆောင်း ခင်ဗျားကိုပေးရမယ့် စာရင်းထဲက အကြွေးတစ်သိန်း ထည့်နှုတ်လိုက်ရင် ဆောင်း ခင်ဗျားကို ပေးရမယ့်ငွေက ကိုးသိန်းဖြစ်သွားပြီ”

“အိုကေ... မင်းပြောသလိုပဲ ကိုယ်မှတ်ထားလိုက်မယ်”

“သင့်နိယူး”

“အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးပြီဆိုတော့ ဆောင်း ပြန်တော့မယ်”

“နေဦး... ကိုယ်တခြားသွားစရာရှိသေးတယ်၊ မင်းလိုက်ပို့ရင် အချိန်ပိုကြေးထပ်ရမယ် ဘယ်နှယ့်လဲ”

စောမညစကားကြောင့် ဆောင်း တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ စိတ်ထဲက စောမညအကြွေးကို မြန်မြန်အကျေဆပ်ချင်နေသည်။ သူ့အကြွေးကျေလျှင် ဒီလူနှင့် ဆက်အလုပ်လုပ်စရာမလိုတော့ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ လက်က နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်တော့ အချိန်စောသေး၍ အချိန်ပိုကြေးလည်း ထပ်ရမည်၊ မဆိုဟု စဉ်းစား

ဆိုက်သည်။

မနက်ဖြန် အန်တီထွေးမွေးနေ့ဆိုတော့ ဆောင်း လက်ဆောင်ပေးချင်သည်။ လောလောဆယ် ဆောင်းလက်ထဲမှာ ငွေမရှိ၊ စောမညဆီက ငွေရလျှင် အန်တီထွေးအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမည်။ အန်တီထွေးလည်း ပျော်၊ ဆောင်းလည်းပျော် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းဆိုက်လဲ။

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို”

“အာ... ဒီပုံနဲ့ ဧည့်ခံပွဲသွားလို့ ဖြစ်မလားဗျာ”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းလိုက်မှာလား မလိုက်ဘူးလား... ဒါပဲပြော”

“လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိထားရမှာက တစ်ခုတော့ နီတယ်နော်။ ခင်ဗျားကားပေါ် ဆောင်းရောက်တာနဲ့ အချိန်ပိုကြေးခန့်မှာ အဲဒါ ခင်ဗျားသဘောတူမှ ဆောင်းကိုခေါ်”

“ရတယ်၊ သဘောတူတယ်”

“ဒါဆိုပြီးရော”

“ဪ... နေဦး မင်းယူမယ့် အချိန်ပိုကြေးက ဘယ်လောက်လည်း”

“တစ်နာရီ ငါးထောင်”

“များတယ်”

“လေးထောင်ဗျာ”

“ဒါလည်း များသေးတာပဲ”

“တော်ပြီဗျာ... တစ်နာရီလေးထောင်ပဲ၊ ငါးပြားမှမလျော့ဘူး၊
ဈေးများတယ်ထင်ရင် တခြားတစ်ယောက်ခေါ်သွား”

“ဖြစ်မလားကွ၊ အလုပ်သဘောအရသွားနေရတာ ကိုယ်က
မင်းနဲ့မသွားလို့ ဘယ်သူနဲ့ သွားရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကြိုက်နေတဲ့မိန်းမတွေ ရှိသားပဲ၊ သူတို့နဲ့ သွား
ပေါ့”

ဆောင်း စကားပြောလိုက်ချိန်မှာ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို
စောမည စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းပြောမည်ဆိုလည်း ပြောချင်
စရာ။ ဆောင်းအချစ်ကိုမရလို့ ကိုယ့်ဘာသာစိတ်ညစ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိဖြစ်နေသော စောမညထံ စောမညနှင့် စောမည၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
မှုကို သိမ်းပိုက်ရယူချင်သည့် မိန်းမတွေက အကြောင်းပြချက်အမျိုး
မျိုးနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် စောမညထံ အဝင်
အထွက်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြ၍ အာရုံနောက်နေရသည်။

မလာစေချင်လို့ နည်းပေါင်းစုံနှင့် သုံး၍လည်း မရ။ ကိုယ်ဖြစ်
ချင်တာ မဖြစ်။ ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တတ်သည်။ လောကသဘာဝ
ကိုပဲ စောမည လှောင်ပြောင်ရယ်မိသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် အဆိုး
ထဲက အကောင်းကိုရွေးထုတ်ရလျှင် စောမည ဘယ်လိုစွဲကြောင်း၊
ဆောင်းမျက်စိနှင့် တပ်အပ်တွေ့ရတာတစ်မျိုး ကျေနပ်စရာပါလားဟု
တွေးကြည့်သည်။ စောမညကို ထိုမိန်းမတွေနဲ့ တွေ့မြင်ပြီး ဆောင်း
စိတ်ထဲ မနာလိုသဝန်တို့တာတွေ ဖြစ်လာပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့်
စောမညဆုတောင်းက မပြည့်။

မိန်းမဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်တာနှင့် သူ့ကို ရှာမတွေ့

တော့။ သူ့နားက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပြီး သူ့ကို ဖြစ်ချင်
ဖြစ်ဆိုပြီးထား၍ သူမက စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေလိုက်သေးသည်။
ဆောင်းမျက်နှာလေးကို မတွေ့ရမနေနိုင်သည့် စောမညကပဲ သူ့နားက
ပျောက်သွားသည့် ဆောင်းကိုလိုက်ရှာပြီး ပြန်ခေါ်ရသည်ကလည်း
အကြိမ်ကြိမ်။

သူ့ခေါ်ရာတွင် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ပြန်လိုက်လာသည့် ဆောင်းက
စောမညနှင့် တခြားမိန်းမ အတူတူ၍ တွေ့ရသည့်အတွက် မနာလို
သဝန်တိုစိတ်ဖြစ်ဖို့ဝေးစွ။ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကိုပင် စောမည
မသိအောင် သူ့သဘောနဲ့သူ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးလိုက်သေးသည်။
ဆောင်းက ထိုသို့သော ဆောင်းဖြစ်၍ စောမညကပဲ အရှုံးပေးရသည်။

အခုလည်း ဆောင်းမျက်နှာက ခပ်တည်တည်နဲ့ဆိုတော့ ဆောင်း
အလိုကို စောမညကပဲ လိုက်သည်။ ဆောင်းက ကားပေါ်ရောက်တော့မှ
အချိန်မှတ်သည်။ ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ချစ်စိတ်နှင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး
သိမ်းကျူးပွေ့ဖက်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ စိတ်
ရှိလက်ရှိရွာချ ဖြစ်ချစ်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။ ဆောင်း မသိ
အောင် ဆောင်းအဖေဆီမှာ သမီးတောင်းပြီးပါပြီ။ ဦးရန်ရှင်းက စောမည
နှင့် ဆောင်းကို သဘောတူသည်။ လက်ခံသည်။ ငြင်းစရာ မရှိ။

တစ်ခုပဲ ပြောသည်။ အခုကိစ္စက ဦးရန်ရှင်းသဘောတစ်ခုတည်း
နှင့် မပြီး။ ဆောင်းသဘောက အဓိက ဖြစ်သည်။ ဆောင်း ကျေနပ်
လက်ခံလာအောင် အရင်ကြိုးစားပါ။ ဆောင်းက စောမညအချစ်ကို
လက်ခံလျှင် သူ့ဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိဆိုတာနှင့် စောမညလည်း
ယောက္ခမလောင်းကြီးကို ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

စောမညကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်းထဲမှအချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင် သော်လည်း ဆောင်းဆန္ဒမပါဘဲ ဆောင်းကို ရယူသိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ စောမည လိုချင်သည်မှာ ဆောင်းအချစ်ဖြစ်ပြီး ဆောင်းထဲမှ အမုန်းမဟုတ်။ မချစ်တတ်သည့် ဆောင်းနှလုံးသားကို ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးရမည့် တာဝန်က စောမညတာဝန် ဖြစ်သည်။

“ကျွီး”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ စောမည ကားကိုရပ်တော့ ဆောင်းက စောမည မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာလဲဆိုသည့် သဘော။ ဆိုင်က စားသောက်ဆိုင်မဟုတ်။ အဝတ်ဆိုင်ဖြစ်နေသည့် အတွက်ပါ။

“ကဲ... ဆင်း”

“ဆောင်းရောလား”

“အင်း”

စောမညခေါင်းညိတ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသွားနှင့်ပြီဆိုတော့ ဆောင်းလည်း ငြိမ်နေလို့မရသည့်အတူ သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ကြီးက နာမည်ကြီးဆိုင်ဖြစ်သလို ဈေးကလည်း ကြီးသည်။ စောမညကို ဆိုင်မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး စောမည လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်အနှံ့လိုက်ပြသည်။ ဆောင်းက စောမည သွားရာ နောက်လိုက်ပြီး သူနှင့်အတူ ဆိုင်မန်နေဂျာပြသမျှ လိုက်ကြည့်သည်။

စောမည ကြိုက်တာတွေ ဆောင်း လိုက်ကြိုက်မိတာရှိသလို စောမည ကြိုက်တာတွေကိုပဲ ဆောင်းမကြိုက်တာတွေကိုလည်း ဆောင်း

မကြိုက်။ ကြည့်မရတာတွေလည်း ပါသည်။

“မင်း ဒီဝတ်စုံဝတ်ကြည့်စမ်း”

“အာ... ဒါတွေ ဆောင်း မဝတ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်ကြည့်ချင်လို့ကွ၊ မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဖက်ရှင်ကို မင်းပေါ်မှာဝတ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ သိချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း တခြားတစ်ယောက်ကို ဝတ်ပြခိုင်းဗျာ”

“မင်းကို ဝတ်ခိုင်းနေတာကွ၊ ဒါအလုပ်သဘော၊ မင်းကို အချိန်ပိုကြေးပေးပြီး ခေါ်ထားတာ၊ ဒီလောက်လေးမှ အားမကိုးရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

အချိန်ပိုကြေးဆိုသည့် အသံကြောင့် ဆောင်းဘက်က နည်းနည်းတော့ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလူနောက် ဆောင်းလိုက်လာတာ အလကားမဟုတ်။ အချိန်စက္ကန့်တိုင်း ဆောင်းကိုပေးရမည့် ငွေပမာဏက ရှိသေးသည်ဆိုတော့ စောမညပြောသည့် စကားက သိပ်တော့မလွန်။

“ပေးဗျာ၊ အလုပ်သဘောအရ ဝတ်ဆိုလည်း ဝတ်ရမယ်”

“သူ့အတွက် ဒီဝတ်စုံတွေ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“လာပါ... အစ်ကို... ဒီဘက်ကို ကြွပါ”

ဆိုင်က ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ဆောင်းကို တကယ့်ယောက်ျားလေးအစစ်ဟုထင်ပြီး စောမညညွှန်ပြသည့် အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ တစ်ထပ်ကြီးဆွဲပြီး ဆောင်းကို အဝတ်လဲခန်းရှိရာ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ဝတ်စုံတွေက အားလုံး အဖိုးတန်၊ ဈေးကြီးသည့် ပစ္စည်းတွေ

ဆောင်းဝတ်လိုက်သည့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခန့်ညားလှပသော အသွင်ကိုဆောင်လျက် ပို၍ကြွရွှံ့ အသက်ဝင်သွားသည်။ တစ်ခုတော့ စောမညကို ဆောင်းစိတ်ထဲက ကျိတ်ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဆောင်းကို သူဝတ်ခိုင်းသည့်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီအရှည်၊ ဝတ်စုံတို့တွေ ယောက်ျားလေး အသုံးအနှောင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်နေ၍ ဆောင်းအတွက် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိ။ လွယ်ကူချောမောစွာ စိတ်သက်သောင့်သက်သာ ဝတ်ခွင့် ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကြည့်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ပထမဆုံး ဝတ်စုံပြည့်နှင့် စောမညရှေ့ရောက်လာသည့် ဆောင်းကို စောမည ဆက်လက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ဟန်ဖြင့် ဆောင်းကို နောက်တစ်စုံဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကရော”

နောက်ဝတ်စုံနှင့် သူ့ရှေ့ ဆောင်းရောက်လာပြန်သည်။

“သိပ်တော့မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး မဖြစ်ဘူး”

နောက်တစ်စုံ ဝတ်ခိုင်းသည်။

တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ဆောင်းဝတ်ကြည့်ပြီးမှ ပြဿနာက အားလုံး ဝတ်စုံငါးစုံ ဖြစ်နေပြီ။ ဆက်လက်၍ နောက်ဝတ်စုံကိုတပ်ပြီး ဆောင်းနှင့် လိုက်ဖက်လှပသည့် ဝတ်စုံဖြစ်နေတာကို စောမညစိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။ အပြင်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖိထားပြီး မျက်နှာထားကို တစ်မျိုးပြောင်းထားသည်။

“ဒီနှစ်စုံယူမယ်... ခြောက်... နေဦး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စုံတို့ မချွတ်နဲ့တော့...”

“အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို သွားရမှာ”

“ရော... ဒီမှာ... ကားသော့... ကားထဲက သွားစောင့်... ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

စောမည ပစ်ပေးလိုက်သော ကားသော့ကိုဖမ်းယူပြီး သူ့အလိုကြံ ကားထဲက သွားစောင့်နေလျက် ဆောင်းစိတ်ထဲက စောမညဆိုသည့် လူကို သိပ်မကျေနပ်လှပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ဆောင်းစိတ်ထဲက မကျေနပ်တာတွေကို ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်၍ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ကားထဲမှာ ဆောင်းတစ်ယောက်တည်းရှိနေ၍ ဆောင်းကိုယ်ပေါ်က အသစ်စက်စက် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနှင့် ဝတ်စုံဝတ်စုံသည်။ ဘောင်းဘီရှည်အသစ်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

ဈေးကြီးလွန်း၍ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ခဲ့ဖူးသော အဖိုးတန်ဝတ်စုံက ဆောင်းကိုယ်ပေါ်မှာ လှလှပပနေရာ ယူထားတာကြည့်ပြီး ဆောင်းမျက်ခုံးလေး တွန့်လိုက်သည်။ “ဒီဝတ်စုံနဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို ဆောင်းပါ အတူလိုက်ရမှာဆိုတော့ ဒီဝတ်စုံက ဆောင်းအတွက် အပိုင်ပေးတာလား။ ခဏ ငှားဝတ်တာလား၊ ဘာလား မသိ။ ဆောင်းကတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စုံကို မချွတ်ချင်တော့သလို နောက်ထပ်ဝတ်စုံသစ်ကိုလည်း သဘောကျနေသည်။

ဆောင်းကို မင်းဒါတွေအပိုင်ယူလိုက်ဆိုရင် ဆောင်း ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟု တွေးကြည့်ပြီးနောက် အလုပ်သဘောအရဆိုလျှင်တော့ သူပေးတာ ဆောင်း ယူရုံသာရှိသည်။ တခြားမရှိ။ စောမညနောက်လိုက်ဖို့ ဆောင်းမှာ အဖိုးတန်ဝတ်စုံကောင်း မရှိ။ ရှိတာလေးနဲ့ ငြိမ်သလို

ဝတ်နေရပေမယ့် ဆောင်းဝတ်စုံတွေက ဈေးကြီးကြီးထဲက မဟုတ်။
စောမညနောက်လိုက်သည့် ဆောင်းကို ခပ်ညှည့် အဝတ်အစားတွေနှင့်
ပွဲလည်မတင့်၍ ဝယ်ပေးမှန်း ဆောင်းသိသည်။

“ရော... ဒီမှာ မင်းဝတ်စုံ”

ဘုတ်ခနဲ ဆောင်းကိုယ် ပေါ်ရောက်လာသည့် အဝတ်အစားကို
ဆောင်းကြည့်နေတုန်း စောမညက သူ့ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်း
ထွက်သည်။ ဆောင်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စုံနှင့် သူကလက်ထဲက
အဝတ်ထုပ်ကိုကြည့်ပြီး စောမညကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲဗျာ...”

“မင်းဝတ်ရမှာလေ”

“ဝတ်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ အပြီးပေးတာလား၊ ခဏပေးတာလား
ဆိုတာ အရင်ပြောဦး...”

“မင်းဝတ်ပြီးသားကို ဘယ်သူက ဝတ်မှာလဲ...”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

နှစ်စုံလုံး သူ့နာမည်ဆိုတော့ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရောင်
စုံမီးတွေ လင်းလက်နေသည့် ခြံဝန်းကြီးရှေ့မှာ ကားတွေပြည့်နေ၍
စောမည ရပ်ရမည့် ကားနေရာကို မနည်းရှာရသည်။ ပွဲကိုလာသူတွေ
အားလုံး စိန်တွေတဖျက်ဖျက်လက်နေပုံက မီးရောင်များနဲ့အပြိုင်ဖြစ်
နေသည်။ ရေမွှေးရနံ့တွေ ထုံအီနေသလို သူ့ထက်ငါ့ ပြင်ဆင်ဝတ်စား
ထားပုံက ဖက်ရှင်ပွဲတစ်ခုကြည့်နေရတာနှင့် တူသည်။

အစားအသောက်တွေက ပွဲတိုင်းအလှူပယ် ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေရ
မက ယောက်ျားမိန်းမတိုင်းလိုလို ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေကို ကိုင်ပြီး

အလှမပျက်၊ စကားပြောမပျက်၊ ရယ်ရယ်မောမော သောက်ပွဲလည်း
ပါသည်။ ဤဝန်းကျင်က တောင်းအတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်သည်။
ဒီပုံစံ၊ ဒီလိုအခမ်းအနားကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ မြင်ဖူးသည်။ အပြင်
မှာ ဆောင်းကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ ပါဝင်ဆင်နွှဲရသည်က ဒါပထမဆုံး
ဖြစ်သည်။

အသွေးအရောင်စုံလူတွေနှင့် ရောနှောသွားတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း စောမညနှင့်လူစုမကွဲအောင် မနည်းသတိထား
နေရသည်။ သို့သော် လူတွေအများကြီးထဲ စောမည ပျောက်မသွားအောင်
လိုက်ကြည့်နေရတာ ရေရှည်မှာ သိပ်တော့မလွယ်။ အပေါင်းအသင်း
သူငယ်ချင်းတွေဆုံနေသည်ဆိုတော့ စောမညကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်း
ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟိုလူနှင့်မိတ်ဆက်ရ။ ဒီလူနှင့် စကားပြောရ
နှင့် ဆောင်းကို လူတွေကြားထဲ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်သေး
တယ်။ နောက်တော့ လူတွေ ပိုများလာသလို သူ့နားမှာရှိနေသော
ဆောင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့ဘဲ ပျောက်သွားသည်။

ဆောင်းအတွက် ရင်ပူပြီး စောမည လိုက်ရှာကြည့်တော့ လူနှင့်
စွပ်ထွေးပြီး ကောင်မလေးချောချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်
ဆောင်းကို ချစ်စရာကောင်လေးအသွင်နှင့် မိန်းမလှလေးတွေအလည်မှာ
တွေ့လိုက်ရသည်။ အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော၊ ဘာစကားတွေပြောပြီး
သဘောကျနေလည်း မသိ။ ပွဲကို ဦးဆောင်ပြောနေသူက ခေတ်၏
သမီးပျိုအလည်မှာ ရဲတင်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဒီဇိုင်းအပြည့်နှင့်
ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်ရွှေဝါဖြင့် လက်လက်ခါနေသော မိန်းကလေး
ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ပုံစံက ဆန်းသလို ဝတ်ထားသည့်ဒီဇိုင်းကလည်း သိပ္ပံကား
ထဲက တွေ့မြင်နေကြ ပြုဟ်သားဝတ်စုံနှင့်တူသည့် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်
မျက်နှာများ အလယ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အပြင်အဆင် အခြယ်အသ
မပါသော ဆောင်းမျက်နှာလေးက ပကတိ နုဖတ်သန့်စင်ထားသလို
သဘာဝအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှချင်တိုင်း
လှနေ၏။ ရယ်မောလိုက်တိုင်း ပန်းသွေးရောင်ကြွရွှေနေသော ဆောင်း
အရယ်မျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ စောမညနားကို
လှပသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု နီးကပ်စွာ ရောက်လာသည်။

“စော”

“ဪ... ယမင်း”

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှပစွာပြုံးနေသည့် ယမင်းမြတ်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“စောကို ယမင်းကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး
ကြည့်နေတာလဲဟင်... ဟန်နီကိုလား”

“ဟန်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

စောမည တစ်ခါမှ မကြားဘူးသည့် နာမည်အသစ်ကြောင့်
မျက်ခုံးတူတွေ ပင့်ခနဲဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ယမင်းက လှလှပပ
လေး ရယ်သည်။

“ဟန်နီကို စော တကယ်မသိဘူးဆိုရင်တော့ ခေတ်နောက်ကျ
သွားပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ် အဲဒီလိုဖြစ်သွားပြီလား”

စောမညမျက်နှာမှာ ယမင်းမြတ်စကားကြောင့် အပြုံးသဲ့သဲ့

လာသည်။ ဟန်နီဆိုတာကို သူ တကယ်မသိ။ ယမင်းမြတ်လို ခေတ်
ကို အမီမလိုက်နိုင်ဘဲ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ်
သူ့မှာ ဆောင်းဆိုသည့် ချစ်ရမည့်သူရှိသည့်အတွက် ဆောင်းမှတစ်ပါး
တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့တာလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟန်နီဆိုတာ ဦးဝဏ္ဏရဲ့ ရှုမငြီးတဲ့တစ်ဦးတည်းသော ရွှေမင်း
သမီးလေးပါတဲ့ရှင်... ဟိုတစ်လောက နိုက်ကလပ်တစ်ခုမှာ သောင်း
ကျွန်းလို့ သူ့အဖေကြီး တော်တော်ခေါင်းစားသွားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ယမင်းပြောတဲ့တစ်ယောက်ကို ကိုယ်မသိဘူး”

“ဟိုတစ်ယောက်လေ... စော စက္ကထေရီနားမှာ အနက်ရောင်
ဝတ်စုံနဲ့ဝတ်ထားတာ ဟန်နီပေါ့”

“ကြည့်ရတာ စောကောင်လေးနဲ့ ချစ်တမ်းကစားချင်နေတဲ့ပုံပဲ
စောကောင်လေးကလည်း လူချောလေးဆိုတော့လေ...”

ပြောပြီး ယမင်းမြတ်က ရယ်သည်။

စောမညကတော့ ဆောင်းနားက ခပ်ကဲကဲကောင်မလေးကို
ကြည့်ရင်း ယမင်းမြတ်စကားကို သဘောကျသလို ပြုံးနေသည်။
ဆောင်းကို ဟန်နီဆိုသည့် ချာတိတ်မလေး ချစ်တမ်းကစားလျှင်
ဒီတစ်ခါ လှလှပပကြီး ရှုံးနှိမ့်သွားမည့်သူက ဆောင်း မဟုတ်။ ဟန်နီ
ဆိုသည့် ဂုဏ်လေးမပဲ ဖြစ်မှာကိုသိ၍ ဖြစ်သည်။

“လာ... စော ယမင်းတို့ တစ်ပွဲလောက် ကလိုက်ကြ
ရအောင်”

ဖိတ်ခေါ်သည့်သူက ပါးစပ်ကတင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မဟုတ်။
စောမညလက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲယူသွား၍ အငြင်းရခက်၍ အပြုံးမဖွတ်

၂၂

မြပုလဲသွယ်

ယမင်းမြတ်ခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆောင်းကို စိတ်မချ။

ဟန်နီဆိုသည့်ကလေးမ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေတာကို မြင်ပြီး ဆောင်းအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

အခန်း (၁၅)

ပွဲက လွတ်လပ်မှုအပြည့်။ သူငယ်ချင်းတွေချည်း ဆုံသည့်ပွဲဖြစ်၍ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ တချို့က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပျော်သည်။ တချို့ကြတော့ သောက်ထားသည့်အရှိန်နှင့် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်။ စောမညကိုယ်တိုင် ဂျီဝေဝေဖြစ်ပေမယ့် ယမင်း မြတ်လို အနူးလွန်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်နေသူမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သည်။

ယမင်းမြတ်ကတော့ သူတားနေသည့်ကြားက တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်သည်။ ပြီးတော့ စောမညနှင့် တွဲကလိုသည်ထက်ပြီး တွဲကတယ်။ သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသူကို ဘယ်လိုမှ ခွာထုတ်လို့ မရ။

“ပျော်လို့ပါ၊ စောရယ်၊ ယမင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထား ခမ်းပါ၊ စောရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ယမင်း နေချင်တယ်”

ယမင်းမြတ်က ပြောလည်းပြော စောမညရင်ခွင်ထဲ သူမ ဘာ

ကိုယ်လုံးတိုးဝင်ပြီး စောမညကိုယ်ကြီးကို သူမ လက်အစုံနှင့် ခပ်တင်းတင်း တွယ်ဖက်ထားတော့ စောမည ခေါင်းတော်တော် စားသွားသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး နှစ်နှစ်ရာ မရှိတာမှန်ပေမယ့် ယမင်းမြတ် အလိုကိုလိုက်ပြီးနေရသည့် အခွင့်အရေးယူမည့် ယောက်ျားမဟုတ်တော့ ခက်သည်။ ယမင်းမြတ်ဘက်က ဘယ်လို အခွင့်အရေးပေးပေး စောမည ကိုယ်တိုင် အလိုမရှိ။ သူမှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး စိုးပိုင်ထားသည့် ချစ်ရမည့်သူ ရှိသည်။ ဆောင်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

“စော”

“မြတ်ကို ဘာလို့ပြန်မချစ်နိုင်ရတာလဲ စောရယ်”

“ယမင်း သိပ်မူးနေပြီ”

“ဟင့်အင်း... မြတ်မမူးဘူး၊ ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး၊ စောရင်ခွင်ထဲမှာ နေရတာကို ယမင်း ပျော်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုယ်ပြောတာက... ယမင်းတစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း... မြတ် စောနဲ့ပဲနေမယ်၊ စောမပါဘဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ စောလည်း မြတ်နားမှာဘဲ နေရမယ်”

“သိပ်ပျော်တာပဲ စောရယ်”

“ခစ်... ခစ်”

“စောလည်း ပျော်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မြတ်မေးတာ ဖြေပါဦးစောရယ်... မြတ်နဲ့နေရတာ ပျော်ရဲလားလို့”

“ခစ်... ခစ်”

“သတိထားလေ ယမင်းမြတ်”

ယမင်းမြတ်က စောမညကိုယ်ကြီးကို အတင်းတွယ်ဖက်ထား၍ ကြာတော့ စောမည စိတ်ရှုပ်လာသည်။ လူတွေအလယ်မှာ သူ့ကို သတိထားမိသူတွေ ရှိသလို၊ တချို့က ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသူတွေလည်း ပါသည်။ ယမင်းမြတ်က စောမည ဘာပြောပြော နားဝင်ပုံမရ။ သူမပြောချင်တာပြောပြီး တစ်ခဏခဏ ရယ်နေသည်။ စောမညကို အတင်းဖက်သည်။ မူးနေတုန်း သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိနေမှန်း သိပုံမရ။ ယမင်းမြတ် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်နေတာကို စောမညက သတိနှင့်ထိန်းရင်း ယမင်းမြတ်ကို မှောင်ရိပ် ခပ်ကျကျ လူရှင်းသည့်ဘက်သို့ မသိမသာ ဆွဲခေါ်လာပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို မလွှတ်တမ်းဖက်ထားသည့် ယမင်းမြတ်လက်တွေကို အမှောင်ထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် မသိမသာ ဖြုတ်ခွာချဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ယမင်းမြတ်က မလွှတ်။

“ကိုယ့်ကို လွှတ်ပါဦးယမင်း။ ဒီမှာ ကိုယ် အသက်ရှူ ကျပ်နေပြီ”

“အမယ်လေး... စောမညဖြစ်နေလိုက်တာ၊ မြတ်ဖက်လို့ အသက်ရှူကျပ်နေရင် မြတ်ကို ပြန်ဖက်ထားလေ၊ မြတ်ကတော့ စောကို ဖက်ထားတာ အသက်ရှူမကျပ်ပါဘူး”

“ခစ်... ခစ်”

“ချစ်တယ် စောရယ်”

“စောကို မြတ်သိပ်ချစ်နေပြီ”

“အာ...”

“ဟိတ်... မလုပ်နဲ့လေ”

အမြတ်က ပြောင်းပြန်။ ယမင်းမြတ်က စောမည ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ အလွန်မိုက်ရှူးရဲဆန်လှသော အပြုအမူနှင့် သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်ဘဲ စောမည နှုတ်ခမ်းအစုံကို သူမနှုတ်ခမ်းလေးနှင့် အသာ လေးထိကပ် နမ်းရှိုက်ခံလိုက်ရ၍ စောမည တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အလွန်တကြွား ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“မြတ်ကို ပြန်ချစ်ပါလား စောရယ်”

“ချစ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

ယမင်းမြတ်ပုံစံက ရီဝေလေ။

သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းသိပုံလည်း မရ။ ယမင်းမြတ်ကိုယ်လေးကို စောမည အသာလေးထိန်းယူရင်း လူချင်း ခွာလိုက်သည်။

“စော”

“ဆောရီး... ယမင်း၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ချစ်သူ... ဟုတ်လား”

“ခစ်... ခစ်”

“မြတ်ကို စောညာနေတာ သိပါတယ်ကွယ်။ စောမှာ ချစ်သူ မရှိပါဘူး”

“မြတ်ကို လိမ်လို့မရဘူးသိလား”

“ယမင်းကို ကိုယ်လိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ယမင်း ကိုယ့်မှာ တကယ်ချစ်သူရှိနေတာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်မိန်းကလေး

ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး”

ထိုစကားကို ရင်ထဲကလာသည့် ခံစားချက်အပြည့်နှင့် စောမည ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယမင်းမြတ်ကတော့ သူ့စကားကို မယုံဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး လှပစွာရယ်သည်။

“စောက ပုံပြောကောင်းသားပဲ”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ ယမင်းမြတ်”

“ကဲ... ဒါဆို မြတ်ယုံအောင် သက်သေပြ၊ ဘယ်မှာလဲ စောရဲ့ချစ်သူ...”

“မြတ်က လက်တွေ့သမားနော်။ ကိုယ်တိုင်မြင်မှယုံမယ်၊ စော ချစ်သူ တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် မြတ်ကိုပြ၊ မြတ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး...၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ စောက မြတ်ကို လိမ်နေတယ်ဆိုရင် စောက မြတ်ကို ချစ်နေတာပဲ”

“ခစ်... ခစ်”

ပြဿနာက ရှင်းလေရှုပ်လေ။

ယမင်းမြတ်၏ အမူးလွန်နေသည့် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ယမင်းမြတ်လှတာကို သူသိသည်။ လှတိုင်းချောတိုင်း အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်။ ဒါကို ယမင်းမြတ်ကို သိစေချင် သည်။ နားလည်စေချင်သည်။ အချစ်၏သဘောကို စောမညကိုယ်တိုင် လည်း သိလွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ သေချာတာက ယမင်းမြတ် သိပ် လှပေမယ့် စောမညရင်ထဲ မည်သို့မျှမခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းနှင့်ကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပြန်။ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်တာနှင့် စောမညရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသလို စောမည

တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးရှိန်းမြေမှုတွေနှင့် ရင်ဖိုလိုက်မောလျက်။ ဆောင်း
မျက်နှာလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်ချင်နေသည်။ ဆောင်းအသံ
လေးကို အမြဲကြားချင်နေသည်။ ဆောင်းလှုပ်ရှားမှုတိုင်း သူ့ရင်တွေ
လှုပ်ရှားနေသည်။

ဆောင်း ဘာလုပ်လုပ် ချစ်နေသည်။

ဆောင်းနှင့်ပတ်သက်တိုင်း စောမည ရင်ခုန်နေသည်။ စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားနေသည်။ ချစ်နေသည်။ မြတ်နိုးနေသည်။ ဆောင်းဆိုတာ
စောမညနှလုံးသားကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်မှုတွေကို
ပေးနိုင်သော သူ့ဘဝ၏တစ်ဦးတည်းသော ချစ်စရာမိန်းကလေး ဖြစ်
သည်။ ဆောင်းအပေါ်မှာထားရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို တခြား
မိန်းကလေးအပေါ်မှာ မထားနိုင်၊ မချစ်နိုင်တာကို သူသိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စော၊ မြတ်ကို စောချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်မပေး
နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ယမင်းမြတ်က စကားကိုအနိုင်ပြောပြီး စောမည မျက်နှာကိုကြည့်
ပြီး တစ်ခစ်ခစ် ရယ်သည်။ စောမညကလည်း ခပ်ထွေထွေဆိုတော့
ယမင်းမြတ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်ဖြစ်သွားသည်။

“လူဘဝဆိုတာ ဒါပဲလေ”

“ရတာမလို၊ လိုတာမရ...”

ယမင်းမြတ်က စောမညအချစ်ကို လိုချင်သည်။ စောမညက
ယမင်းမြတ်အချစ်ကို အလိုမရှိ။ သူလိုချင်နေတာ ဆောင်းအချစ်၊
ဆောင်းမေတ္တာ။

ဆောင်းကကြတော့ စောမညအချစ်ကို မလိုချင်။ သူမအချစ်ကို

လည်း ပြန်မပေးနိုင်။ စောမညက သူမကိုချစ်နေတာကိုပင် ခါးခါး
သီးသီး မုန်းနေသူ။

“ဟေး... တော်ပြီကွာ၊ တော်ပြီ... ကိုယ်ဆက်မသောက်နိုင်
တော့ဘူးကွ၊ တကယ်ပြောနေတာ”

အသံက အားလျော့နေသော လေသံ။ လူကိုကြည့်လိုက်တော့
ခပ်ယိုင်ယိုင်။ ဒါပေမယ့် ဆောင်းက သူ့ကိုယ်သူ ဟန်မပျက်အောင်
မနည်းကြိုးစားနေပေမယ့် လှပသောမျက်နှာလေးက ယန်းနီရောင်လို
နီရဲလျက်။ စကားပြောတာ လှုပ်ရှားတာအားလုံး ဆောင်းအခြေအနေ
ဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆိုတာ ပြောစရာမလိုအောင် ဖော်ပြလျက်။ ဆောင်း
နားမှာ သူနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေးသုံးယောက်က ဆောင်းနား ဝိုင်းဝိုင်း
လည် ပြုံးရယ်နေကြတာ ကြည့်ပြီး စောမည ဆောင်းထံ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... စော ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ... ကိုယ့်ချစ်သူ”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်”

စောမညစကားကို ယမင်းမြတ် နားမလည်။ အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး စောမည တိုးစွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်
ကလည်း ရယ်ချင်စရာ။ စောမည ဆောင်းထံ လျှောက်သွားပြီး ဆောင်း
နားမှာ ရပ်လိုက်သည့်အချိန်အထိ ဆောင်းက သူ့ကို မမြင်သေး။
သူ ဆောင်းရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး ဆောင်းအမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်... ဪ... ခင်ဗျား”

ဆောင်းက အခုမှ စောမညကို မြင်သွားပြီး နေရာက ထသည်။

“အားလုံးပဲ ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်နော်”

“ဆက်မယ်... ဆက်မယ်... အားလုံးကို ဆက်မယ်”

ဆောင်းနားမှာဝိုင်းနေသည့် မိန်းမချောလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တော့ ဆောင်းက စောမညထံ လျှောက်လာသည်။

“ပြန်ကြမယ် ဆောင်း”

“အိုကေ”

ဆောင်းအသံက အားပျော့ပျော့ ဖြစ်နေသည်။ ခင်ယိုင်ယိုင် ခြေလှမ်းတွေနှင့် စောမညနောက် လိုက်လာသည့် ဆောင်းကို ပြုတ်မကျအောင် ဟန်မပျက်အသာလေးတွဲ လျှောက်လာသူက စောမည။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သောက်လာတာလဲ ဆောင်း”

“သူတို့က အတင်းတိုက်တာဗျာ...”

“သူတို့တိုက်လည်း သောက်စရာလားကွ”

“သူတို့က ဖျော်ရည်လို့ ပြောတာကိုး၊ ဆောင်းလည်း ဘယ်သိမှာလဲ... ရိုးရိုးအအေးထင်ပြီး သောက်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုပွဲမျိုး ဆောင်းမှ မရောက်ဘူးတာ”

အပြစ်က ဆောင်းအပြစ် မဟုတ်။

ဒီလိုပွဲဆိုတာ ဆောင်းနဲ့ အစိမ်းသက်သက်။ ဆောင်းကို ခေါ်လာမိသည့် စောမညမှာသာ ဆောင်းအနား မနေနိုင်တာက အပြစ်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းနားမှာ သူ မရှိတော့ ဆောင်းကို ထိန်းသိမ်းမယ့်သူ မည်သူ့မျှ မရှိ၍ ဆောင်း အညာမိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“စော... မြတ်ကိုစောင့်ပါဦး”

ယမင်းမြတ်အသံနှင့် သူတို့ရှိရာ လျှောက်လာနေသည့် ထမင်းမြတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မမြင်ဟန်ဆောင် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဘယ်အထိ လိုက်လာဦးမည်မသိ။ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက်လာတာကို သဘောမပေါက်။ စောမညနောက်ကိုလိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကြည့်ပြီး စောမည အာရုံနောက်လာသည်။

ယမင်းမြတ်ဘက်က သူ့ကိုချစ်ကြောင်း မေတ္တာရှိကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲပြီးပြီးဆိုတော့ သူ့ဘက်က ယမင်းမြတ်ကို လက်မခံနိုင်သည့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ပေးရမည်။ ပေးလည်း ပေးခဲ့သည်။ ယမင်းမြတ်ကို သူမချစ်။ သူ့မှာချစ်သူရှိကြောင်း ပြောပေမယ့် သူမက လက်မခံ။

“စောရေ”

“ဟိုမှာ... ခင်ဗျားကို ခေါ်နေတယ်”

“အသာနေစမ်းပါ”

“မကြားချင်ယောင် ဟန်ဆောင်နေလို့ ဖြစ်မလားဗျာ၊ ဟိုက လိုက်လာနေပြီ”

အရေးထဲ ဆောင်းကတစ်မျိုး။ သူ မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းပြောသလို ယမင်းမြတ်က စောမညတို့နောက်က လိုက်လာနေတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ အနည်းငယ် မှောင်ရိပ်ကျလျက် လူရှင်းသောနေရာဖြစ်နေ၍ စောမညက ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်တစ်အားဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်

အနေအထား ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဘာလဲ...”

“ရှေး... ဒီအတိုင်းငြိမ်ငြိမ်နော်၊ ဟိုမှာ ယမင်းမြတ်လာနေပြီ”

“သူလာတာနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဆောင်းကိုလွှတ်”

“လွှတ်မယ်... အခုမဟုတ်ဘူး”

“စော”

ယမင်းမြတ်အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောမညက သူ့မျက်နှာကို ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးထက်သို ငုံ့မိုးဖိအပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

“အို...”

“စော... ရှင်... ရှင်”

ယမင်းမြတ်မှာ သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သလို နေရာမှာ နှုတ်ဆိတ်ကြောင်နေပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသလို... စောမညမှာလည်း ယမင်းမြတ်ရှေ့မှာ ယောက်ျားချင်း ချစ်နေသယောင် ဟန်ဆောင်သရုပ်ပြရာမှ စိတ်လွတ်သွားကာ ဆောင်းနှုတ်ခမ်းနုနုထွေးထွေးလေးထက်သို သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိအပ်မိပြီးနောက်မှာ သတိလက်လွတ်သွားကာ ဆောင်းနှုတ်ခမ်းလေးထက်မှ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ခွာမရအောင် ပူးကပ်တုတ်နှောင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဆောင်းမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ အံ့သြမှင်သက်မိနေရာမှ အသိဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ပြီး အနမ်းတွေ ရွာနေသူ စောမည ကိုယ်လုံးကြီးကို အတင်းရုန်းကန်

ဖယ်ရှားပစ်သည်။ သို့သော် စောမညက ဆောင်းကိုယ်လေးကို မလွှတ်။ သူ့တို့ရောက်နေသည့် ခပ်မှောင်မှောင်သစ်ရိပ်အောက် ဆွဲခေါ်ကာ ဆောင်းကိုယ်လေးကို သစ်ပင်မှာ မီကပ်စေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ချစ်တယ်”

“ဟာ...”

စောမညရင်ခွင်ထဲ ဆောင်းကိုယ်လေး ထွေးခနဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဆောင်းက သူ့မျက်နှာလေးပေါ် အပ်ကျလာသည့် စောမညမျက်နှာကို ရှောင်ဖယ်လိုက်ပေမယ့် မလွှတ်။ စောမညက ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကိုပင် မော့ပြီး လှပသောမျက်နှာလေးထက် အချစ်အနမ်းတွေ စိတ်ကြိုက် ရွာချပစ်လိုက်သည်။ ဒါကဟန်ဆောင်တာမဟုတ်သလို ဘယ်သူဘာထင်ထင် ဂရုမစိုက်။

တစ်ချိန်လုံး မျိုသိပ်ထားရသော သူ့အချစ်စိတ်တွေကို မထိန်းချုပ်ဘဲ အားမွေး၍ ဖွင့်ချပစ်လိုက်သည်။ စောမည အချစ်စိတ်မွန်နေ၍ အရာအားလုံးကို မေ့သွားပေမယ့် ယမင်းမြတ်ကတော့ စောမညကို မမေ့။ ဆောင်းကို မိန်းကလေးမွန်း မသိ။ သူ့အတွင်းရေးမှူးကောင်းလေးနှင့် စောမညတို့ ယောက်ျားချင်း ချစ်နေကြပုံကို သူမ ခုန်းနှင့် ရိုက်ယူထားလိုက်သည်။

ဒါကို စောမညက မသိ။

သူ့သတိရ၍ ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ပြန်လွှတ်

လိုက်ချိန်မှာ ဆောင်းထံမှ အရှိန်ပြင်းလှသော လက်သီးတစ်ချက်က သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ထိုးလိုက်သည်။

“ကဲကွာ...”

“ခွပ်”

“အာ... ဟေ...”

စောမညမျက်နှာကို ဆောင်း လက်သီးလာထိ၍ နာကျင်ချိန်မရ။ ဆောင်းကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး စောမညရင်ခွင်ထဲ လဲပြီလားဟာ အချိန်မီဖမ်းယူထိန်းပွေ့ရင်း ဆောင်းကိုယ်လေးကို ကားရပ်ထားရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားကြီး... အလကားလူ”

“အခွင့်အရေးသမား...”

“သွား... ခင်ဗျားနဲ့မလိုက်ဘူး”

“ဖယ်ဗျာ...”

“လွတ်”

“ဆောင်း ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ”

“မနေဘူးဗျာ... မနေဘူး”

ဆောင်းက မကျေမနပ် စောမညကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီ သာသမျှ ထုရိုက်ရင်း စောမည အကူအညီနှင့် ကားပေါ် ရောက်လာသည်။ သူကလည်း တော်တော်မျိုးနေ၍ ခေါင်းပင် သိပ်မထောင်နိုင်။ ကားကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် စောမညရင်ထဲ ဆောင်းကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားနေသလို အရက်သောက်ထားသည့် အရှိန်ကြောင့်လည်း သွေးတွေက နှောနေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဆောင်းမကျေ... နပ်... ဘူး”

“ဆောင်း”

ဆောင်းက ခေါ်မရတော့။ ခေါင်းလေး တစ်ဖက်စောင်းပြီး သူ့အရှိန်နှင့်သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းရင်း စောမည အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ဆောင်းကို ဒီလိုပုံနှင့် သူမ အိမ်ကို ပြန်ပို့၍မဖြစ်။ ဆောင်းအဖေသိရင် ပြဿနာဖြစ်မှာ သူသိသည်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဆောင်းကို မခွဲနိုင်အောင် ချစ်နေသည်။ ချိုမြိန် သော ဆောင်းအတွေ ဆောင်းကိုယ်ငွေ့လေးကို သူ စွဲလမ်းနေမိပြီ။ သူဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့။ ကားကို တစ်နေရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုနေရာက စောမည သီးသန့်အနားယူသည့် အိမ်ကြီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်ချင်လည်းတင်တော့ ဆောင်းရယ် မင်းကို ကိုယ်မခွဲနိုင်ဘူး။

ကားကိုရပ်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဆောင်းမျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းကိုချစ်သည့် ရင်ခုန်သံနှင့် အတူ စောမည ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုခိုင်မာသွားတော့ ကားကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းကို စောမည အိမ်ရောက်သည့်အထိ မနီး။ ဆောင်းကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ပွေ့ယူချီမပြီး အိပ်ရာထက် အသာအယာ ချပေးလိုက်သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်းနားမှာ လှဲချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး လှနတ်သမီးရောက်နေသလို ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စောမည

၂၆

မြတ်သော

ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆောင်းက စောမညအတွက် ချစ်စရာအကောင်းဆုံး မင်္ဂလာသတို့ သမီးလေးဖြစ်နေ၍ သူ့ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့သွားသည်။

အခန်း (၁၆)

နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်က ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ကျယ်လွင်ပြန့်ပြောသော အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းသက်ဖြာကျလာ၏။ အိပ်ခန်းနွေးထွေးသော အိပ်ရာမှာ မလှုပ်မယှက် အိပ်ပျော်နေသော အလှူနတ်သမီးကို ကျေးဇူးတင်သတိတိတာတာ အော်မြည်နေသော်လည်း သူမနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်အလား၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်ချက် အလှူညိုမှာ ပထမဆုံး သူမ အာရုံထဲ ဝင်ရောက်လာသည့် သင်းပျံ့နေသော စံပယ်ရနံ့ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိသော ဆောင်းက သူမ အင်မတန်သဘောကျသည့် စံပယ်ရနံ့မွှေးမွှေးကို ရှူရှိုက်ရင်း အိပ်ရာက နိုးလာ၏။ ပထမဆုံး ဆောင်းကွေးမိသည့် အတွေးက ဘယ်သူက နှုတ်ဆောင်း အိပ်ခန်းထဲ ဒီစံပယ်ရနံ့တွေ လာထားသွားတာလဲဆိုသည့် အတွေး ဖြစ်သည်။

အဖေလား...

မဖြစ်နိုင်။

မိတ္တူဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မျိုးမေဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဆောင်း အိပ်ခန်းထဲကို ပန်းလာထားသွားသူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ စိတ် အလုပ်ပေးသော မေးခွန်းနှင့်အတူ မေးမှတ်ထားသော မျက်ဝန်းတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းအလွင့်မှာ ဆောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက အိပ်ရာက ဝန်းခနဲ ထလိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွားကာ သူမ မေ့လျော့ နေမိသော အကြောင်းအရာတွေ သူ့ခေါင်းထဲ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက် လာသည်။

မနေ့ညက...

ဆောင်းခေါင်းထဲ မှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဆောင်းမှတ်မိလာပါပြီ။ မနေ့ညက ဆောင်းနှင့်စောမည ဧည့်ခံ ပွဲတစ်ခုကို သွားသည်။ နောက်တော့ လူချင်းကွဲသွားသည်။ ဆောင်း နားကို မိန်းမလှလေးတစ်စုံရောက်လာပြီး ဆောင်းနှင့်သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှိတ်ဆက်စကားပြောရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။ အားလုံးက ဆောင်း ကို လူချောလေးဟု ထင်နေကြကာ ဆောင်း ပြန်သတိရလာသည်။ ဟန်နီဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း ပျားရည်ရောင် အသားအရေနှင့် မိန်းမချောလေးလည်း ပါသည်။

နောက်တော့ ဆောင်းကို ဖျော်ရည်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် တိုက် ကြသည်။ ဆောင်းက တောင်းပန်လည်း မရ။ ကြိုက်တော့ အားနာတာနှင့် သူတို့တိုက်သမျှ သောက်ရင်း ဆောင်းကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်အောင် မူးလာသည်။ ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေ

သဘောကျမှန်း မသိ။ မကြာခဏ ဆောင်းရယ်သလို ဆောင်းနားက မိန်းမလှလေးတွေက ရယ်ကြသည်။ ဆောင်းခေါင်းထဲ ချာချာလည် နေချိန်မှာ စောမညရောက်လာပြီး ဆောင်းကို ခေါ်သွားသည်။

နောက် ယမင်းမြတ် လိုက်လာသည်။

စောမညနှင့်ဆောင်း ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိ ဆောင်း မှတ်မိလိုက်တာက စောမညဆိုသည့်လူ ဆောင်းနှုတ်ခမ်းကို မညှာမတာ နမ်းနေတာပဲဖြစ်သည်။ နောက်တခြား ဘာဆိုတာမှ မမှတ် မိတော့။ ဆောင်းအိပ်ရာက နီးလာချိန်မှာ အိပ်ရာတစ်ခုတည်းပေါ် ဆောင်းဘေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူက စောမညဆိုသည့်လူ။

ဒါဆို ညက အဲဒီလူနဲ့ ဆောင်း...

ဆောင်း ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ သူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားချိန်မှာ စောမည အိပ်ရာက နီးလာသည်။

“ဆောင်း”

“ခင်ဗျား... လူယုတ်မာ”

“ကဲကွာ... ကဲ... ကဲ”

“ဟာ... ဟိတ် မလုပ်နဲ့လေ”

ဆောင်းက စောမညစကားကို ဘာတစ်ခုမှမကြား။ အိပ်ရာတစ် ခုတည်း သူမနှင့်အတူ ရောက်နေသည့် စောမညကို ဘယ်လိုမှ ခွင့် လွှတ်လို့ မရသည့်အဆုံး အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းနေဆဲဖြစ်သည့် စောမညကို ဆောင်းရဲ့ပြင်းထန်သည့် လက်သီးချက်နဲ့ စောမည ချက်နှာကို ထိုးသည်။

စောမညက ဆောင်းလက်သီးဆုပ်လေးတွေကို အမိအရ ခံ

ဆွဲရင်း ဝါးစပ်က သူ့ကို လက်သီးနှင့်မထိုးဖို့ ဆောင်းကို တားသည်။
ဆောင်းက ပြောမရ၊ တားမရ။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စောမညကို ရန်ပြုဖို့
သာ စဉ်းစားနေ၍ သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို
မမြင်။

“ဆောင်း ကိုယ်ပြောဦးမယ်”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားလောက် အောက်တန်းကျ ယုတ်မာတဲ့သူ မရှိဘူး
သိလား”

“ကဲ... ကဲ”

“ခွပ်”

“ကြည့်စမ်း... မင်းသိပ်ဆိုးလာပြီ”

“လာနဲ့”

“လွတ်”

“ဟာ...”

“ခင်ဗျားကြီး”

အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း အပြန်အလှန် လုံးထွေးရင်း
ဆောင်းကိုယ်လေးကို စောမညက အသာလေးဖမ်းချုပ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ
လှုပ်မရအောင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မှ ဆောင်း ငြိမ်သွားကာ
စောမည ရင်ခွင်အောက်က သူမကိုယ်လေးကို အတင်းရုန်းထွက်ဖို့
ကြိုးစားပေမယ့် စောမညက ဆောင်းကိုယ်လေးကို မလွှတ်။

“ကဲ... မင်း အခု ရုန်းလို့ရသေးလားပြော၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း
ဆောင်း လက်ချက်နဲ့ ကိုယ်နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားကို သေအောင်ကို သတ်ပစ်ရဦးမှာ”

“နေပါဦး၊ ဆောင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်ချင်နေရ
တာလဲ”

စောမညစကားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာလေး ပန်းသီးတစ်လုံးလို
နီရဲသွားပြီး သူမကိုယ်လေးကို စောမညရင်ခွင်ထဲက ကျိတ်ရုံးလိုက်
သည်။ စောမညက မလွှတ်။

“ခင်ဗျား ဆောင်းကို ဘာလို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလဲပြော”

“ညက အရက်မူးနေလို့”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယောက်ျားစကားပြောပါ၊ ခင်ဗျားဘာသာ
ဘယ်လောက်မူးမူး ဆောင်းကို ဘာလို့အိမ်ပြန်မပို့ပေးတာလဲ”

“ဆောင်းကလည်း မူးနေတာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဆောင်းကိုဆောင်းသာ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ညက
ဆောင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ”

သေချာတာတော့ ဆောင်းလည်း ဘာမှမမှတ်မိ။ ညက ဘာဖြစ်
လို့ဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် အခုဖြစ်နေတာကိုတော့ ဆောင်း သိသည်။
ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ကိုယ်ကြီးအောက်မှာ မညာမတာ ဖက်ထား
သောကြောင့် ဆောင်း အနေရခက်ရှက်ပြီး စောမညကို သတ်ပစ်ချင်
နေတာဖြစ်သည်။

“ဆောင်း”

“ဖယ်စမ်းဗျာ ဆောင်းကိုလွှတ်”

“ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ကို ထိုးလားကိုယ်လား

လုပ်လာရင် ပေးလွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... ခင်ဗျား”

ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှိမ်းခဲ့လိုက်၍ ဆောင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားချိန်မှာ စောမညက ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံနှင့် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး ဖြစ်သည်။

ဆောင်းမှာသာ စောမညကို ဒေါသကလည်းဖြစ်၊ ရှက်လည်းရှက်နှင့် စိတ်ထဲကျိတ်မနိုင် ခဲမရဒေါသတွေဖြစ်ကာ အိပ်ရာပေါ်က ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် စောမညစကားကြောင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို အရင်လို စိတ်လိုက်မာန်ပါ သွားမထီရဲ။ ဆောင်းလက်သီးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်စွာ တုံ့ပြန်တတ်သည့် စောမည၏ လက်တုံ့ပြန်မှုကို ဆောင်း ကြောက်သည်ထက် မှန်းသည်။ မနှစ်မြို့။

ဆောင်း ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်သည်။ သို့သော် ပိတ်ထားသည့် အိပ်ခန်းတံခါးက ဆောင်းထင်သလို ပွင့်မလာဘဲ အခိုင်အမာ မလှုပ်မယှက်။ အသေပိတ်သောခပ်ထား၍ ဆောင်း အံ့သြသွားကာ စောမညဘက်ကို မျက်ခုံးလေး တွန့်ပြီး မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည်။

“အခန်းတံခါးကို ဘာလို့ပိတ်ထားတာလဲ... အခုဖွင့်”

“ဆောင်း ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့”

“ကိုယ် ဆောင်းကိုချစ်တာ ဆောင်း သိပါတယ်။ ညထဲက ဝေလဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီး။ ဆောင်းကို ကိုယ် ခိုးသွားပြီလို့”

“ဘာ...”

“ဟင့်...”

“အခုချိန်ဆို ဆောင်းအဖေလည်း ဆောင်း ကိုယ်နဲ့အတူရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလောက်ပြီ ထင်တယ်”

ဆောင်းမျက်လုံးထဲ ပြာသွားသလို၊ ဆောင်းခေါင်းထဲလည်း မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလူ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ စောမည ဘာပြောပြော ဆောင်း လက်မခံ။ သူဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့် ရအောင် သူက ဘာမို့လို့လဲ။ ဆောင်းဆိုတာ သူ့ချစ်သူလည်း မဟုတ်။ ဆောင်းက...

“အခန်းတံခါးကို အခုဖွင့်၊ ပြောမရရင် ခင်ဗျားနဲ့ ဆောင်း ပြဿနာတက်သွားမယ် နားလည်လား”

ဆောင်းမျက်နှာက ဒေါသဖြင့် ခက်ထန် တင်းမာနေသည်။ စောမည ဆောင်းအတွက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆောင်းမျက်နှာလှလှ လေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနှင့် ရှုန်းလဲ့တောက်ပနေ၏။

“ဆောင်းက လူသတ်ရဲလို့လား”

“သတ်ရဲတာပေါ့ဗျာ၊ သတ်ရဲတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို အခုသတ်လိုက်တော့”

“ခင်ဗျား ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

လူသတ်ရဲသည်ဆိုသော ဆောင်းက သူမနား တိုးကပ်လာသည့် စောမညကိုကြည့်ပြီး သူမ ခြေအစုံကို နှော့ဆုတ်လိုက်၍ စောမည ခိတ်ထဲက ဆောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကျိတ်မြူးလိုက်သည်။

“ဆောင်းပဲ လူသတ်ရဲတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ရှေ့တိုးလာတာကို ဆောင်းက နောက်ဆုတ်နေရတာလဲ”

“ကိုယ်ဆောင်းကို ချစ်တယ်”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါဆောင်းရယ်၊ ကိုယ် မင်းနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

စောမညစကားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင်...”

“တော်ဗျာ”

“စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကို အခုလည်း မချစ်ဘူးနောင်လည်း မချစ်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ဆောင်းကို ချစ်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်နေချိန်မှာ စောမညဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ဟုတ်ပါတယ်.... ပြောပါ”

တစ်ဖက်က ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ သူ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပြေးမည့်အပေါက်ကို ရှာနေမိသည်။ ပိတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးမှတစ်ပါး တခြား ပြေးစရာနေရာမတွေ့။ ဆောင်း စိတ်ညစ်သွားချိန်မှာ သူ့က ဖုန်းပြောပြီးသွား၍ ဆောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ် ခဏအပြင်သွားရမယ် ဆောင်းက ခဏနေဦးနော်”

“ဆောင်း အိမ်ပြန်မယ်”

“ပြန်ရမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ခင်ဗျားသွားချင်ရင် ဆောင်းကိုပါ ခေါ်သွား”

မိုက်ရှူးရဲဆန်သည့် ဆောင်းက တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်ပိတ်ရပ်ပြီး စိန်ခေါ်တာကိုကြည့်ပြီး စောမည နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တကယ်မသွားဘဲ ဆောင်းနဲ့ပဲ နေရမလား”

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်း အခန်းတံခါးပေါက်အနားက ခွာသွားတာကိုကြည့်ပြီး စောမည ရယ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ဆောင်းအနားမှာပဲ နေချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲ ဆောင်းကို ကိုယ်နဲ့ အတူခေါ်မသွားတာ... နောက်ရက်ကစပြီး ကိုယ်ဘယ်သွားသွားဆောင်း အမြဲအတူလိုက်ရမယ်”

“ဆောင်းပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာကတော့ အဲဒီလိုပဲ”

“ကိုယ်ပြန်လာမယ်”

“ဦးစောမည”

ဆောင်းလှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူလှည့်မကြည့်။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သွား၍ ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ

ကုန်ခဲ့သည်။ ခေါင်းတွေလည်း ထူပူနေသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ အခုဖြစ်နေတာတွေ အိပ်မက်မဟုတ်တော့လည်း ခက်သည်။ စောမညဆိုသည့်လူကို ယုံမိတာ ဆောင်းအမှားဟု နောင်တ ဖြစ်လာသည်။

နောက်အမှားတစ်ခုက ဆောင်းပျော်ရည်ထင်ပြီး သောက်ခဲ့မိသည့် အရက်တွေ။ အခုကြုံတော့ ဆောင်း ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ငိုနေလို့လည်း မထူး။ အိပ်ရာကထပြီး စောမည ရန်ဖြစ်စကားများနေတာနှင့် အခုထိ မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူး။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ အသစ်စက်စက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ စီစီရီရီ လှလှ ပပထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲရဲနှင့် သွားတိုက်မျက်နှာသစ်သန့်ရှင်းပြီး ခေါင်းကနေလောင်း၍ ရေချိုးလိုက်သည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိ အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြားမှ သူတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာ ပြန်သတိရလာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဆောင်း”

“ဒီမှာ ဆောင်းအတွက် ကိုယ်အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတယ်... လဲလိုက်ဦး... အပြင်က ထိုင်စောင့်နေမယ်”

“မစောင့်နဲ့ ခင်ဗျားဝယ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလဲဘူး”

ဆောင်းစိတ်ထဲက ပြောနေပေမယ့် လူက ချမ်းလှပြီးဖြစ်၍ အနားရှိ အမွှေးဖွ သဘက်ကြီးကို ကိုယ်မှာဆွဲပတ်ပြီး ရေချိုးခန်း

အပြင်ဘက်ကို အသာချောင်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိတာ သေချာမှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

ညကအဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်ထားပေမယ့် ရေချိုးလိုက်၍ စိတ်လန်းသွားကာ အားအင်တွေပြန်ပြည့်လာသလို ထင်မိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း ဆောင်းခေါင်းထဲ အကြံအစည်အသစ်တွေ ရောက်လာသည်။ ဆောင်းပဲ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့ပေးရင် သိပ်မှားသွားမှာပေါ့။ ဦးစောမညရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အသစ်စက်စက်အဝတ်ထုပ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထိကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်ရင်းစားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကို သွားဆွဲယူလိုက်သည်။ အလေးချိန် သိပ်မများပေမယ့် လူတစ်ယောက်မှူးနောက်သွားအောင်တော့ တတ်နိုင်မည်ထင်သည်။ တခြားလက်နက်လည်း ရှာမတွေ့။ အသက်အောင့်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်သည်။ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ ချောက်ခနဲအသံနှင့် အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ လက်ထဲက ပန်းအိုးကို အထက်သို့ တအား ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားကြီး ကံဆိုးတဲ့အလှည့်ပဲ ဦးစောမည။

ဆောင်းဆိုတာ ခင်ဗျားထင်သလို ချစ်စရာကောင်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေချင်စရာ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားကို ဘယ်လို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့သူဆိုတာ လက်တွေ့ကျကျခင်ဗျား သိစေရမယ်။

“ကျွီ”

“ကဲကွာ”

“ဇွမ်း”

“ဒုန်း”

“အမယ်လေး... သေပါပြီဗျာ”

“ခလွမ်း... ခလွမ်း”

အသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာပြီ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ရက်စက်စွာ ဖြိုခွင်းသွားသည်။

“ဟေ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်”

“ဒါ... ဒါ ဦးစောမည်အသံပဲ”

ဆောင်းလက်ထဲကပန်းအိုးနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ခေါင်းကိုထုချစ်လိုက်ရသူက ဆောင်းထင်သလို စောမည် မဟုတ်။ ဆောင်းမျက်စိရှေ့မှာ မရှုမလှပုံစံနှင့် သူ့ခေါင်းကိုလက်နဲ့ အုပ်လိုက်ပြီး အော်နေသူက ဆောင်းတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းလက်ချက်ကြောင့် ပန်းအိုး အကွဲစနှင့် ထုံးတွေဖုံးနေသလို အခန်းထဲမှာလည်း စားစရာထည့်ယူလာသည့် လင်ဗန်းကတခြား ကော်ဖီကရားနှင့် ကော်ဖီခွက် ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ကြက်ဥကြော်တွေက တခြားဆီ ပြန်ကျလျက်။

စောမည်က ဆောင်းကိုတစ်လှည့်၊ မောင်ပုဆိုသည့် အိမ်အကူ ချာတိတ်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်ခေါင်း ကွဲပြီထင်တယ်၊ ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောကလေးတောင် မခံနိုင်ဘူးလား”

“လက်ဆက တော်တော်ပြင်းတာဗျာ၊ မယုံရင် ဆရာကိုယ်တိုင် အရိုက်ခံကြည့်ပါလား”

“ဒီကောင်ကွာ အရေးထဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“သွား... သွား မင်းပစ္စည်းတွေ မင်းဘာသာ သိမ်းပြီးသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ပုဆိုသည့် ချာတိတ်က စောမည်ကို ကြောက်ရွံ့ ဘာမှ ထပ်မပြောသော်လည်း လက်ထဲမှာ အခုချိန်ထိ ပန်းအိုးကွဲစကြီးကိုငြိမ်းရပ်နေသည့်ဆောင်းကိုတော့ ကြောက်ရွံ့သည့်ပုံစံနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်ကျနေသည့်ပစ္စည်းတွေကို ခပ်မြန်မြန် ကောက်သိမ်းသည်။ စောမည်က မောင်ပု ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေချိန်မှာ ခေါင်းကရေစို ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အသစ်စက်စက် သိမ်းပိုက်ထားသည့် စောမည် အိမ်ရှင်မလေး လက်ချက်က တော်တော်ပြင်းပါလား ဆိုသည့်အတွေးနှင့် မောင်ပုက ဝင်မခံရင် ဆောင်းလက်ချက်နဲ့ စောမည်ခေါင်း အာလူးသီးထွက်နေမှာ ပြန်တွေးပြီး ဆောင်းကို အသည်းယားနေမိသည်။ အခွင့်အရေးကို အလစ်ချောင်းနေသည့် ဆောင်းက ပွင့်နေသည့် တံခါးကြားက လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသည်။

“ဟိတ်... ဒါကဘယ်လဲ”

“ဆောင်း”

“လွတ်”

“ခင်ဗျားကြီး ဆောင်းကိုလွှတ်နော်”

“လွှတ်ဆို”

ဆောင်းအကြံကို ကြိုသိထားသည့် စောမညက ဆောင်းလှစ်ခနဲ ပြေးထွက်တာနှင့် သူမ ပြေးနေသည့် ရှေ့က ပိတ်ထားလိုက်၍ ဆောင်းမှာ လိုရာမရောက်ဘဲ စောမညရင်ခွင်ထဲ တွေးခနဲပြန်ရောက်သွား၍ စောမညကိုယ်ကြီးကို ဒေါသနှင့်ရုန်းကန်ထုရိုက်ချိန်မှာ မောင်ပုက သူတို့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာက ခပ်မြန်မြန်လစ်ပြေးပြီး သူ့ဆရာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပေးသွားသည်။

“ဆောင်း”

“ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ ကဲ... ကဲ”

“ဟိတ်... မလုပ်နဲ့ဆို”

နှစ်ယောက်အတူ လုံးထွေးရင်း ခုတင်ပေါ် လဲပြိုသွားသည့် စောမညက ဆောင်း လက်သီးဆုတ်လေးတွေကို ဖမ်းယူဆုတ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်မှာ သိမ်းထားသည်။

“ကိုယ်ကို သိပ်မုန်းနေလား”

“မုန်းတယ်”

ရေချိုးပြီးစအသွင်နှင့် ရှင်းသန့်နေသည့် စောမညမျက်နှာကို ဆောင်း မကြည့်ပေမယ့် ရေစိုဆံပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ခပ်စွာစွာ ကောင်လေးစိတ်ပေါက်နေသည့် ကောင်မလေးကို စောမည သိပ်ချစ်နေမိတာ သူလည်း မတတ်နိုင်။

“ညထဲက သိမ်းပိုက်လိုက်ရမှာ”

“ဘာ...”

“အခုစပြီး မင်းက ကိုယ်နီး ဖြစ်ပြီလို့ပြောတာ”

“သေလိုက်”

“အင်း... သေမယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟော့ဒီက အမေကြီးနဲ့ သားတွေသမီးတွေ အများကြီးမွေးပြီးမှ...”

“အရှက်မရှိတဲ့လူ”

“ချစ်ရင် ဘယ်သူမှမရှက်တော့ဘူးတဲ့... ဒီတော့...”

“ခင်ဗျားကြီးနော်”

“နောက်ဆို ကိုလို့ခေါ်”

“အို”

ပြုဆင်းလာသည့် ချစ်ခြင်းတွေက အကန့်အသတ် မရှိ။ အဆုံးအစမဲ့ တစ်ယောက်နှလုံးသားကို တစ်ယောက်သိမ်းပိုက်ရယူလိုက်ကြခြင်းမှာ အချစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါဆက်လက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ရလိုက်ရသောအချစ်မှာ နာကြည်းခြင်းတို့ အစားထိုးဝင်ရောက်လာပြီး နောက်မှာ ဆောင်းတစ်ယောက် သူ့ဘဝအတွက် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ အမျက်ဒေါသကြီးစွာ စောမညရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ပေမယ့် ရှုံးပွဲချ၍ တစ်ယောက်တည်း အော်ငိုဖြစ်သည်။

“အချစ်ကို မုန်းသည်”

ထိုထက်ပို၍ ဆောင်းအမုန်းဆုံးက စောမညဆိုသည့်လူ။

အခန်း (၁၇)

“အခု ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး၊ ဆောင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့”

တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသော ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝေလ စိတ်ညစ်နေသည်။ ပြဿနာက သေးသေးလေး မဟုတ်။ ကာယကံရှင် ဆောင်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ ဖြေရှင်းလို့မရသည့် ပြဿနာထဲ ထုံးစံအတိုင်း ဝေလ ကန့်လန့်ပါလာသည်။ စောမည ဆောင်းကို ခိုးပြေးသွားသည့်အတွက် အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

အစကတည်းက ဆောင်းကို စောမညနှင့် သဘောတူပြီးသားဆိုတော့ စောမည ဆောင်းကို ခိုးယူသွားသည့်အပေါ်မှာ ဘာမှ အပြင်းအထန် မခံစားရ။ ဆောင်းဘဝလေးအတွက် ရင်ဆေးစိတ်ချသွားရတာပဲရှိသည်။ ဆောင်းဘဝလေး လုံခြုံသွားပြီ။ ဆောင်းကို တကယ့်ချစ်မြတ်နိုးသူလက်ထဲ ဆောင်းကို စိတ်ချလက်ချ ထားနိုင်ပြီဆိုပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတုန်း ဆောင်းက သူ့သဘောနှင့်သူ စောမညအလစ်မှာ စောမညအိမ်က ထွက်ပြေးလာသည်။

ဆောင်းည

တခြားနေရာကိုပြေးခြင်း မဟုတ်။

ဝေလထံ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောက်ထဲက တချိန်ချိန်ငိုနေတာလို့ ဘာမှ မေးလို့မရ။ ဆောင်းပျောက်လို့ ခေါင်းမီးတောက်နေမည့် စောမညကို ကိုယ်ချင်းစာမိပြီး ဝေလကပဲ ဆောင်းကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တိတ် ဖုန်းဆက်ပြီး ဆောင်း သူ့ဆီရောက်နေကြောင်း အသိပေးရသည်။ စောမညက ဆောင်းထံ ချက်ချင်းလိုက်လာမည်ဆိုတာကိုတော့ ဝေလ မနည်းတားထားရသည်။ ဆောင်းစိတ်က ပြောလိုရတာမဟုတ်။

စောမညရောက်လာမှ တခြားတစ်နေရာကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ထပ်ထွက်သွားလျှင် ပွဲကပြီးပြီ။ ဘယ်သူမှ လိုက်ရှာလို့ ရမှာမဟုတ်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်ဟုပြောမှ ငြိမ်သွားသည်။ မငြိမ်တာက ဝေလဆိုသည့်လူ။ ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ဒီကြားထဲ ဆောင်းက သူ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့ ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။ မပြောလို့ကလည်း မဖြစ်။

“မဟုတ်သေးဘူးနော် ဆောင်း၊ အခုကိစ္စက ကလေးကစားသလိုမျိုး လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး... မင်းနားလည်အောင် ငါဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး”

“မသိရင်မပြောနဲ့ သိလည်း မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ပြောရင်း ဆောင်းငိုတော့ ဝေလ ပိုစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မျက်ရည်မကျသည့်ဆောင်း အခုတော့ ငိုရလွန်းလို့ မျက်လုံးလေးတွေ နီရဲရဲမောက်နေတာကြည့်ပြီး ဆောင်းကို သနားလည်း သနားရယ်လည်း ရယ်ချင်မိသည်။ ဆောင်းဆိုတာ တကယ်တော့ မိန်းကလေးစစ်စစ်ဘဝနှင့် သူမစာကို စနစ်ရင် ပြဿနာက ဒီလောက်ကြီးထွား

စရာမရှိ။

အချိန်တန်လျှင် မိန်းကလေးတို့သာဘဝ၊ ချစ်သူရည်းစား ရမည်။ အိမ်ထောင်ကျမည်။ သားသမီးတွေနှင့် မိသားစုဘဝ ပျော်ရွှင်စွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမည်။ အားလုံး ရိုးရိုးလေးဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်းဘဝက ဤမျှ မရိုးရှင်းခဲ့။ ဆောင်းကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူ ပြောဆိုခဲ့။ ပုံသွင်းနေရာပေးခဲ့၍ ဆောင်းကိုယ်တိုင် သူ့မိန်းမသားဘဝကို မေ့ထားလေသူ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ဆောင်းနှင့် မသက် ဆိုင်။ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာကို ရန်သူလို သဘောထားခဲ့သည်။ ဆောင်း ကြံမှ ဆောင်းအချစ်ကိုမရရင် မနေနိုင်သူနှင့် လာဆုံသည်။

စောမညက ဆောင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ဆောင်း မသိ။ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ဆောင်းပတ်ဝန်းကျင် ဆောင်းအသိုင်းအဝိုင်း က အားလုံး သိသည်။ အခုတော့ ဆောင်း အလွန်မုန်းသောဘဝကို ဆောင်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ စောမညက ဆောင်းကို အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအဖြစ် သူ့သဘောနှင့်သူ သိမ်းပိုက်ယူခြင်းအပေါ်မှာ ဆောင်း မကျေနပ်။

နာကြည်းခါးသီးမှုအထက်ထက်နှင့် သူ့ဘဝအစစ်အမှန် မိန်းမ သားတစ်ယောက်ဘဝကို လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေ၍ ဆောင်း နားဝင်လက်ခံ လာအောင် ဝေလ ဘယ်လိုနားချဖြောင့်ဖျရမှန်း မသိပဲ အခက်တွေ့နေ သည်။ ဆောင်းဆိုတာ အစကတည်းက ဝေလကို နိုင်ဘက်ဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း ဝေလစကားကို နားထောင်ခဲ့သူမဟုတ်တော့ အခုကိစ္စမှာ ပိုဆိုးသည်။

“မင်းမှားနေပြီနော် ဆောင်း၊ တော်ကြာ မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ၊

မင်းနဲ့ စောမညကိစ္စဆိုတာလည်း ငါတို့အားလုံးသိပြီးပြီ...”

“ဘာသိတာလဲ”

“ဟ... မင်းကို စောမည နိုးပြေးသွားတဲ့အကြောင်း သူ ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်လို့ ဦးလေးကို ငါပဲသွားပြောရတာပေါ့။ မင်းအထူး ပါးစပ် သေနတ်ပစ်တာ မင်းတို့အကြောင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး မသိချင်မှ အဆုံး နားလည်လား”

“မင်းဘာပြောပြော ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ မင်းက စောမည မိန်းမ...”

“တော်... ဝေလ၊ မင်းဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ ဆောင်း ဘာသာဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ မင်းအပူ မပါဘူး”

ဝေလနှုတ်ဖျားက မိန်းမဆိုသည့်စကားက ဆောင်းအသည်းကို ဆတ်ဆတ်နာကျင်သွားစေကြောင်း ဝေလသိပေမယ့် ပြောမှသိမည့် ဆောင်းကို သူဆက်ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ငါအပူ မပါဘူးဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယူရမယ့် လူက မင်းပဲ ဆောင်း”

“ဆောင်းယူတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း မယူရရင် ပြီးတာပဲ”

“အေး... ငါကလည်း မယူမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

ဝေလပြောသည့် ဆောင်းယူမည်ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး။ ဆောင်းပြောသည့်စကားကို နားမလည်မှန်း ဝေလ သိ သည်။

“မင်း တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်ပဲ ဆောင်း၊ အရိပ်သုံးပါးလည်း ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“ဆောင်း စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ အရေးထဲဘာတွေ နားလည် ခိုင်းနေမှန်းမသိဘူး”

“မင်းအဖေကို မသနားဘူးလား ဆောင်း”

“အဖေကို ဘာဖြစ်လို့ သနားရမှာလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဦးလေးက သမီးရှင်နော် မင်းကြောင့် လူကြားထဲ မျက်နှာမဖော်ရအောင် မလုပ်နဲ့”

“ဘာသမီးရှင်လည်း မင်း ဆောင်းကို ရန်မစနဲ့နော် ဝေလ”

သမီးရှင်ဆိုသည့် စကားအပေါ်မှာလည်း ဆောင်းက စူးစူးရှားရှား နှင့် ဒေါသကကြီးနေ၍ ဝေလ ဆောင်းဒေါသကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက် ပြောလိုက်သည်။

“ရန်စနေတာမဟုတ်ဘူး ဆောင်း၊ အမှန်တရားတွေကို ပြော နေတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမဟာမိန်းမပဲဆိုတာ အခု မင်းသိပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ စောမညဆိုတဲ့ လူယုတ်မာလုပ်လို့”

“သူက ယုတ်မာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ချစ်တာ”

“မင်း လဲသေလိုက် ဝေလ၊ ဆောင်းဘက်ကလိုလိုနဲ့ ဟို လူယုတ်မာဘက်ကချည်း ရှေ့နေလိုက်နေတာ ဟိုက မင်းယောက်ဖ မို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

“အခု ငါ့နှမကို ပေးလိုက်ရပြီဆိုတော့ သူက ငါ့ယောက်ဖပဲ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ မင်းလည်း အလကားပဲ ဆောင်း”

သွားတော့မယ်”

“ဟိတ်ကောင်... ဆောင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

“နေဦး”

ဝေလ ဘာပြောပြော ဆောင်းက ဂရုမစိုက်။ လှည့်လည်း မကြည့်။ ခြေဦးတည့်ရာဒေါသနှင့် လျှောက်သွား၍ ဆောင်းအမည်ကို ခေါ်ရင်း ဆောင်းအနောက်က ဝေလ အပြေးလိုက်ပါလာသည်။

“ဆောင်း”

“မင်း ဆောင်းနောက် မလိုက်နဲ့နော်”

“မလိုက်လို့ဖြစ်မလား၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ့ကိုဦးလေးနဲ့ ကိုစောမညက သတ်မှာ”

“အေး... သူတို့က မင်းကိုနောက်မှသတ်မှာ အခုဆောင်းက မင်းကို အရင် ဟောဒီလို... ဟောဒီလို...”

“ကဲ... ကဲ”

“ဟေ့ကောင်ဆောင်း...မလုပ်နဲ့လေ”

ဆောင်းက ဝေလ ပြောစကားကို ဘယ်တုန်းကမှ နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း အခုလည်း ဝေလကို အမြင်ကပ် စိတ်နှင့် ဒေါသဖြစ်နေ၍ ဝေလမျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ဖွတ်ထိုးသည်။ ဝေလမှာ ဆောင်းကိုပြန်လုပ်၍ မဖြစ်၊ ဆောင်းလက်သီးဒဏ်ကိုလည်း မခံနိုင်နှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဘေးကို ကွေ့ရှောင်လိုက်နေချိန် မှာ ဆောင်းလက်သီးကို ကြားထဲက အမိအရ ဖမ်းဆွဲချုပ်ကိုင်ခံလိုက် ရသည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်... ခင်ဗျားကြီး၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဆောင်းလက်ကိုလွှတ်”

“ကိုစောမည”

ဆောင်းက ရုန်းပေမယ့် စောမညက မလွှတ်။

ဝေလက စောမညကို မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆောင်း ဗိုလ်ကျသမျှ ဘယ်သူမှမနိုင်ပေမဲ့ ဆောင်းကိုနိုင်သည့်သူမှာ စောမည တစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

“အိမ်ပြန်ကြမယ် ဆောင်း”

“ဘယ်အိမ်လဲ၊ ဆောင်းလက်ကိုလွှတ်”

“ဟိုမှာ ဆောင်းဖေဖေ ကြည့်နေတယ်၊ ဆောင်းမိထွေးလည်း ပါတယ်နော်၊ ပြောမရရင် ကိုယ်က ဆောင်းကိုပွေ့ချီပြီး ကားပေါ် တင်မှာ”

အဖေဆိုတာနှင့် ဆောင်း လှုပ်ရှားမှုတွေ အားလုံးရပ်သွားကာ စောမညကားနားမှာ ရပ်နေသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဆောင်းနှင့်အဖေ အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ အဖေက ဆောင်းနားလျှောက်လာပြီး ဆောင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်း ဒီလူမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူးအဖေ”

“အခုမှဖြစ်မလား၊ သူက မင်းအိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်နေပြီ”

အဖေက ဆောင်းမကြိုက်သည့် စကားတစ်ခုမှ မပြော။ မင်းဟာ မိန်းမ။ သူက မင်းယောက်ျားဆိုသည့် စကားတွေအစား ဆောင်းကို သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပြောသည့် စကားအသုံးအနှုန်းဖြင့်

ပြော၍ အဖေကို ဆောင်း ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အဖေကို ဆောင်းချစ်တာ အဲဒါတွေပါ။

ဘယ်တော့မှ ဆောင်းစိတ်ဆင်းရဲမည့်စကားမပြော၊ ဆောင်းစိတ် ထိခိုက်မည့်စကားကို မဆိုတတ်သည့်အဖေ။ ဆောင်းဘဝကို အဖေသာ နားအလည်ဆုံးဆိုတာ ဆောင်း ဘယ်တော့မှမမေ့။

“အခု ဆောင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ အဖေ”

“အိမ်ထောင်ကျဖို့ ကံပါလာတော့ ဆက်လက်ပြီး လုပ်ဆောင် ရမယ်။ လူကြီးဆုံရာနဲ့ တရားရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံရှိတော့ တာပေါ့”

“ဆောင်း အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး”

ဆောင်းစကားကြောင့် ဦးရန်ရှင်းဘက်က ခဏတိတ်သွားသည်။ ဆောင်းသဘောထား ဆောင်းအကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူမှလွဲ၍ တခြား ဘယ်သူမှမသိ။ နားလည်း မလည် ဆောင်းကို နားလည်သည့် ဦးရန်ရှင်းက ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကိစ္စ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိပြီးပြီ။ အခုမင်းက အိမ် ထောင် မပြုချင်ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“ဆောင်း”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဆောင်းကို လက်ထပ်မှုကို ဖြစ်တော့မှာ ဦးလေး”

“အခု ကျွန်တော့်မှာ ဆောင်းရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိကုန်ပြီ”

“ဆောင်းတို့သားအဖ ပြောနေတဲ့စကားထဲ ခင်ဗျား ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့”

“ကဲ... အိမ်ကို အရင်သွားကြမယ်။ မောင်စောမည ပြီးမှ မင်းနဲ့ ဆောင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဦးလေး စဉ်းစားမယ်”

“ဒီလူကားနဲ့ ဆောင်း မလိုက်ဘူး”

“ဆောင်း”

ဦးရန်ရှင်းလှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆောင်းက လှည့်မကြည့်။ ဝေလမှာ ဆောင်းလုပ်နေပုံကို အသည်းယားလျက် နေရာကနေ ဆောင်းကို ကောက်ယူပွေ့ချီပြီး သူနဲ့ဆောင်းနှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့သည့် မင်္ဂလာ ဦးအိမ်ရှိရာကို အပြေးခေါ်သွားချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။

“ကိုစောမညတို့ သွားနှင့်ပါ။ ကျွန်တော် ဆောင်းနှင့်အတူ လာခဲ့ပါမယ်”

ဝေလ ဝင်ပြောလိုက်မှ စောမညက ဆောင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးရန်ရှင်းနှင့်အတူ ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဆောင်း သူ့ကို တကယ် မုန်းသွား ပြီးလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် စောမည ရင်တွေပူနေသည်။ ဆောင်းက သူ့ကိုတစ်ချက်မှ အရေးမစိုက်။ ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံနှင့် ရင်ကော့ခေါင်း မော့ပြီး ထွက်သွား၍ ဆောင်းနောက်ကို ဝေလ အပြေးလိုက်သွား သည်။

စောမညတို့ကား အိမ်ကိုရောက်ပြီး နာရီဝက်ကြာသည့်အထိ ဆောင်းနှင့်ဝေလကို မမြင်ရသေး၍ စောမညမှာ လမ်းဘက်ကို မကြာ ခဏ မျှော်ကြည့်ရင်း ဆောင်းရှိရာ ပြေးသွားချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်း နေရသည်။ ဦးရန်ရှင်းက ပါးစပ်က ဘာမှထုတ်မပြောသော်လည်း အခု သမက်ဖြစ်နေပုံကို သိသည်။

ခက်နေတာ ဆောင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းကို အကွက်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် ကိုင်၍မရ။ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူ့စိတ်သူ့သဘောနှင့် ကြီးလာသူကို အခုမှ ဟိုဟာ လုပ်ပါ၊ ဒါလုပ်ပါ ပြောလို့လည်း လက်ခံမည်သူ မဟုတ်။ အခြေအနေ နှင့် အချိန်အခါကို ကြည့်ပြောယုံအပြင် မရှိ။

“ဟော့... ဟိုမှာ ဆောင်းတို့လာပါပြီတော်”

ဒေါ်ခင်မျိုးမေထံမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ပြီး ဆောင်းအလာကို စောင့်မျှော်နေသည့် စောမညကို ဖြတ်ကျော် ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည့် ဆောင်းနောက်မှာ ဝေလနှင့် စောမည ပါလာသည်။

“ဆောင်း လမ်းမှာ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ အဖေ”

“ပြော၊ မင်းဘာတွေစဉ်းစားခဲ့တာလဲ”

အားလုံးအကြည့်တွေက ဆောင်းထံ စုပြုံရောက်သွားသည်။ ဆောင်း လမ်းမှာ ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ဘာတွေ ဆုံးဖြတ်လာလဲဆိုတာ အားလုံး ရင်ထိတ်နေကြသည်။ ဆောင်းလို ဥက္ကဋ္ဌကျကောင်ကိုမှ စောမညလိုလူက အရှုံးအမှူးအသည်းအသန် ချစ်နေသည်။

ဆောင်းဆိုသည့် သတ္တဝါကလည်း ဒါကို တန်ဖိုးထားရကောင်း မုန်းမသိ။ အချစ်တွေ အနှစ်တွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ စောမညလို သူဌေးတစ်ယောက်၏ ချစ်သူဇနီးမယားအဖြစ်သာ ဆောင်းနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် စောမညကို အသက်မျှချစ်မည်။ တန်ဖိုးထားမည်ဆိုသည်ကိုက ပြောနေစရာပင်မလို။ အခုတော့ ဆောင်း ဆိုသည့် သွေးဆိုးသတ္တဝါက စောမညကို ရန်သူတစ်ယောက်အဖြစ်

သတ်မှတ်ထားသူ။

“အဖေဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဆောင်း ဒီလူနဲ့ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ်။ ပြီးရင် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။”

ဆောင်းပြောသည့် ပထမစကားက သူမအဖေကို ရည်ညွှန်းပြောတာဖြစ်ပြီး ဒုတိယစကားက စောမညကိုပြောခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိသည်။ ဆောင်းက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။

“ဆောင်းပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး အဖေ”

“ဘာအဖေလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ဆောင်းအဖေကို အဖေလို့ လိုက်ခေါ်စရာမလိုဘူး”

ဆောင်းထံမှ ဒေါသဖြစ်နေသောအသံကြောင့် ‘ခါးထောင်သွားပေမယ့် စောမညက ဆောင်းစကားကို အရေးမလုပ်ဘဲ သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဆောင်းကို ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူးအဖေ။ နောက်တစ်ခုက ဆောင်း ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ လက်မထပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဆောင်းရှိတဲ့နေရာမှာ လိုက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ဆောင်းကို မခွဲနိုင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ ဆောင်းနေတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား လိုက်နေရမှာလဲ”

“အဖေ... တော်ပြီ... တော်ပြီ ဒီလူနဲ့ဆောင်းဆက် စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ... ခင်ဗျားသွားတော့ နောက် ဘယ်တော့မှ ဆောင်းအိမ်ကိုမလာနဲ့”

ဒေါသတွေနှင့် ဆူဝေပေါက်ကွဲနေသည့် ဆောင်းကို ဦးရန်ရှင်းက ငြိမ်ကြည့်နေသလို စောမညကလည်း နေရာကမရွှေ့ဘဲ ငြိမ်နေ၍ ဝေလနှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမေတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သာဆို ဆောင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တိုင်း နေရာ မရှိ။ ဆောင်း ဒေါသနှင့် ဝေးအောင်နေကြပေမယ့် စောမညနှင့် ဦးရန်ရှင်းကြတော့ ဆောင်းဒေါသကိုထည့်၍ပင် မတွက်သလို ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့စမ်း ဆောင်း၊ အခုကိစ္စက ကလေးကစားသလို လုပ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

တည်ငြိမ်လေးနက်သော ဆောင်းဖခင်အသံကြောင့် ဒေါသနှင့် မခံမရပ်ဖြစ်လျက်နှင့် ဆောင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ပထမဆုံး အဖေပြောချင်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက် ရုံးတက်ပြီးလက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ကြပါ။ ကျန်တာနောက်မှ ဆက်စဉ်းစားမယ်။

“အဖေပြောတာ ဘယ်လိုလဲ ဆောင်း။ လူတွေကြားထဲမှာ မင်း အဖေကို အရှက်ရတာ မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင် အဖေစကားကို မင်း နားထောင်”

“အဖေ”

ဆောင်းအသံက မကြည်မသာ ခပ်အစ်အစ် ထွက်လာသည်။

“မင်းဘာမှ မပြောနဲ့ဆောင်း”

“အဖေကြောင့် ဆောင်းသွားပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ဆောင်း တွေ့မယ်သိသား”

“ဆောင်း”

ဒေါသနှင့် ဂုဏ်းဒိုင်းကျပြီး အိမ်ပေါ်က ဆောင်း ပြေးဆင်းသွား၍ စောမညက ဆောင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“နေ.... နေ မောင်စောမည၊ သူ့ကို လွှတ်ထားလိုက်၊ အချို့ တန် အိမ်ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ မင်း စိစဉ်စရာရှိတာတွေ ကြည့်စိစဉ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

“ဝေလ.... ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုစောမည”

စောမညပြန်သွားမှ ဝေလလည်း ဦးရန်ရှင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်ခဲ့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

စောမညနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဆောင်း သဘောတူလို့။ ထိုည တစ်ညလုံး ဆောင်းအိပ်မပျော်သလို စောမညလည်း အိပ်မပျော်။ ဝေလနှင့် ဦးရန်ရှင်းတို့မှာလည်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာဖြစ်လာဦးမည် မသိသော ဆောင်းအိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း တွေးကာရင်လေး၊ စိတ် လေးမှုကိုယ်စီနှင့် မိုးလင်းကျမှ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

အခန်း (၁၈)

ဦးရန်ရှင်းအပါအဝင်၊ ဝေလနှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမေအဆုံး အားလုံး အင်တာနက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသော စောမညနှင့် ဆောင်းတို့ ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဆောင်းမှာလည်း သူနှင့် စောမည ပါတီပွဲညက လူအလစ်မှာ အနမ်းပွဲကြီး ကျင်းပ နေပုံကို ထင်ထင်ရှားရှား ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ စောမညကို ဒေါသလည်းထွက် ပို၍လည်း မုန်းမိသည်။

အစတုန်းက ဝိုးတဝါး။ သိပ်ပြီး မသံကွဲ။ နောက်တော့မှ ဖြတ်ပြတ်သားသား ထင်ရှားမြင်နေရသော ပုံရိပ်တွေကို အင်တာနက်ပေါ် တင်လိုက်သည့်တရားခံက တခြားသူ မဟုတ်။ ယမင်းမြတ်ဖြစ်နေ၍ စောမညစိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေသည်။

“အဖေတို့လည်း သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီပုံနဲ့စာ မှားတင် သားတာ ယောက်ျားချင်း ချစ်နေသည့် သူဌေးနှင့် သူ၏အတွင်းရေးမှူး”

“ယမင်းမြတ်က ကျွန်တော်ကို ယောက်ျားချင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတွေထဲက တစ်ယောက်လို့ထင်နေတာ အခု ဆောင်းကို တကယ့် ယောက်ျားလေးထင်ပြီး ကျွန်တော်ကို သိက္ခာချ အရှက်ခွဲဖို့ တင်လိုက် တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတယ်။ အဖြစ်မှန်က သူထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆို တာ ဆောင်းရဲ့ပုံအစစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ပြန်တင်မှ ကျွန်တော်ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်နိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ချစ်နေတာ ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေး အစစ်၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော်ချစ်သူ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးဆိုတာ အင်တာနက်မှာ ပြန်တင်ပါရစေ”

“ဆောင်း သဘောမတူဘူး”

စောမညပြောတာ အားလုံး ငြိမ်နားထောင်နေချိန်မှာ ဆောင်းက သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောလာ၍ အကြည့်တွေက ဆောင်းထံ ရောက် သွားသည်။

“ဆောင်းက ဘာကို သဘောမကျတာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောသလို ဆောင်း မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာ”

မိန်းကလေးလို ဝတ်ရဲမှာကို ဆောင်းလက်မခံနိုင်သလို စောမည နှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်ပြီး အင်တာနက်ပေါ်အထိ အတင်ခံရမှာကို ဆောင်း အလိုမရှိ။ ဒါကို ဦးရန်ရှင်းလည်း သိသလို၊ ဝေလလည်း နားလည်သည်။ ဒါက ဆောင်းဘက်ကအပိုင်း၊ ဆောင်း သဘောထားဖြစ်ပေမယ့် စောမညဘက်မှာကြတော့ ကြောက်စရာ၊ ရွံ့မုန်းစရာ၊ လူအထင်သေးစရာ၊ အတင်းစကားအဖြစ် ပြောနေကြသည် မှာ အနေခက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဆောင်း ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ။ ယမင်းမြတ် ပြောသလို ဖြစ်စေချင်လို့လား”

“ဆောင်းမသိဘူး”

စောမညအမေးကို ဆောင်း ခေါင်းခါလိုက်၍ ဦးရန်ရှင်း မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“စကားကို အလွယ်မပြောနဲ့ဆောင်း၊ အခုကိစ္စက မောင်စောမည တစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့လည်း သက် ဆိုင်တယ် နားလည်လား”

အဖေစကားကြောင့် ဆောင်း ငြိမ်သွားသည်။

“မင်းဘယ်သူဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ် ဆောင်း။ အင်တာနက် မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပုံတင်ပြီး မဟုတ်မမှန် သတင်းလွှင့်တဲ့လူက လွှင့်လိုက်ပြီ။ မင်းအကြောင်း လူတွေပါးစပ်ဖျားမှာ ဘယ်လိုပြောနေ မလဲဆိုတာ မင်းစဉ်းစားမိရဲ့လား ဆောင်း”

အဖေပြောတာမှန်နေ၍ ဆောင်း ငြိမ်သွားသည်။ လူတိုင်းမှာ ဖုန်း ရှိသည်။ ဖုန်းရှိလျှင် အင်တာနက် ကြည့်လို့ရသည်။ စောမည ဆိုတာ ဆောင်းတို့လို မဟုတ်။ နာမည်ကြီး သူဌေး။ စောမညလို သူဌေးနှင့် ဆောင်းကို ယောက်ျားချင်း ကြိုက်နေကြအဖြစ်မျိုး အထင် မခံနိုင်သည့် အဖေသဘောကို ဆောင်း နားလည်သည်။

“မင်းတို့ကိစ္စကို ငါဘယ်တုန်းကမှ ဝင်မပါခဲ့ဘူးဆောင်း၊ အခု တော့ ဝင်ပါရတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိသားစုအားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ။ မောင်စောမညက သူဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရေး ကြီးသလို အဖေအတွက်လည်း ဆောင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ အသက်သေ”

“မင်းစီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပါ။ မောင်စောမည မိသားစုအားလုံး ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒီတစ်ခါ အဖေကိုယ်တိုင် မင်းတို့ရှေ့က မားမား ရပ်နေပေးမယ်။ ဆောင်းကို မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ် မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဖေ”

“မင်းက ငါ့သားဖြစ်သွားပြီပဲ”

ဆောင်းက သမက်နှင့် ယောက္ခမ အဆင်ပြေနေတာကို ဆက် မကြည့်နိုင်သလို အိပ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားသည်။

“ဘာလဲကွ ဒီလူပြောသမျှ အကုန်လိုက်ဖြစ်နေရမှာလား၊ မကျေ နပ်ဘူးကွာ၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“မင်းမကျေနပ်လည်း မရတော့ဘူးဆောင်း”

“ဝေလ”

“အေး... မင်းနောက်ကို ငါလိုက်လာတာ၊ ကံတရားက ဘယ် လောက်ဆန်းကြယ်လဲဆောင်း၊ ထင်မှတ်မထားတာတွေပဲ ဖြစ်လာ တတ်တာပဲကွ၊ အခုကြည့် အခု မင်းဘဝမှာရော ငါဘဝမှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်မကြည့်ဘူးတာတွေ လက်တွေ့ဖြစ်လာပြီ”

“မင်းမကျေနပ်ပေမယ့် မင်းအတွက် ငါကျေနပ်တယ် ဆောင်း။ ဒီလိုပဲ မင်းအဖေလည်း မင်းအတွက် ကျေနပ်နေမှာ ငါသိတယ်”

ထိုစကားက ဝေလရင်ထဲက လှိုက်လှဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကား ဖြစ်သည်။ ဆောင်းအတွက် အမြဲစိတ်ပူနေခဲ့ရသည့် အချိန်မှာရီ နေ့ရက်တွေ လတွေ အခုတော့ စောမညလက်ထဲမှာ ဆောင်းဘဝ လှပ ခမ်းနားမှုတွေနဲ့ လင်းလက်တောက်ပစွာ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရတော့မည်။

“မင်းလိုကောင်ကို သိပ်ချစ်ပေးတဲ့ စောမညကို ငါတော့... တယ် ဆောင်း”

“ဒီထက်ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် သူညီမကို မင်းယူလိုက်ပါလား”

“ဖူးစာပါရင် ယူသင့်ရင် ယူရမှာပေါ့လေ။ ဒါမျိုးက ငြင်းလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်းတို့ယောက်ျားတွေအားလုံး နှာဘူးတွေချည်းပဲ။ ယောက်ျား တွေကို အဲဒါတွေ ကြည့်မရတာ”

“မဆိုင်တာမပြောနဲ့နော် ဆောင်း၊ မင်းပြောတဲ့ယောက်ျားနှာဘူး ထဲမှာ ငါမပါဘူး”

“ဟွန်း... ပြောပုံက ယုံချင်စရာ မိန်းမလှလှတွေမြင်တိုင်း မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ်ကြည့်တဲ့ ယောက်ျားတွေအကြောင်း မသိတာ မှတ်လို့”

“အေး... နောက်ဆို ယောက်ျားသတ္တဝါဆိုတာ ဘယ်လို သတ္တဝါလဲဆိုတာ မင်း ဝီသီလာလိမ့်မယ်”

“မင်းဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဗမာစကား”

“ကဲကွာ... အဲဒါ ဗမာစကားပြောဦး”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဟာ”

“ကျွိုး”

ဝေလက ဆောင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး လမ်းဘက်ကိုပြေးထွက်သွား သည်။ တစ်ဖက်က ပြေးဝင်လားသည့်ကားနှင့် ဝင်တိုက်မလိုဖြစ်သွား

သည်။ ကားအချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်နိုင်၍ ဝေလကို ဘာတစ်ခုမှထိခိုက်မိခြင်း မရှိသော်လည်း ကားမောင်းသူ မိန်းမလှထံမှ ဒေါသသံထွက်လာသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ ကားတစ်စီးလုံးလာနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ မမြင်လိုက်လို့”

“ဟင်... ခင်ဗျာ... ဟိုတစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ ဝင်တိုးမိတဲ့ တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဪ... ရှင်တို့ကိုး”

ဝသန်က ဝေလကို မှတ်မိသွားသလို၊ ဝေလကလည်း သိပ်လှသည့် ဝသန်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ဝေလပါ။ သူက ဆောင်း”

ဝေလက သူ့ဆွေမျိုးဖြစ်တွေ့နေသည့်ပုံနှင့် သူ့ကို သူမိတ်ဆက်နေရုံမပြီး။ ဆောင်းဘက်ကိုလှည့်ပြီး ဆောင်းတို့ပါ လက်ညှိုးထိုးမိတ်ဆက်နေ၍ ဆောင်းမျက်နှာ မကြည်ပေါက်နှင့် ဝသန်နှင့် ဝေလကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ဆောင်းနော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဝသန်က ဆောင်းမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြန်ကြည့်သည်။ အရင်တုန်းက ဝေလနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့သော ဆောင်းကို ဝသန်ကိုယ်တိုင် တကယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အခုလို အစ်ကိုဖြစ်သူ စောမညနှင့်ပတ်သက်လာသည့် ဆောင်းဆိုသည့် ယောက်ျား

စိတ်ပေါက်နေသည့် လှပသောဆောင်းအဖြစ် အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ပြန်မြင်လိုက်တော့ ဆောင်းပုံစံလေးကို ဝသန် ချစ်သွားသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ စောမည သတင်းတွေ အင်တာနက်ထဲမှာ ပြန့်နေသည်။ အစ်ကိုနှင့်အတူ တွေ့ရသည့်ဆောင်းဆိုတာ အခု ဝသန်မျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် ဆောင်းမှန်းသိ၍ ဝသန်မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးစောမညကို သိလား”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ဝေလနှင့်ဆောင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမိန်းမလှလေးက စောမညကို သိတာလဲဆိုသည့်အကြည့်။ ဒါကို ဝသန်က သိသည်။ နားလည်သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆောင်းနှင့်ဝေလရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“တို့က ဝသန်ပါ။ အစ်ကို စောမညရဲ့ ညီမ”

“ဘာ... ဒါဆို... ခင်ဗျားက ဆောင်းရဲ့... ဟို... ဒင်းယောင်း... ယောင်း... အဲလေ... ယောက်ဖပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟိတ်ကောင် ဆောင်း၊ အဲဒါမင်းရဲ့... ဟိုဒင်းကွ”

“သိတယ်၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“မင်းကွာ”

ဝေလက ဝသန်ရှေ့မှာ ဆောင်းဟောက်တာ ခံလိုက်ရ၍ မျက်နှာမအိမလည် ဖြစ်သွားပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ အပြုံးမပျက်။ ဆောင်းက

ဝသန်ထင်တာထက် ပိုချောတယ်။

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ လာရင်းကိစ္စကိုပဲပြောပါ”

“ဟိတ်ကောင်... ဆောင်း”

ကြားထဲက ဝေလမှာ ဝသန်ကို အားနာနေသည်။

“ဒီလိုပဲဗျာ ဆောင်းက စကားပြောမတတ်ဘူး”

“ဝသန် နားလည်ပါတယ်၊ ဆောင်းကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“စိတ်ဆိုးလို့ရောရမလား၊ ဆောင်းဆိုတာ ဒီအတိုင်း၊ ဒီပုံစံပဲ”

ဆောင်းမျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။

စောမည ညီမဆိုပြီး အပြောကို မလျှော့သလို မျက်နှာကိုလည်း မလျှော့။ ဝသန်က ဆောင်းမျက်နှာလေးကို သဘောကျသလို ကြည့်ပြီးပြီးနေ၍ ဝေလလည်း ဝသန်မျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဆောင်း ဒီပုံစံကိုလည်း ဝသန် ချစ်ပါတယ်။ ဝသန်ကိုလည်း ပြန်ချစ်ရမယ်နော်”

“ဆောင်းက တွေ့တဲ့လူတိုင်း ပြန်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝသန်က တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆောင်းနဲ့အမျိုး ဆောင်းရဲ့ ယောင်း...”

“ဆောင်းရဲ့ ယောက်ဖပါဗျာ”

ဝေလက ကြားထဲက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းရဲ့ယောက်ဖ ဒါပဲနော်... ကိုကြီးစောမညကိုချစ်သလို ဝသန်ကိုလည်း ချစ်ရမယ်”

“ဘယ်သူက ဝသန်အစ်ကိုကို ချစ်လို့လဲ၊ တစ်ဘဝလုံး မချစ်ဘူး”

စောမညအကြောင်းကြားတာနှင့် ဆောင်းမျက်နှာသွားတာကြည့်ပြီး ဆောင်း ဒေါသကို ဝသန် နားလည်သွားသည်။ ဆောင်းလိုလူကို ချစ်မိမှတော့ ဝသန်အစ်ကိုလည်း ဒီလောက်တော့ ခံစားရမှာပေါ့ဟု တွေးပြီး ဝသန် ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဆောင်းကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ဆောင်းကို မရယ်ပါဘူး၊ ဝသန်အစ်ကိုအကြောင်း စဉ်းစားမိလို့ ရယ်တာ”

“ဝသန်အစ်ကိုက အလကားလူ”

“ခပ်... ခပ်”

“ဆောင်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုကိုကို ဒီလိုပြောမယ့်သူရှိတာ သိလား၊ ကောင်းတယ်”

ဝသန်က ဆောင်းအကြိုက် လိုက်ပြောရင်း တစ်ခပ်ခပ် ရယ်နေ၍ ဆောင်းမျက်နှာပြန်ကြည့်လာသည်။ ဝသန်ကို ဆောင်းဘက်က လူအဖြစ် သဘောကျသွားသည်။

“ဝသန် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆောင်းဆီလာတာ”

“ဆောင်းဆီ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အံ့သြသည့်အမူအယာနှင့် ဆောင်းက ဝသန်မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည်။ ဝသန်က သူ့ယောင်းမ ဆောင်းစတိုင်နှင့် ဆောင်းအလှကို ကြည့်ပြီး ချစ်လည်း ချစ်သည်။ အသည်းလည်း ယားသည်။ အကြောင်း မသိရင် ဆောင်းဆိုတာ တကယ့် ကောင်ချောလေးပါ။ ဘယ်သူမှ

ဆောင်းကို မိန်းမချော မိန်းမလှလေးမှန်း သိကြမှာမဟုတ်။ ပူးစာဆုံချင်တော့ ကိုကိုစောမညက ဆောင်းဆိုတာ သိပ်လှသည့် မိန်းမချောလေးမှန်း သိခွင့်ရခဲ့သလို ဆောင်းက တစ်ချိန်က ကိုကိုချစ်သူ မဟေမန်နှင့် လာတူနေတာ ဝသန် သတိထားမိသည်။

တစ်ခုကွာတာက ဆောင်းက ငယ်သည်။ ပိုလှသည်။ ပိုပြီး ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ ဆောင်းကိုကြည့်ရတာ ပြုစင်နေပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလိမ်းမခြယ်ဘဲ တစ်အားလှနေသည်။ ဆောင်းမျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် တစ်ခါဆုံရလျှင် ထိုအကြည့်ကို တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် ဆောင်းမှာ ညှိစိတ်အပြည့် ရှိသည်။

“ကိုကိုက ဝသန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆောင်းဆီလာဖို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“ဪ”

“အခု ဆောင်းအိမ်ကိုသွားကြမလား”

“ဝသန်သွားချင်ရင် ဝေလ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ ဆောင်းက တခြားသွားစရာရှိလို့ မလိုက်တော့ဘူး”

အိမ်မှာ အဖေနှင့် စောမည ကျန်ခဲ့၍ ဆောင်း ထိုလူမျက်နှာကို ထပ်မကြည့်ချင်တာနှင့် အပြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝသန်လာတာ ဆောင်းနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ၊ ဆောင်းမလိုက်ရင် ဝသန်လည်း မသွားတော့ပါဘူး။ ဆောင်းသွားမယ့်နေရာကို ဝသန် လိုက်ပို့မယ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆောင်း”

“အရေးထဲ ဝေလကတစ်မျိုး။ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ မနေချင်လို့

ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေပါတယ်ဆိုမှ ဘာတွေလာမေးနေမှန်းမသိ။

“မင်းကွာ ငါက အကောင်းမေးနေတာကို ဆောင်းဆိုတဲ့သတ္တဝါက ဒီလိုပဲ ဝသန်သူနဲ့ ပေါင်းရင် သတိထား၊ သူက ဒါသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဝေလ”

ဝေလက သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြလိုက်တာ ကြည့်ပြီး ဆောင်း ဒေါသဖြစ်သွားကာ ဝေလအမည်ကို အကျယ်ကြီး အော်တော့ ဝသန်က တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ဝသန်၊ နောက်မှပြန်ဆုံကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝေလ”

ဝေလက ဆောင်းကို ဝသန်နှင့်ထားပြီး နေရာက လစ်ပြေးသွားသည်။

“ဆောင်း ဘယ်သွားမှာလဲ ပြောလေ၊ ဝသန် လိုက်ပို့မယ်”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ အိမ်မှာမနေချင်လို့ ထွက်လာတာ”

“ကိုကိုကြောင့်လား”

ဝသန်ကိုတော့ ဆောင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ပြီး ဆောင်းက လမ်းပေါ်ကခဲကို အသာလေးပစ်ကန်လိုက်ပေမယ့် ဆောင်းပုံစံက လှနေသည်။ ကိုကို စောမညနှင့် ဆောင်းတို့မှ မွေးလာမည့်ကလေးက အဘယ်မျှချောမည်။ ချစ်စရာကောင်းမည်ဆိုတာ ပြောနေစရာ မလို။

ကိုကိုစောမညက ကလေးချစ်တတ်သူဖြစ်သလို ဝသန်လည်း

ဆောင်းမွေးလာမည့် တူလေးတူမလေးတွေကို အခုကတည်းကကြံပြီး မြင်နေမိသည်။

“ဝသန်တို့ တစ်နေရာသွားပြီး မုန့်စားရင်း စကားပြောကြရအောင်”

“ဆောင်း မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ကိုကိုကိုမုန်းတာနဲ့ ဝသန်ကိုပါ မချစ်ချင်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဝသန်ကိုချစ်ရင် ဝသန်ပြောတာ သဘောတူရမှာပေါ့ လာပါ။ ဝသန်ကိုချစ်ရင် ဝသန်နဲ့လိုက်ခွဲ။ ဝသန်နဲ့မလိုက်ရင် ဝသန်ကို မချစ်လို့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ... ထပါဆို... ဆောင်းမပါဘဲ ဝသန် ဘယ်မှ မသွားဘူး။ လာ... ကားပေါ်တက်”

“ဆောင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ။ ဝသန်က ဆောင်း လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ သူမကားပေါ် အတင်းတက်ခိုင်းနေ၍ ဆောင်းမှ ရုန်းရခက်၊ ငြင်းရခက် ဖြစ်နေသည်။

“ဆောင်းကို လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး”

ဝသန်က ဇွတ်တရွတ်။

လူတွေက ဝသန်နှင့် ဆောင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေ၍ ဆောင်းမျက်နှာ နီရဲလာသည်။

“လူတွေက ဆောင်းကို တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ထင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဝသန် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဝသန် ဆောင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ လက်တွေ့သက်သေပြဖို့”

“ရွတ်”

“အာ... ဘာလို့လူကြားထဲမှာ ဆောင်းပါးကို လာနမ်းရတာလဲ”

“ခစ်... ခစ်”

“ဆောင်း ရှက်သွားတာ သိပ်လှတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ဆောင်းမှ ဆောင်းဖြစ်နေတာနေမှာ”

ဆောင်းက လူကြားထဲ သူစိမ်းမိန်းကလေးက သူ့ပါးကို လာ နမ်း၍ ရှက်သွားပေမယ့် ဝသန်က ဆောင်းလို ရှက်ပုံမရ။ ဆောင်း ရှက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်၍ပင် နေလိုက်သေးသည်။ ဒီကြားထဲ သူ့အစ်ကိုအကြောင်းပြောလာတော့ ဆောင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ခနဲ ပူထူသွားသည်။

“အဲဒီလူအကြောင်းပြောရင် ဝသန်နောက်ကို ဆောင်းမလိုက်ဘူး”

“ဆောရီး... ဆောင်းမကြိုက်တာနောက် မပြောတော့ဘူးဟုတ်လား”

ဝသန်ကြောင့် ဆောင်းမလိုက်ချင်ဘဲ ဝသန်ကားပေါ် ပါလာသည်။ ဘယ်ဘဝက ရှေးရေစက်မှန်း မသိ။ တစ်ချိန်လုံး ဝသန်က ဆောင်းမျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်ပြီး ဆောင်းကိုချစ်ကြောင်း ခဏခဏ ပြောနေ၍ ကြာတော့ ဆောင်း အနေရခက်လာသည်။ အအေးဆိုင်မှာ

အဆေးကောင်းကောင်း မသောက်ရ။

“ဝသန်တော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ဆောင်း ဘယ်သွားသွား ဝသန် လိုက်မယ်နော် လိုက်ရမလား”

“ဆောင်း ဘယ်မှမသွားပါဘူး”

“ဆောင်းသွားတဲ့အခါ လိုက်မှာပေါ့၊ ဒီကအပြန် ဆောင်းအိမ်ကို ဝသန်လိုက်ပြီး ဆောင်းနဲ့အတူ ညအိပ်မယ်နော်”

“အာ... ဒါတော့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆောင်းအိမ်မှာ ဝသန် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေတတ်ပါတယ်၊ ဝသန်နားမှာ ဆောင်းရှိနေတာပဲ ရတယ်”

ဝသန်စကားကြောင့် ဆောင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းတူသလို၊ အကျင့်စရိုက်ချင်းလည်း တူပဲတူနိုင် လွန်းတယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ စောမညကြောင့် ဆောင်း စိတ်ညစ်နေပါ သည်ဆိုမှ စောမည၏ညီမက ဆောင်းမှဆောင်းဖြစ်နေတာကို စိတ်ရှုပ် လာသည်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်လိုနေနေ ပြဿနာ မရှိ။ ဝသန်တို့လို သူဌေးမတွေ ဆောင်းအိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ကြတော့ ပြဿနာတွေ တသိကြီးရှိသည်။ ဝသန်ပုံစံနှင့် အိမ်မှားထားလို့ကတော့ ဒေါ်ခင်မျိုးမေ မိန်းမနှင့်မဖြစ်။ ဆောင်းကို အကြောင်းပြပြီး ဒေါ်ခင် မျိုးမေဘက်က ဆောင်းမသိအောင် ဟိုဟာဒီဟာ တောင်းဆိုတာမျိုး လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။ ပြီးတော့ ဆောင်းအိပ်ခန်းက ကျဉ်းသည်။ နှစ် ယောက်အိပ် မဟုတ်။ နှစ်ယောက်အိပ်ဖြစ်သည်တားဦး အခုမှသိ။

အခုမှတွေ့သည့်ဝသန်နှင့် အတူအိပ်ဖို့ဆိုတာမဖြစ်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်သိတာလည်း မဟုတ်။

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမဖြစ်တာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်းအိမ်မှာ ဝသန်လိုက်အိပ်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်ဘူးလို့ပြော တာ”

“ဆောင်းအိမ်မှာ ဝသန်လိုက်မအိပ်ရဘူးဆိုရင် ဝသန်အိမ်မှာ ဆောင်း လိုက်အိပ်”

“ဆောရီး... မဝသန်အိမ်ကို ဆောင်းလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆောင်းပြတ်သားစွာဖြင့် ငြင်းလိုက်တော့ ဝသန်က ဆောင်း ဈာန်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဝသန်ချစ်သလို ဆောင်းက ဝသန်ကိုမချစ်ပါဘူး ဝသန်သိပါ ရယ်”

သူ့ဘာသာ ဘာထင်ထင်ဟု သဘောထားပြီး ဝသန်ကို ဆောင်း က ဘာမှ ပြန်မဖြေရှင်း။

“ဆောင်း ပြန်တော့မယ်၊ နောက်မှ ဝသန်နဲ့ပြန်ဆုံမယ်”

“ဝသန်လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့နဲ့”

“ဆောင်းသွားပြီ”

ဝသန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆောင်း ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှစ်ယောက်အကြောင်းအရာတွေနှင့် မွန်းကျပ်လျက်။ ညဦးချုပ်မှ အိပ်ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ အဖေ့နဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမေ အိမ်ခန်းထဲမှာလား။ အိမ်နောက်ဘက်မှာလား။ တွေးပြီး ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည်။ အေးမြသောရေနှင့် ထိလိုက်မှ လူက လန်းဆန်းသွားသည်။ ညဝတ်ကိုလဲပြီး အိမ်ရှေ့ကိုပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်တံခါးကပိတ်နေသည်။

“အဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်ရင်း ထမင်းစားခန်းဘက် လျှောက်လာသည်။ အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့်လူကြောင့် ဆောင်း လန့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဆောင်းကို စောင့်နေတာ”

“ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း ဆောင်းအိမ်ကပြန်”

“အဖေက ကိုယ့်ကို ဒီအိမ်မှာ စောင့်နေရမယ်ဆိုလို့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဆောင်းအဖေ့နဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမေက ဝေလတို့မိသားစုနဲ့ ရွာအလှူကို လိုက်သွားတယ်”

“ဟင်...”

ပိတ်ထားသည့် အိမ်တံခါးကို ဆောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တာ ကိုစောမည်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဆောင်းရှေ့ကနေ သူ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဆောင်း”

“ဆောင်းအိမ်က ခင်ဗျားကြီး အခုချက်ချင်းထွက်သွား”

“ကိုယ်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“သွားချင်တဲ့ဆီ သွားဗျာ”

“ကိုယ်သွားချင်တဲ့ နေရာက တစ်နေရာပဲရှိတယ်”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ကျေနပ်ပြီလား”

“တစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူး”

စောမည်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုးပေမယ့် စောမည်က မမူ။ ရွန်းလဲ့နေသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ဆောင်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို ဆောင်း မုန်းသည်။ သတ်ပစ်ချင်သည်။

“ဆောင်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်က တောင်းပန်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဆောင်း မမြင်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ဆောင်းနားမှာပဲ နေချင်တယ်။ အခုဆိုရင် ဆောင်းဟာ ကိုယ်ရဲ့ဇနီး...”

“ခင်ဗျားကြီး ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တရားတွေပြောနေတာ ဆောင်း”

“ဒီလောက်မှန်ချင်နေတဲ့လူ... ကဲ... ကဲ”

“ဒုန်း”

“ခွမ်း...”

“ဆောင်းမလုပ်နဲ့”

ဆောင်းမကြားချင်သည့် အမှန်းဆုံးစကားတွေ ပြောနေသည့်

လူကိုဆောင်း သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး နီးရာပစ္စည်းတွေနှင့် စောမညကို ပစ်ပေါက်နေ၍ စောမညမှာ သူထံ ပျံ့ဝဲရောက်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကိုရှောင်ရင်း ဆောင်းနား ရောက်အောင်သွားသည်။ ဆောင်း ကလည်း သူနားတိုးကပ်လာသည့် စောမညကိုမြင်၍ ပိုဒေါသဖြစ်ကာ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်သည်။ အနားရောက်လာသည့် စောမည ကို လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ စောမညကလည်း မရ။ သူ့ကို အမျိုးမျိုး ရန်ရှာနေသည့် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖမ်းချုပ်ပြီး သူ ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးဆွဲယူလိုက်သည်။

“လွတ်”

“ဆောင်းအသားကို မထိနဲ့”

“လူယုတ်မာ”

ဆောင်းကလည်း လုံးဝအလျော့မပေး။

မိသည့်နေရာကို ထုသည်။ ရိုက်သည်။ နာကျင်အောင်ပြော သည်။ ဆောင်းကိုယ်လေးကို စောမညရင်ခွင်ထဲက မလွတ်လွတ်အောင် သူမကိုယ်လေးကို တွန်း၍ ရုန်းသည်။ ကန်သည်။ စောမညက ဆောင်းရုန်းလေ ပိုပြီးဖက်ထားလေ။ ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ နှစ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ချင်းအပ်ထားသည်။

“ကိုယ်ကို ဆောင်းကြိုက်သလိုပြောပါ။ ကိုယ်ကျေနပ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းကိုချစ်လို့...”

“ဆောင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ဆောင်းရယ်”

“ဆောင်းနဲ့ခွဲပြီး ကိုယ်မနေနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကြီးကို ဆောင်းမုန်းတယ်”

“ဆောင်းကို လွတ်ဆို”

“အိုး”

ဆောင်း၏နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို စောမညက သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံ ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိကပ် ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်၍ ဆောင်း ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရဖြစ်သွားသည်။ အင်အားကြီးမားသော စောမညအချစ်တွေ အောက်မှာ ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး နှစ်မြုပ်သွားကာ အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဆောင်းကိုယ်လေး လေထဲမြောက်ပါသွားတာ ဆောင်း သိသည်။ အိပ်ရာနှင့် ကျောပြင်အထိမှာ ဆောင်းအိပ်ခန်းမီးလေးကို စောမည ဖျတ်ခနဲ လှမ်းပိတ်လိုက်၍ တစ်ခန်းလုံး အမှောင်အတိကျသွား သည်။

အခန်း (၁၉)

ဆောင်း အိပ်ရာကနီးတော့ စောမည မရှိတော့။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည့် နေရောင်ခြည်ရဲ့အောက်မှာ ညက အကြောင်းတွေကို ဆောင်း ပြန်မတွေးချင်ဘဲ ဦးခေါင်းထဲ ရောက်လာ၍ ဆောင်း မျက်နှာလှလှလေးက နှင်းဆီခင်း ဖြစ်သွားသည်။ စောမညနှင့် လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်။ ကိုယ့်အိမ်ကနေ တခြား ဘယ်ကို ထွက်သွားရမှန်းလည်း မသိ။

အစကတည်းက အဖေက စောမညတို့ဘက်ကဖြစ်မှန်း ဆောင်း ရိပ်မိခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ အခုတော့ ဆောင်းအိမ်မှာ ဒီလူနဲ့ ဆောင်း နှစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် ဆောင်းအတွေးက ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့် သွားကာ ခြံရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းတစ်ခါမှ မမြင်ဘူး သည့် ကားတစ်စီးရပ်ထားတာ မြင်လိုက်ရ၍ ဆောင်း မျက်ခုံးတွန့်သွား သည်။

“ဟိ”

ဆောင်းည

နောက်ထပ်ကားဟွန်းသံ ထပ်ထွက်လာတော့ ခြံထဲကို ဆင်းသွား သည့် စောမညကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဘယ်သူကားလဲ”

စောမည မိတ်ဆွေကားလား။

ဆောင်းကြည့်နေတုန်း ကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အစတုန်းက ဘယ်သူမှန်းမသိ။ နောက်သေချာကြည့်မှ စောမညကုမ္ပဏီမှာ ဆောင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိသည့် အန်တီလုလု ဖြစ်နေ၍ ဆောင်း အံ့သြသွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအန်တီက ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ။ စောမည ဆွေမျိုးဆိုရင်တော့ ထိုအန်တီရှေ့မှာ ဆောင်းနှင့်အတူ အပြတ် စာရင်းရှင်းရမည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဆင်းကာ ဦးခေါင်းကစပြီး ရေတွေ တစ်အား လောင်း ချပြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆပ်ပြာနှင့် အသာလေး တိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေမိပေမယ့် ဆောင်းဆိုတာ အရင်က ဆောင်း မဟုတ်တော့ပါလားဟုတွေးပြီး ဆောင်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွား သည်။

အားလုံး တရားခံက စောမည ဆိုသည့်လူ။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ပြီး ဆောင်း အဝတ်လဲနေသည့်အချိန် အိမ်ထဲကို စောမညနှင့် ဧည့်သည်အန်တီ ရောက်လာ၏။

“ဆောင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေ တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်မသိဘူး၊ အန်တီသီရိနဲ့ သိတယ်လို့တော့ ပြောတယ် ဒေါ်ဆိုပီတဲ့”

စောမညကို ဆောင်း ရန်မတွေ့နိုင်သေး။

ဆောင်းကိုတွေ့ချင်သည်ဆိုတော့ ဒေါ်ဆိုပီဆိုသည့် အန်တီလှလှ ကို ဆောင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘာကိစ္စ သူက ဆောင်းကို တွေ့ချင်ရတာလဲ။

“ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ခေါင်းကဆံပင် ရေစိုနေတာတွေကို ခြောက် အောင် မလုပ်ဘူး”

“ဖယ်... ဆောင်းကို မထိနဲ့”

ဆောင်းက သူမဦးခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို ထိကိုင်ဖို့ ကြိုးစားလာသည့် စောမညလက်ကို သူမလက်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ စောမညက ဆောင်းမျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထုတ်သည်။

“ကိုယ့်မိန်းမဆံပင်ကို ထိတာ မထိရဘူးလား”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထား”

“ဆောင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

“သေလိုက်”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

စောမည ကိုယ်ကြီးကို တွန်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်တော့မည့် ဆောင်းကိုယ်လေးကို စောမညက သူမ ခါးက သိမ်းပွေ့ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ အင်းခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှား”

“အို”

အေးစက်နေသော ဆောင်း ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ ဆောင်းနှုတ်ခမ်းလေးကိုပါ အနမ်းခံလိုက်ရသည်။

“ရပြီ... လာ...”

“ဆောင်းလက်ကိုလွှတ်”

စောမညက ဆောင်းကို သူ့စိတ်ကြိုက်နမ်းပြီးမှ ဆောင်းလက်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲကအထွက် ဆောင်းက စောမညလက်မှ သူမလက်ကလေးကို ဇွတ်ရှုန်းသည်။ အင်အားခြင်းမမျှ၍ ရုန်းဖယ်မရဘဲ စောမည ဆွဲခေါ်ရာ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်ဆိုပီဆိုသည့် အန်တီက ဆောင်းကိုမြင်တာနှင့် ထိုင်နေရာက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပုံက အလွန် တကြား ဖြစ်သည်။

“သမီး”

“ဟင်...”

ဆောင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည့် ဒေါ်ဆိုပီ အသံကြောင့် ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မေမေ့သမီးလေး ဆောင်း”

“သမီး”

ဒေါ်ဆိုပီက စောမညနားမှာ ကြောင်ပြီးရပ်နေသည့် ဆောင်းရှိရာ ကို ပြေးလာပြီး ဆောင်းကိုယ်လေးကို တအားဖက်ပြီး ငိုချလိုက်၍ ဆောင်း အံ့သြသွားသည်။

“သမီး...”

“မေမေ သမီးလေးရယ်”

“အန်တီ လူမှားနေပြီ”

သမီးလို မိုးမွန်နေအောင် အခေါ်ခံရ၍ ဆောင်းရင်ထဲ ဖြစ်နေသည့် ခံပြင်းဒေါသစိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း ပုံမှန်လေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဆောင်း ပြောလိုက်တော့ မျက်ရည်တွေနှင့် ဒေါ်ဆိုဖီက ဆောင်းမျက်နှာကို စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“မေမေ လူမမှားပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးအဖေ ဦးရန်ရှင်းနဲ့ သမီးဓာတ်ပုံကို မေမေ ကြည့်ပြီးပါပြီ...”

“ဆောင်းကို သမီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဟင်...”

သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်သွားသလို ဆောင်းလေသံက မာမာနှင့် ပြောလိုက်၍ ဒေါ်ဆိုဖီ ငိုသံတိတ်သွားကာ ဆောင်းမျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါ အန်တီ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အန်တီ ပြောတာတွေကို ဆောင်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စောမညက ဆောင်းနှင့် ဆောင်းအဖေ ဒေါ်ဆိုဖီတို့ကြား ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆောင်း အကြောင်းမသိသည့် ဒေါ်ဆိုဖီက ဆောင်းကို စောမညရှေ့မှာ သမီးဆိုသည့် စကားနှုတ်ဖျားက မချပြောနေတာ အရေးမကြီး။ ဆောင်း အမြင်မကြည်။ ပိုဒေါသထွက်စရာ ဖြစ်နေတာကို စောမည နားလည်နေသည့်အတွက် ဆောင်းနှင့် ဆောင်းအဖေ ဆိုသည့် ဒေါ်ဆိုဖီမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်၏

ခံစားချက်ကိုယ်စီဖြင့် အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

“သားက ဘယ်သူများလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်က ဆောင်းခင်ပွန်းပါ”

“ခင်ဗျားကြီး မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်တာ ပြောနေတာဆောင်း”

“နေကြပါဦးကွယ်၊ အန်တီပြောတာကို သားတို့ အရင် နားထောင်ကြပါဦး”

ရှင်းမရအောင် ရှုပ်နေသည့် စောမညတို့နှစ်ယောက်ကြား ရောက်လာသည့် ဒေါ်ဆိုဖီကြောင့် ဆောင်းငြိမ်သွားသလို စောမညကလည်း ဒေါ်ဆိုဖီပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သမီး”

“ဆောင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ သမီးဆောင်းရယ်၊ မေမေပြောတာကို နားထောင်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအန်တီ”

စောမည ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းက ဘာတစ်ခုမှ မပြော။ တစ်ချိန်လုံး အမေ မရှိဘဲနေလာခဲ့ပြီးမှ မိုးပေါ်ကကျလာသလို သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် အမေဆိုသူကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ဆောင်းသိထားတာက ဆောင်းမှာ အမေ မရှိ။ ဆောင်းအမေဆိုတာ သေဆုံးခဲ့ပြီ။ အဖေက ဆောင်းကို ဒီလိုပြောထားခဲ့ပြီးမှ သိပ်ချော၊ သိပ်လှ သီချမ်းသာသောအန်တီက ဆောင်းအမေပါဟု ဆိုနေသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါကွယ်”

ဒေါ်ဆိုဖီက ချစ်မနုဉ်း ဦးရန်ရှင်အကြောင်း ဆောင်းတို့ကိုပြောပြသည်။ အဖြစ်က ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေ အသားနှင့်အဆာ ချစ်ကြသည့် ချစ်သူတွေအဖြစ် မိဘသဘောမတူသည့်ကြားက ခိုးပြေးပြီး လက်ထပ်ကြသည်။ အဖေက ဆင်းရဲသည်။ ရုပ်ချောပေမယ့် ပိုက်ဆံ မရှိ။ အမေဘက်က အဖေနှင့်ရအောင် ခွဲပြီး သူတို့သမီးကို ပြန်ခေါ်သွားသည်။ အမေမှာ ဆောင်းကိုယ်ဝန်ပါသွားသည်။ ဆောင်းကိုလိုချင်ရင် အဖေက အမေကို ကွာရှင်းပေးရမည်။ ဆောင်းနှင့်အမေကြားမှာ အဖေက ဆောင်းကို ရွေးသည်။ နောက်တော့ အမေ တခြားလူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည်။ အမေဆီမှာ ဆောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဖြစ်က ဒါပဲဖြစ်သည်။

အဖေက အမေကို စိတ်နာသည်။ အမေက သူ့ကြောင့် ဆေးရုံ ခုတ်ထက်မှာ ပက်လက်မျောနေသည့် ဦးရန်ရှင်ကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ အမေသိထားတာက သူ့ရင်သွေးလေး ဆောင်းမွေးပြီး ပြီချင်း ဆုံးသွားသည်ဆိုတာ ဖြစ်သည်။

လူလောကမှာ ဆောင်းရှိမှန်း မသိ။

အဖေနှင့်အတူ ဆောင်းရှိနေမှန်း သိခွင့်ရသည့်အချိန်မှာ ဆောင်းတို့သားအဖ အမေဘဝထဲက ထာဝရ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးမရသည့် ဒေါ်ဆိုဖီက ဆောင်းအကြောင်း အမြဲစုံစမ်းရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးသိဒ္ဓိဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဆောင်းကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲက ဦးရန်ရှင်ဆိုသည့် ဆောင်းအဖေ

ရဲ့အမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကြောင့် ဆောင်းရှိရာစုံစမ်းပြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်က ဒါပဲဖြစ်သည်။

မေမေဘဝက သိပ်ကဲဆိုးပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး လူလောကကြီးမှာရှိနေမှန်း သိရတာနဲ့ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရဘူး။ မိခင်မေတ္တာကို ပေးအပ်ခွင့်မရတဲ့ဘဝနဲ့ တစ်ချိန်လုံး သမီးကိုပဲ တမ်းတရင်းအချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတဲ့အမေပါ။

“မေမေလေ... မေ... မေ”

“ဟာ... အန်တီ”

“ဦးစောမည... လုပ်ပါဦး၊ အန်တီ သတိမေ့သွားပြီ”

“အန်တီ... အန်တီ”

ဆောင်း ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ဒေါ်ဆိုဖီက လုံးဝ သတိမရတော့ဘူး။ စောမည အကူအညီနှင့် ချက်ချင်း ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကြမှ ဒေါ်ဆိုဖီစားနေရသည့် နှလုံးရောဂါအခြေအနေကို သိကြရသည်။

“လူနာကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ”

“နောက်တစ်ခါ စိတ်ထိခိုက်တာမျိုးဖြစ်ရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်ပါတယ်”

ဦးရန်ရှင်ကို ဆောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သူသိချင်တာတွေ မေးသည်။ ဦးရန်ရှင်အဖြစ်က ဒေါ်ဆိုဖီစကားတွေနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်၍ ဆောင်းလက်ထဲက ဖုန်းလေး လွှတ်ကျသွားသည်။

“ဆောင်း”

တစ်ချိန်လုံးဆောင်းမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေသည့် စောမညက

ဆောင်းကိုယ်လေး ပျော့ရွှေသွားတာနှင့် ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ဆွဲယူလိုက်ပေမယ့် ဆောင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သတိလစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရဲ့ဆောင်းရယ်...

စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရှေ့(ခံ) ဖြစ်သွားသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို သူတစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရိုးရှင်းသော ဆောင်းဘဝလေးမှာ ထင်မှတ်မထားတာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်လာတော့ ဆောင်း၏နုနယ်သော နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဖြစ်သွားသည်။

“မောင်စောမည”

“ဪ... အန်ကယ်”

“ဆောင်း... သတိရပြီလား”

“မရသေးဘူး... အန်ကယ်”

စောမညနားရောက်လာသူက ဒေါ်ဆိုဖီခင်ပွန်း ဦးသီဟ။ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိပေမယ့် ဦးရန်ရှင်းလို လူချောတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒေါ်ဆိုဖီကို ချစ်သည့်နေရာမှာတော့ ဦးရန်ရှင်းနှင့် ထပ်တူကြသူဟု စောမည ယုံကြည်သည်။

“သမီးလေးက သူ့အမေကို အမေလို့ မခေါ်ဘူးလို့ ဆိုဖီက အန်ကယ်ကို ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဆောင်းဘက်က အခြေအနေနဲ့ ဆောင်းခံစားချက်ကလည်း ရှိသေးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်းကို ဘာမှပြောလို့မရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်။ သမီးကိုယ်တိုင်

ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်သွားလဲဆိုတာ အန်ကယ်အမြင်ပဲ။ ဒီကိစ္စသူ့အမေ မသိပါစေနဲ့ မောင်စောမညရယ်”

“စိတ်ချပါအန်ကယ်၊ အန်တီအခြေအနေကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့အန်ကယ်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မောင်စောမည”

“ဆောင်းကို သမီးလို့ မခေါ်ရဘူးလို့ပြောတယ်”

“သူ့အမေကိုလည်း သမီးလို့မခေါ်ရဘူးလို့ပြောတယ်”

ဦးသီဟအသံက စိတ်မကောင်းသံ။

“ဆောင်းကို သူ့အမေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံးပုံစံပေး ဆက်ဆံလာခဲ့တာဆိုတော့ အခုချိန်ထိ ဆောင်းက သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ခံယူထားတုန်းပဲ။ သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံတာ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ကလေးအပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကံတရားကိုက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးခဲ့တာကိုး...”

“မင်းတို့အန်တီကို အန်ကယ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးသီဟ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ ဆောင်း ပြန်သတိရလာသည်။

“ဆောင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဆောင်းအခန်းမှာလေ၊ ဆောင်း သတိမေ့သွားလို့”

ဆောင်း ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်သွားသည်။

“ဟိုအန်တီရော”

“ဆောင်းမေမေကို ဟိုအန်တီလို့ မခေါ်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်အမေပဲ မေမေလို့ ခေါ်မှပေါ့”

“ခင်ဗျား ဆရာမလုပ်ပါနဲ့”

သူ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စာမည ချစ်စမ်းပြီးလိုက် သည်။ ဆောင်း နေပြန်ကောင်းလာတာကြည့်ပြီး သူပျော်သွားသည်။ ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည့် ဆောင်းနောက်ကို စာမည လိုက်လာ သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆောင်း”

“ကိုယ့်ကို သိပ်အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော် ဆောင်း၊ လူကြားထဲ ဖက်နမ်းမိရင် တာဝန်မယူဘူး”

“ဆောင်းနောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဆောင်း မုန်း တယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ဆောင်းကို ချစ်တယ်”

“အလကားလူ”

တခြားလူတွေမကြားအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရန်ကုန်မြို့ နားထောင် ဆောင်းနှင့်စာမည ဒေါ်ဆိုဖီအခန်းကို ရောက်လာသည်။

ဆောင်းကိုမြင်တော့ ဒေါ်ဆိုဖီက စောနှင့် ဇွတ်အတင်း ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မထနဲ့လေ ဆိုဖီ”

“ဆိုဖီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုသီဟ၊ ဆိုဖီသမီးလေးမျက်နှာကို ဆိုဖီအောင် ကြည့်ပါရစေ”

“မေမေနားလာပါဦး သမီးရယ်”

“သွားလေဆောင်း”

မိခင်ဖြစ်သူကို မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနေရာက မရွှေ့သော ဆောင်းကိုယ်လေးကို စောမညက အလိုက်တသိ ဒေါ်ဆိုဖီရှိရာ တွန်းပို့သည်။ ဆောင်းက မသွား။ စောမညက ဆောင်းလက်လေးကို ဆွဲပြီး ဒေါ်ဆိုဖီထံခေါ်သွားမှ စောမညနှင့်အတူ ဒေါ်ဆိုဖီနား ဆောင်း ရောက်သွားသည်။

“ကိုယ်အပြင်မှာရှိနေမယ် ဆိုဖီ”

ဦးသီဟက ဆောင်းနှင့်ဒေါ်ဆိုဖီတို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး အလိုက်တသိ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

“ကိုယ်လည်းအပြင်က စောင့်နေမယ်နော် ဆောင်း”

စောမညက ဆောင်းတို့သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဦးသီဟ နောက်လိုက်သွားသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ တော့မှ ဒေါ်ဆိုဖီက ဆောင်းလက်လေးကို ဆွဲယူပြီး ဆောင်းမျက်နှာကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျသည်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ဆရာဝန်က စိတ်ဆင်းရဲမခံရဘူးလို့ ပြောထား တယ် မဟုတ်လား”

“မေမေဘဝမှာ ဒါထက်ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာမရှိတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကို မေမေပြန်တွေ့ခွင့်ရလို့ သေပျော်ပါပြီ”

ပြောပြီး ဖျက်ခနဲငိုချလိုက်သည့် မိခင်ကြောင့် ဆောင်း နှလုံးသား တွေ အရည်ပျော်သွားသည်။

“မေမေ”

“သမီး...”

“မေမေ... သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်ဆိုဖီက ဆောင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ငိုချလိုက်၍ ဆောင်း လန့်သွားသည်။

“လက်မှာ ဆေးထိုးအပ်တွေနဲ့ သတိထားဦးလေ မေမေ၊ တော်ကြာ အပ်တွေ ကျိုးကုန်မယ်”

“မေမေ သိပါတယ် သမီးရယ်၊ အပ်တွေ မကျိုးပါဘူး မေမေကို သမီး မမုန်းတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အစကတည်းက ဆောင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းခဲ့ပါဘူး မေမေ ရယ်၊ အဖေ့ကိုချစ်သလို အမေ့ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်”

“သမီးရယ်”

မေမေနှင့်အတူ ဆောင်းပါ ရော့ဒီမိသည်။ ကံတရားဆိုတာ ဒါလား။ သာမန်လူသားတွေလိုက် မမိနိုင်သည့် အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ထာဝရ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိခင်က ဆောင်းမျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲ မိုးပေါ်ကကျသလို ရောက်လာသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး မေမေသမီးလေးနဲ့မေမေ မခွဲပဲ အတူတူ နေပါ ရစေကွယ်၊ မေမေနဲ့ အတူနေမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မေမေ နေကောင်းအောင်နေပါ”

“မေမေအနားမှာ သမီးလေးအတူရှိနေရင် မေမေနေကောင်းနေမှာ ပါကွယ်”

“မေမေ”

ဆောင်းရင်ထဲက မိခင်ဖြစ်သူကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ မေမေကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မိခင်

မေတ္တာက အတိုင်းအဆမရှိ။ ဒါကို ဆောင်း နားလည်လက်ခံလိုက်ရ ပါပြီ။

ဒေါ်ဆိုဖီဆေးရုံက ဆင်းတော့ ဆောင်းက မိခင်သန္ဓေအတိုင်း ဒေါ်ဆိုဖီအိမ်ကို လိုက်သွားသည်။ ဦးရန်ရှင်းက ဘာမှမပြော။

“မင်းအမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထား”

ဆောင်းကို စကားတစ်ခွန်းပဲမှာသည်။ ဦးရန်ရှင်းကလည်း သူ့ အိမ်ထောင်နဲ့သူ။ ဒေါ်ဆိုဖီကလည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ အားလုံး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်နေကြသူများဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ခွင့် မရသေးသူက စောမည။

ဆောင်းနှင့်သူ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဒေါ်ဆိုဖီနှင့် အကြီးအကျယ် ပြန်ဆွေးနွေးရ။ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဦးရန်ရှင်း အကူအညီနှင့် ဆောင်းကို သူတရားရုံးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့ပေ မယ့် အခုချိန်ထိ မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပရသေး။ ဒေါ်ဆိုဖီက သူ့သမီး ဆောင်း မင်္ဂလာပွဲကို အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်စေချင်သည်။ ငွေကိုရေလိုသွန်ချသည်။ စောမညက လက်မခံ။

“ဆောင်းအတွက် ကျွန်တော်ဘက်က ဘယ်လောင်ကုန်ကုန်ပါ၊ အန်တီစိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရပါမယ်။ အန်တီသမီးအတွက် အန်တီပေး ချင်တာတွေကို ဆောင်းကို သီးသန့်လက်ဖွဲ့လိုက်ပါ”

လူကြီးမိဘတွေနှင့် ညှိနှိုင်းမှုအဆင်ပြေစွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဆောင်းနှင့်ကြမှ စောမည ဘာတစ်ခုမှ ညှိမရ။ ဆွေးနွေးလို့လည်း လက်မခံ။

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတာကို လက်ခံ

၂၈

မြပုလဲသွယ်

တာပဲ လွန်လှပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် မေမေနဲ့ပဲနေမှာ၊ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုက်သလိုနေ”

“ဆောင်းနေတဲ့နေရာ ကိုယ်လိုက်နေရမှာပေါ့၊ ကိုယ်ကြိုက်တာက ဆောင်းပဲ၊ ဆောင်းမရှိဘဲ ကိုယ်မနေတတ်ဘူး”

“မေမေအိမ်အထိ ခင်ဗျားလိုက်ပြီး ပြဿနာမရှာနဲ့နော်၊ ပြောမရရင် ခင်ဗျားအခုကတည်းက ဆောင်းနဲ့ ကွာရှင်းလို့ရတယ်”

“သားသမီးမြေးမြစ်တွေရပြီးမှ...”

“ဘာပြောတယ်”

“ဆောင်းနဲ့ သားသမီးတွေ မြေးတွေရတဲ့အထိ နေမှာလို့ပြောတာ...”

“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

“လက်တွေ့သက်သေပြမှာပါ... လာ”

“ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“အောက်ထပ်မှာ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဟာ...”

ဆောင်းအသံလေး ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာပြီး စောမညရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သွားသည်။ လွမ်းသမျှ အတိုးချအနမ်းတွေက ဆောင်းနှင့်သူ့ကြားမှာ အချစ်ပေါင်းကူးတံတားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

အခန်း (၂၀)

“လှလိုက်တာ ဆောင်းရယ်...”

“ကြည့်ပါဦးကွယ်”

“မေမေဘဝမှာ ဆောင်းလေးကို ဒီလိုမိန်းကလေးပီပီသသ လှလှပပသတို့သမီးလေး ဖြစ်ခွင့်မှရပါမလားလို့ တစ်ချိန်လုံးတွေးပြီး စိတ်ပူလိုက်တာကွယ် အခုတော့ မေမေဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပြည့်သွားပြီ”

မိခင်ဖြစ်သူ နှုတ်ဖျားက ဆောင်းအလှအကြောင်း ဆောင်းဘဝ အကြောင်း တစ်ဖွဖွ ချီးကျူးစကားဆိုရင် နတ်သမီးတစ်မျှ လှပနေသော အလှနတ်သမီးကို ကြည့်၍ ပီတိစိတ်တွေနှင့် ရင်တစ်ခုလုံးလှိုင်းထန်အောင် ခံစားနေရသူက ဝေလ။

လနဲ့နေ။

မြနဲ့ရွှေ။

အဆင့်အတန်းတူညီကြသူခြင်း တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ကြသည့် ချစ်စရာမင်္ဂလာပွဲလေးကိုကြည့်ပြီး ဝေလစိတ်ထဲက စောမညကို ချီးကျူးအားကျစိတ်နှင့်အတူ အထင်ကြီးလေးစားမှုအပြည့်နှင့် ဦးညွတ် လယ်ပြုလိုက်သည်။

အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်တို့ ချစ်ခရီးက အမြဲသာယာလှပနေတတ်သော သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။ ဆောင်းကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပေမယ့် သူ့အချစ်ကို ဆောင်းသိအောင် ဘယ်တုန်းကမှ ဖော်ထုတ်မပြခဲ့ပါ။

ဝေလ ဖြစ်စေချင်သည့် ဆောင်းဘဝက သူလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်လာဖို့မဟုတ်။ မင်းသားတစ်ပါးလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေ အထည်အဝါခန့်ညားသည့် ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပိုင်ဆိုင်သည့် စောမညလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်သူသက်ထားဇနီးမယားဘဝ ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

အခု သူ့ဆန္ဒပြည့်ပါပြီ။

စောမညက ဆောင်းကိုချစ်သည့် မြတ်နိုးသည့်နေရာမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မီသူမရှိ။ ကံကောင်းခြင်းတို့ စုဝေးလာသည့် ဆောင်းထံ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ လှပသော မိခင်ဖြစ်သူ ရောက်လာသည်။

ဆောင်းဘဝမှာ နောက်ထပ်လိုအပ်တာ ဘာမှမရှိတော့။ ဝေလ ချစ်မြတ်နိုးသူအတွက် စိတ်ချသွားပါပြီ။

“ဘယ်လဲသား”

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားမလိုအမေ”

ဒေါ်ထွေးက သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးသက်ပြင်းချလိုက်ကာ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ သားဖြစ်သူရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဒေါ်ထွေးသိထား၍ သားအတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် သမီးလေးလို ချစ်ရသည့် ဆောင်းအတွက် ပျော်မိသည်။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒေါ်ထွေးရင်ထဲမှာ ဤမျှခံစားရလျှင် ကုယကံရှင်မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဆောင်းအဖေနှင့် ဆောင်းအမေ

ဆိုလျှင် ပြောစရာစကားရှိမည် မထင်။ ဒေါ်ထွေး ဦးရန်ရှင်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုတွေနှင့် အခုချိန်ထိ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောနေသည့် ဦးရန်ရှင်းမျက်နှာမှာ ဆောင်း၏ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကြည်နူးပီတိကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဒေါ်ဆိုဖီက တစ်ချိန်လုံး ဆောင်းကိုလိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးပြုံး၍ တွေဝေနေသည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ သမီးနှင့်အမေ အလှချင်း ပြိုင်နေပုံကလည်း အားလုံးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေသည်။ သတို့သမီးဆောင်းက စောမညဆွဲခေါ်ရာလိုက်ပါလာရင်း လူတွေအများကြီး ကြားမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။ ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။

“မျက်နှာလေးကို ပြုံးထားလေဆောင်း။ ဘာဖြစ်လို့နှုတ်ခမ်းကြီးကို စုထားရတာလဲ ပြုံးလေ။ တော်ကြာ သတို့သားကို သတို့သမီးက စိတ်ကောက်နေတယ် ထင်နေဦးမယ်”

“လာ... ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပြီး ဒီဘက်ကိုလျှောက်နဲ့”

“ဟိုမှာ ဆောင်းမေမေ ခေါ်နေတယ် ပြုံးပြီး ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

ဆောင်းက ခါတိုင်းလို စောမညကို ရန်မစွာနိုင်။ လူကြားထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဝတ်စားထားရသည့် အဝတ်တွေဝတ်ပြီး ဆောင်းမသိသည့် လူစိမ်းတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ရတာ ကြာတော့ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ မျက်နှာမှာ လိမ်းထားရသည့်မိတ်ကပ်၊ မျက်တောင်တု၊ ဆံထုံးတွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲဖြုတ်ပစ်ချင်စိတ်နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်လာသည်။

“ဦးစောမည”

“ပြောလေ... ဆောင်း”

“ဒီနေရာက ဆောင်းသွားမှဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆောင်း”

“ဟင်... ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်ပြီး ချေးတွေ တအားထွက်နေပါလား”

“ဦးစောမည”

“ဟာ... ဆောင်း... ဆောင်း”

ဆောင်းက စောမညရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုသွား၍ အားလုံးလှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။

“သမီး... ဆောင်း”

“လုပ်ပါဦး... ဆိုဖီရဲ့သမီးလေ ဘာဖြစ်သွားမှန်းသိဘူး”

ဒေါ်ဆိုဖီက အလန့်တကြား ထအော်သည်။

“သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုဖီ၊ ခေါင်းမူးသွားတာ စိတ်ကို အေးအေးထား... ရော... ဒီမှာ အအေးသောက်ထားလိုက်”

ဦးသီဟက ဒေါ်ဆိုဖီနား အပြေးရောက်လာပြီး သူ အသင့်ဆောင် ထားသည့် ဆေးကို ဒေါ်ဆိုဖီကို တိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တွေလည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး မောင်စောမည၊ ဆောင်းကို မင်းပဲ အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

ဦးရန်ရှင်းက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဝင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စောမညက ဆောင်းကိုယ်လေးကိုပွေ့ပြီး သူ့ကားပေါ်တင်ပြီး နေရာက

ဆောင်းထွက်ကာနီး သူ့နာကို အပြေးရောက်လာသူက ဝေလ။

“ကိုစောမည”

“ဆောင်းမူးလဲသွားလို့ ဝေလ”

“ကျွန်တော် သိတယ် ကိုစောမည၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဆောင်း ကိုယ်ပေါ်ကဟာတွေ ဖြုတ်ပြီး အဝတ်လဲပေးလိုက်ရင် ဆောင်းပြန် ကောင်းသွားမှာပါ။ သူက ဒီလိုမျိုး ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် တစ်ခါမှ မနေဘူးဗျာ အဲဒါ လာသတိပေးတာ”

“သွားတော့... သွားတော့”

“သင့်နိယူး... ဝေလ ကိုယ်သွားပြီ”

အလွန်လှပသော သတိုးသမီးကို အင်မတန်ခန့်သားချောမောသော သတိုးသားက ခေါ်ယူပြီး အသစ်စက်စက်ကားလှလှကြီးနှင့် မင်္ဂလာ အိမ်ဂေဟာရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဝေလပြောမှ စောမည သတိရသွားသည်။ ဆောင်းဘဝမှာ ဤမျှစိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာကောင်း တာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာမျိုး တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဖူး။ အခုလို အဖြစ်မျိုး ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခိုန့်မှာ ဆောင်း ခံနိုင်ရည်မရှိဖြစ်ပြီး ရှော့(ခ)ဖြစ်သွားတာ သူ နားလည်လိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တာနှင့် အလွန်လှပသော သတိုးသမီးကို မင်္ဂလာဦး အိပ်ရာပေါ် ပွေတင်ပြီး ဆောင်း ဦးခေါင်းက ဆံပင်တုကို မဖြုတ်တတ် ဖြုတ်တတ်နှင့် ကြိုးစားဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းကိုယ်ပေါ်က အလွန်လှပသည့် သတိုးသမီးဝတ်စုံနှင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေကို မကြိုက် တတ် ဖြုတ်တတ် လျှောက်လုပ်နေတုန်း ဆောင်း သတိပြန်ရလာသည်။

“အင်း... ဟင်... ဟင်း...”

“ဆောင်း သတိရပြီနော်”

“ဦးစောမည”

“ဆောင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကိုယ်တို့အိမ်ကိုလေ၊ ဆောင်းဗူးလဲသွားလို့ ဆောင်းကိုကိုယ်
ခေါ်လာတာ”

“မေမေတို့ရော”

“သူတို့အိမ်သူတို့ ပြန်သွားကြပြီ”

အခုမှ ဆောင်းက သူမရောက်နေသည့် မင်္ဂလာဦးအပြင်အဆင်
တွေနှင့် အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံးတွေကြည့်ပြီး သူမနားက စောမညကို
ပြန်ကြည့်သည်။ စောမညက ဆောင်းမျက်နှာလှလှကို ရွန်းလဲ့လဲ့
စူးစိုက်ကြည့်နေတာနှင့် အကြည့်ခြင်းဆုံတော့ ဆောင်းမျက်နှာလေး
ပန်းရင့်ရောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါတွေကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ”

“ကိုယ်ဖြုတ်ပေးမယ်”

“ရတယ်၊ ဆောင်းဘာသာ ဖြုတ်မယ်”

စောမညလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးတွေကို
ဖြုတ်ကြည့်တော့မရ။ စောမညက ဆောင်းလုပ်ပုံကို လက်ဖိုက်ပြီး
မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် ကြည့်နေသည်။

“ဖြုတ်လို့ရလား”

“မရဘူး”

“ကိုယ်ဖြုတ်ပေးမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆောင်းမငြင်းနိုင်တော့။ ဒီလိုဆွဲကြိုးတွေ ဆောင်း

မဝတ်ဘူး၍ မဖြုတ်တတ်။ စောမညက ဆောင်းလည်တိုင်ဖွေးဖွေး
အိမ်ပေါ်က စိန်ကြိုးတွေကို တစ်ကုံးပြီးတစ်ကုံး ဖြုတ်ပေးရင်း နောက်
ဆုံးကြိုးအဖြုတ်မှာ ဆောင်းလည်တိုင်နုကို စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အသာ
ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

“ကိုယ်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“တော်ပြီဗျာ... ဆောင်းနားက ခင်ဗျားသွားတော့”

“တကယ်သွားရမှာလား”

“သွားဗျာ၊ ဘယ်တော့မှ ဆောင်းနား ပြန်မလာနဲ့”

“ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ဆောင်းနားမှာ နေရမှဖြစ်မှာ”

“ခင်ဗျားမသွားရင် ဆောင်းသွားမယ်”

“မရတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဆောင်းနေ”

“ဆောင်းကိုလွှတ်ဆို...”

“အို”

တွန်းထုတ်ရုန်းကန်ရင်း စောမညရင်ခွင်ထဲ ဆောင်းကိုယ်လေး
လဲပြီသွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စောမညက ဆောင်းခါးလေးမှ
သိမ်ပွေ့ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲချပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်းက စောမည
ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်တော့ သူက ဆောင်းကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ ဆောင်း
မျက်နှာလှလှလေးကို အပေါ်က ငုံ့မှီးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်မှ ကြည့်ဖြူမှာလဲ ဆောင်း”

“ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဖြူဘူး”

“ဒါဆို ဇွတ်အတင်း ဓားပြတိုက်ရမှာပဲ”

“သေလိုက်”

“အင်း... သေမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဆောင်းကို ချစ်တယ်”

“ဟာဗျာ... ဆောင်းကိုလွတ်”

“မလွတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားကြီးနော်... ဟာ”

ဆောင်းကိုယ်လေးပေါ်ပြဲဆင်းလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေက လှိုင်းထန်နေသော ရင်အစုံကို အပြင်းအထန်နှင့် လျင်မြန်စွာ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ အတွက် ဆောင်းမျက်လုံးထဲ အမှောင်ထုသာ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဆောင်း ဘယ်လိုထုထု၊ ရိုက်ရိုက်။ ဆောင်းဘဝကို ပိုင်ဆိုင်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆောင်းဆိုတာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်း”

စောမညက ဆောင်းနှုတ်ခမ်းလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းပြီး ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဆောင်းက မထူး။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“ဖယ်ပါ၊ ဆောင်းအသားကို မထိနဲ့”

“ခက်ပါလား”

“ကဲ... ပြော၊ ဆောင်းနဲ့ကိုယ်က ဘာလဲ”

“မသိဘူး”

“ညာနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒဏ်ခတ်မှထင်တယ်”

“တိ... တိ”

“မေမေတို့ လိုက်လာပြီထင်တယ်”

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာတွေကို ဖယ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းမေမေကားနှင့် တခြားကားနှစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ စောမည အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

“ကိုယ်သွားဧည့်ခံထားလိုက်မယ်၊ ဆောင်းအဝတ်လဲပြီးရင် ဆင်းလာခဲ့”

သတို့သားဝတ်စုံနှင့် စောမည အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက် အောက်ထပ်ဧည့်သည်တွေဆီက စကားပြောသံ ရယ်မောသံတွေ အပေါ်ထပ်အထိလွင့်လာသည်။ စောမည ထွက်သွားကတည်းက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ လုပ်နေသည့် ဆောင်း အိပ်ခန်းတံခါးကို လာခေါက်သံကြားရသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“သမီး... ဆောင်း၊ မေမေပါ”

“လာပြီ မေမေ”

မိခင်အသံကြောင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆောင်း ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ရေချိုးလိုက်တာလား သမီး”

“ဟုတ်”

“ခေါင်းကရေတွေစင်အောင်သုတ်ဦး၊ မေမေ လုပ်ပေးမယ်”

“ရတယ် မေမေ”

“လာစမ်းပါကွယ်၊ မှန်တင်ခုံမှာထိုင်”

မေမေအလိုကျ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဆောင်း ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆောင်းစိတ် ဆောင်းသဘောနှင့်သာဆို အခုမင်္ဂလာသင် ဖြစ်လာ

စရာမရှိ။ မေမေကျန်းမာရေးကို ငဲ့နေရတာနှင့် ဆောင်း မလုပ်ချင်တာ တွေ စိတ်ဒုက္ခခံပြီး လုပ်ပေးဖြစ်တာ မေမေကို ဆောင်းချစ်လွန်းလို့ပါ။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေဆိုတာကို ခေါ်ချင်လို့ခေါ်ကြည့် တာပါ”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ဆိုဖီစိတ်ထိခိုက်သွားပြီး ဆောင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဆောင်းကလည်း မိခင်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ဒေါ်ဆိုဖီကိုယ်လေးကို ပြန်ဖက်ထားသည်။

“မေမေကြောင့် မေမေသမီးလေး မောင်စောမညနဲ့ အခုလို လက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေ သိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးမုန်းတဲ့အလုပ်ကို အမေကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လုပ်ခဲ့ရမေမယ့် သမီးစိတ်ထိခိုက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲမှာ သတိလစ်သွားတာ မြင်တော့ မေမေကိုယ် မေမေ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်”

“ဆောင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေသာ နေကောင်းအောင် နေပါ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ မေမေသမီးလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ကံကြမ္မာ က မေမေတို့သားအမိကို ဒီလောက်အကြာကြီး ခွဲထားတာလဲ မသိပါဘူးကွယ်”

“ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်ပါ၊ မေမေများမှာ ဆောင်းရှိနေပြီပဲ၊

ဘာလို့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ပြန်တွေးနေမှာလဲ”

စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် မိခင်ကို ဆောင်းပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေနှင့် ဒေါ်ဆိုဖီက သမီးမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေသည့်ကြားက ပြုံးလိုက်သည်။

“မေမေသမီးပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“အခုချိန်ကစပြီး မေမေသမီး၊ မေမေမြေးတွေနဲ့ပဲ ဘဝကိုပျော် အောင်နေတော့မယ်”

“သားအမိနှစ်ယောက် ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ကိုသီဟ”

အခန်းဝမှာ ပေါ်လာသူက ဒေါ်ဆိုဖီခင်ပွန်း ဦးသီဟဖြစ်နေ၍ ဆောင်းစိတ်ထဲ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရန်ရှင်ကို သတိရစိတ်နှင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ တကယ်ဆို ဦးသီဟနေရာမှာ ဆောင်းအဖေဖြစ် နေရမှာ မဟုတ်လား။

“ပြန်ကြစို့ဆိုဖီ၊ ကလေးတွေ ပင်ပန်းနေပြီ”

“မေမေတို့ ပြန်ဦးမယ်နော် သမီး၊ နောက်မှလာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးသီဟက ဆောင်းကို ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းကြည့်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မပြော။ ဆောင်းက မေမေကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပြီး ကားထွက်သွား သည်အထိ နေရာမှာငေးကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဆောင်းတို့မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ထုပ်တွေကို လာပို့သွားသည့်ကားနှစ်စီးလည်း ပြန်သွားသည့်အ

အခုတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးမှာ ဆောင်းနဲ့ စောမည နှစ်ယောက်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ဆောင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်လင်သော မိုးကောင်းကင်က ပြာလွဲစွာ ဆောင်းကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေခဲ့သည့် ဘဝက အတိတ်ခရီးလမ်းက ဆောင်းနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သည်။ အခုဆောင်းက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။

ဆောင်းနားမှာ စောမညဆိုသည့်လူက ဆောင်းချစ်ချစ်မုန်းမုန်း ဆောင်းနှင့်အမြဲရှိနေမည်သူ ဖြစ်လာသည်။ တွေးရင်းဝမ်းနည်းလာကာ ပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာသည်။

ဆောင်းဘဝမှာ ပြေးစရာ မြေမရှိ။

ရှိသည့်တိုင်အောင် အားလုံးနှင့်ဝေးရာသို့ ဆောင်း ထွက်ပြေးချင်တိုင်း ထွက်ပြေးလို့မရတော့တာ ဆောင်းသိသည်။ ဆောင်းပျောက်သွားလျှင် အားလုံးစိတ်ပူကြမည်။ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ကြမည်။ စိတ်ဆင်းရဲကြမည်။ မေမေကျန်းမာရေး ထိခိုက်မည်။

အရင်လို ဝေလရှိရာကို ပြေးသွားလို့လည်း မဖြစ်။ ဆောင်းကို ဝေလကိုယ်တိုင် စောမညထဲတွင်အတင်း ပြန်ပို့လိမ့်မည်။ တသွင်သွင် စီးကျလာသည့် ဆောင်းမျက်ရည်တွေက ဆောင်းပါးနှစ်ဖက်မှာ ရွံ့နှံ့သွားသည်။

“ဆောင်း”

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။ သင်းယုံနေသော ကိုယ်ရန်နှင့်အတူ ရေချိုးပြီးစအသွင်နှင့် ဆောင်းနားရောက်လာသည့် စောမညကို ဆောင်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဆောင်းငိုနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆောင်း၊ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

ဆောင်းမျက်ရည်တွေကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည့် စောမညက ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ရင်း ဆောင်းပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညင်သာစွာသုတ်ပေးရင် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဆောင်း”

ဆောင်းအမည်လေးကို သူခေါ်လိုက်မှ ဆောင်းက ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်လို အီးခနဲ ကျိတ်ငိုချလိုက်၍ ဆောင်းစိတ်ထိခိုက်ပြီး ကျိတ်ဝမ်းနည်းနေတာကို သူသဘောပေါက် နားလည်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ဆောင်းလေးရယ်...”

ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲတင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသည့် ဆောင်းအတွက် သူစိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆောင်းရယ်၊ တကယ်ဆို ဆောင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဆောင်းအပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတာ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်”

“ကိုယ်ကြောင့် ဆောင်း သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေလားဟင်”

စောမည အမေးကို ဆောင်းမဖြေပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး တခြားဘက်ကိုလှည့်ကာ ကျောခိုင်းထိုင်နေ၍ စောမညကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာကြည့်ပြီး နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာသည်။

ဆောင်း သူ့ကိုထုရိုက်ရန်တွေ့တာကို ခံနိုင်ပေမယ့် အခုလို သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေသည့်အပေါ်မှာ တော့ စောမည နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတာကို လည်း ဝန်ခံသည်။ သူ့ကြောင့် ရိုးသားသန့်စင်သည့် ဆောင်းဘဝမှာ အပြောင်းလွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား ဆောင်း”

“ဆောင်းတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

“ဆောင်းရယ်”

သူ ဆောင်းကိုဆက်ပြီး မနှောင့်ယှက်ချင်တော့၍ ဆောင်းနားက အလိုက်တသိ ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဆောင်းထံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ ဆောင်းထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသလို စောမညရှိသည့် အိမ်ထဲကိုလည်း ဆောင်း ရောက်မလာပါ။ အမှောင်ထုကြီးစိုးလာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး စောမညဘယ်ရပ်မှ ဆက်ပြီးမထားနိုင်သည့်အဆို ဆောင်းရှိရာ သူ ရောက်သွားသည်။

“ဆောင်းရယ်”

ဆောင်းက ခြံထဲရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်သစ်သားခုံလေးမှာ လက်နှစ် ဖက်ကို ဦးခေါင်းအောက်ထားလျက် ကွေးကွေးလေးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ် ပျော်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်ရည်စတို မပြယ်တပြယ် ဆောင်း မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဆောင်းကိုချစ်သည့်စိတ်က စောမည ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

သိပ်ချစ်တယ်ဆောင်းရယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဆောင်းမရှိလို့မဖြစ်

ဘူးဆိုတာ ဆောင်းသိရင် ကိုယ့်အမှားတွေကို ဆောင်း နားလည် ခွင့်လွှတ်လာနိုင်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်နဲ့ မျှော်လင့်နေပါရစေ။

ဆောင်းကိုယ်လေးကို သူ့ညင်သာစွာ ပွေ့ယူချီမလိုက်သည်နှင့် ဆောင်းမျက်ဝန်းအစုံက ဖျတ်ခနဲဖွင့်လာကာ စောမညရင်ခွင်ထဲ ပွေ့လျက်ရောက်ရှိနေသော သူမအဖြစ်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားကာ ပါး လေးတွေ နီခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ ဆောင်းကို အခုအောက်ချပေး”

“အိမ်ထဲရောက်တော့ ချပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဆောင်းဘာသာ လမ်းလျှောက်သွားမယ်”

“ကိုယ့်အတွက်တော့လိုတယ် ဒီအတိုင်းပဲ ဆောင်းကို ခေါ်သွား မယ်”

“ခင်ဗျား ဆောင်းပြောတာ မရဘူးလား”

စောမညက ဆောင်းပြောတာကို ကရမစိုက်။ သူ့သဘောနှင့် သူဆောင်းကိုယ်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ချီ၍ဆက်လျှောက် မြဲလျှောက်နေ၍ စောမညရင်ခွင်ထဲက ဆောင်းက သူ့မကိုယ်လေးကို တအား ဆောင့်ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်... မလုပ်နဲ့”

“လုပ်မယ်... က”

“ဟာ...”

“အမယ်လေးဗျာ”

ဆောင်းက စောမညလက်က လွှတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမ ရှိသမျှအားနှင့် စောမညရင်ဘတ်ကြီးကို တအားဆောင့်အတွန်း အရှိန်

မထိန်းနိုင်ဘဲ စောမည မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပစ်အလဲမှာ ဆောင်းကိုယ်လေး
ကို သူ့အားကြီးနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်၍ နှစ်ယောက်အတူ မြက်ခင်းပေါ်
လုံးထွေးပစ်ကြသွားသည်။

“ဆောင်းကိုလွှတ်”

“အခုမှ မရတော့ဘူး”

“ကြည့်စမ်း... ဒီလူ”

“ဒီလူမဟုတ်ဘူး... ဆောင်းယောက်ျား”

“ဟိတ်လူ... ခင်ဗျားနော်”

“အို”

ဝင်းလက်စွာ တောက်ပနေသည့် ကြယ်စင်အလင်းတန်းထဲမှာ
စောမည မျက်နှာတွေချည်း ဖြစ်သွားသည်။ ရုန်းဖယ်ကြည့်ပေမယ့်
မရ။ ညရင်ခွင်ထဲမှာ ဆောင်း နှစ်မြှုပ်သွားသလို ရှေ့ဆက်ရမည့်
အနာဂတ်ခရီးမှာ အချစ်များစွာဖြင့် နွေးထွေးနေမည့် ညများစွာက
ဆောင်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ရင်ခုန်ကြည်နှူးစွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

ချစ်သူတိုင်းပျော်ရွှင်ကြည်နှူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်မေတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်